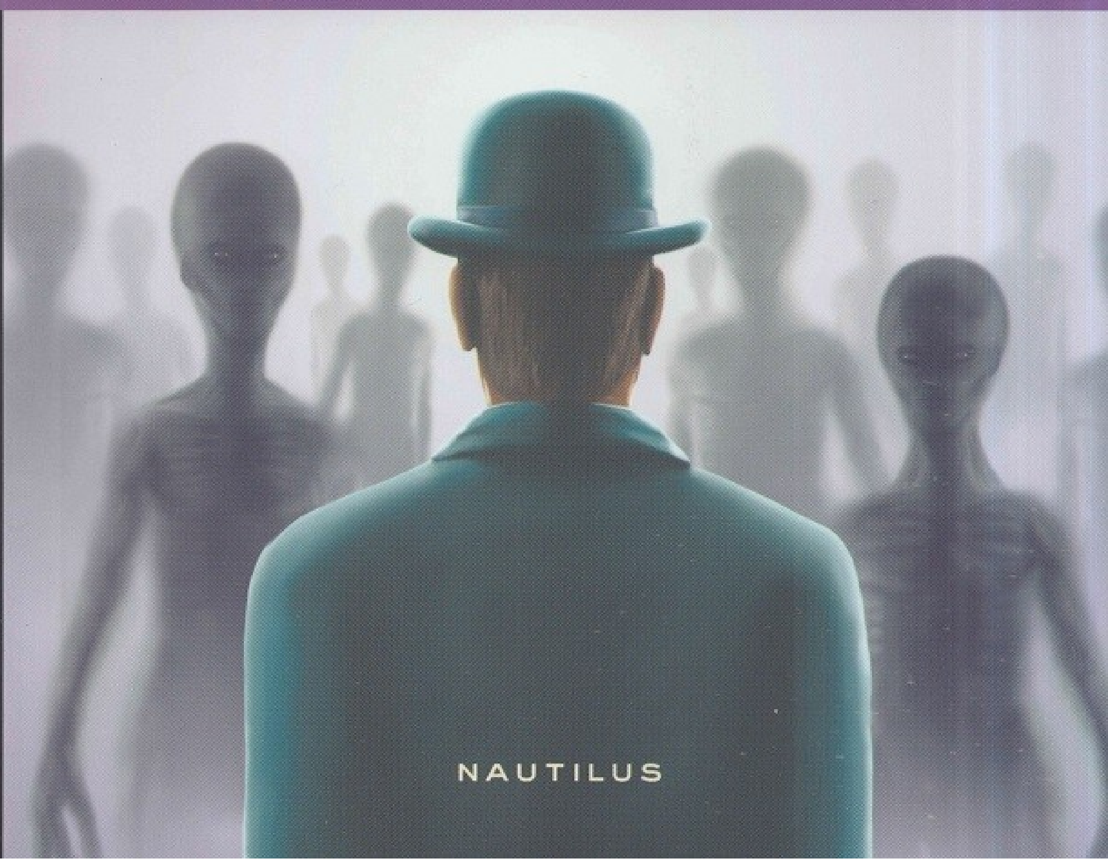
XENOS
CONTACT ÎNTRE CIVILIZAȚII

Liviu Radu
Aurel Cărășel
Daniel Haiduc
Diana Alzner
Ioana Vișan
George Lazăr
Mircea Liviu Goga
Ștefana Czeller
Cristian-Mihail Teodorescu

Antologie de povestiri SF coordonată de Antuza Genescu

NAUTILUS

ANTUZA GENESCU

XENOS: CONTACT ÎNTRE CIVILIZAŢII

Liviu Radu
Aurel Cărăşel
Daniei Haiduc
Diana Alzner
Ioana Vişan
George Lazăr
Mircea Liviu Gog
Ştefana Czeller
Cristian-Mihail
Teodorescu

„Întotdeauna m-am considerat un extraterestru prins în capcana unui trup de om. Cu toţii ne-am simţit aşa câteodată. Pentru mine, e o stare permanentă şi încă nu sunt sigur dacă Pământul e o pedeapsă sau o recompensă.”

Douglas Coupland

Cuvântul antologatorului

Pentru cei convinși că universul adăpostește numeroase forme de viață, pe lângă cele de pe planeta noastră, și că vom intra în legătură cu ele cât de curând, o antologie de povestiri despre contactul pământenilor cu alte civilizații este cel mai nimerit cadou. Pesimiștii și-au primit porția de cărți și filme despre sfârșitul lumii, care tot vine de câtiva ani încoace, de când s-a schimbat mileniul. Acum e rândul optimiștilor să-și încarce bateriile cu variante despre cum va arăta omenirea după primele întâlniri cu extratereștrii, deși nu le garantează nimeni că sosirea lor nu va însemna, de fapt, sfârșitul nostru. Societatea Română de Science Fiction și Fantasy își face datoria să atragă atenția asupra acestui lucru, prezentându-vă, în cea de-a cincea sa antologie, scenarii puse la punct de cei mai în măsură să-și imagineze primul contact cu extratereștrii: scriitorii SF.

„Scenariile” din acest volum nu sunt ordonate la întâmplare, ci după principiul alternanței stilurilor și a stărilor pe care le transmit la lectură. Cele din urmă le disting în aceeași măsură în care le apropie descrierea voalată a formelor de viață nepământene. Motivul redării precaute a prezenței lor printre noi ar putea fi teama îndreptățită a autorilor de a nu friza ridicolul, închipuind creaturi cu numeroase membre și membrane, organe suspecte și „chestii” viu colorate. Ei preferă atunci să le sugereze – nu trebuie să le cunoaștem încă înfățișarea, n-a sosit clipa potrivită, mai întâi trebuie să ne obișnuim cu ideea că există, pentru că lasă printre noi urme pe care nici măcar omul cu mintea cea mai ascuțită și cu mâinile cele mai dibace n-ar fi reușit să le imagineze.

Unii autori preferă și, implicit, susțin ideea că, până la proba contrarie, ființa extraterestră este o entitate a cărei componentă fizică a fost atenuată până aproape de dispariție de cea mental-spirituală, distrugătoare, aflată încă în evoluție spre desăvârșire (O *insulă la marginea lumii).* Extraterestrul se infiltrează printre noi ca stare, în vise (*Iar visezi femei?*), în senzații de *déjà-vu,* în clipe de viziuni tulburătoare provocate de excese dionisiace (*Luna sângerie)* sau de consumul unor fructe/licori de origine vegetală cu proprietăți halucinogene (*Adevărul despre expediția*

Starky, John & John). Apelează la trucul invizibilității, preferând să-l credem o iluzie, după ce ne-am resemnat cu ideea că suntem victima unor năluciri eterne (*Migrația).* Extratereștrii mai îndrăzneți sau mai nerăbdători preferă să se dezvăluie ființelor umane cu înclinație spre știință, care nu se mulțumesc, nici ele, cu genul de intervenție discretă, ci forțează contactul direct. O demonstrează rhumbii „scăldați în energie pură“ (Î*ntâlnire cu rhumbii)* și filoxeroemotera dintr-o *Secvență de zbor,* proze în care balanța nu înclină neapărat în favoarea oamenilor. Clipa când roata se întoarce și oamenii află *Cum să prinzi un extraterestru viu și nevătămat* nu întârzie, dar e plină de surprize, pentru că ceea ce ai prins e, de fapt, un pseudoextraterestru și, după ce-ți trece euforia, nu știi dacă să rămâi mofluz sau să te bucuri.

Tentația de a discuta detaliat despre cele nouă povestiri din antologie e mare. Ca punct de pornire pentru o viitoare analiză a lor, se poate sublinia distincția dintre vocile auctoriale feminine și cele masculine. Diferențierea poate merge însă mai departe, mai ales în ceea ce le privește pe primele, în cazul lor fiind vorba și de registre de scriitură foarte diferite între ele, și de moduri deloc asemănătoare de a trata tema relațiilor cu posibilii noștri vecini din cosmos, invadatori sau invadați. Avem *știință pură* în povestirea Ioanei Vișan, care privește umanul cu obiectivitate rece, considerându-l material de lucru pentru biologi sau medici (tereștri sau extratereștri, deopotrivă!), fără a apela, decât pe distanțe foarte scurte, la zona spirituală a relațiilor interumane pe care le vede, oricum, temporare – eventuale punți spre desăvârșirea profesională. În fața pericolului extraterestru iminent*, femininul pur* exploatat de Diana Alzner se scindează. Jumătățile vorbesc și se poartă cât se poate de credibil, însă nu te poți detașa de senzația că ele, personajele „active” ale povestirii, sunt alternativele unei singure entități feminine. Scindarea se produce pentru echilibrul final, când evadarea-salvarea unei jumătăți în spiritual va compensa dispariția celeilalte în moarte. O *metaforă pură*, întinsă exact cât trebuie, găsim în textul alert al Ștefanei Czeller, mai degrabă „rostit” de protagonistul tipic pentru spațiul rural românesc, populat cu oameni veseli și gospodari, rătăciți, când și când, în lumea sucului zăpăcitor de prună.

Urmărind, după cum el însuși mărturisește, distanțarea față

de propriile personaje prin apelarea constantă la perfectul compus, Mircea Liviu Goga se delimitează voit și de maniera de exprimare a celorlalți autori. Din povestirea lui răzbate intenția personajului (dar și a autorului!) de a depăși limita cunoașterii perceptibile, accesând, chiar prin mijloace periculoase, spații și ființe lămuritoare de negre mistere.

Aurel Cărășel creează un personaj principal excelent, într-un spațiu geografic nenumit, dar abundent în indicii ale autohtonului. Profesorul Emanuel Ionescu, zis Ghirlandaio, este prototipul intelectualului provincial mărunt, victima traiului meschin în care se complace și de care nu-l va scăpa nici visul sau speranța că există extratereștri. Opusul său este personajul „de capitală” al lui Cristian Teodorescu, Ipotenuză – omul spațiului bidual, care-și îmbracă viața în hainele științei. În zona științei se plasează și Daniel Haiduc, cu un scenariu excelent pentru un film de acțiune, cu eroi tineri, deștepți și, foarte important, credibili chiar și într-un viitor în care pământenii au cedat rhumbilor, dintr-o generozitate nejustificată, o bucată din Luna lor. „Manualul” de prins extratereștri al lui George Lazăr, poate cel mai „patriot” și mai optimist dintre autorii prezenți în antologia de față, are tot ce-i trebuie pentru a deveni, și el, un scenariu românesc de tip *E.T. The Extra-Terrestrial.*

Cu totul altă viziune asupra legăturii cu formele de viață nepământene are Liviu Radu. Harul său de povestitor cucerește încă o dată prin dezvăluirile despre expediția Starky. Într-o narațiune energică, presărată cu dialoguri pline de vervă, Liviu Radu nu numai că spune adevărul despre această expediție, ci și ironizează „noul soi de cenzură” care ucide libertatea exprimării: corectitudinea politică.

Un plus de originalitate ar fi adus antologiei câteva proze despre prime contacte între rase extraterestre, cu sau fără implicarea pământenilor. Poate că unele se scriu chiar în clipa asta și-și vor găsi locul în alte culegeri ale noastre. Acum însă vă așteaptă cele mai frumoase povestiri românești despre ființe nepământene din ultimii cincisprezece ani. Citiți-le și răspândiți-le. Nu se știe niciodată când vor cădea în mâinile extratereștrilor.

Adevărul Despre Expediția Starky

Liviu Radu

Liviu Radu s-a născut la 20 noiembrie 1948, în București. Este absolvent al Facultății de Calculatoare din cadrul Institutului Politehnic București. Este membru al Uniunii Scriitorilor din România și al Societății Române de Science Fiction și Fantasy. A debutat editorial în 1999, cu volumul *Trip-tic,* la Editura Dacia. A publicat în revistele *Jurnalul SF, Anticipația, Nautilus, Almanahul Anticipația,* dar și în volume colective: *Atelierkult: povestiri fantastice* (Millennium Press, 2005), *Alte țărmuri* (2009), *Dansând pe Marte și alte povestiri fantastice* (Millennium Press, 2009), *Pangaia* (2010) și *Venus. Povestiri erotice Science fiction* (Eagle Publishing House, 2011). Volume publicate: *Spre Ierusalim* (2000), *Constanța 1919* (2000), *Babl* (2004), *Cifrele sunt reci, numerele-s calde* (2006), *Waldemar* (2007), *Blocul câș* (2008), *După-amiază cu bere și zâne* (2009), *Lumea lui Waldemar* (2010), *Modificatorii* (2010), *Singur pe Ormuza* (2011), *Armata moliilor* (Editura Nemira, 2012), *La galop prin piramidă* (2013), *Golem, golem* (2014).

Acest document nu reprezintă o relatare completă, amănunțită și lipsită de orice îndoială, ci doar o descriere subiectivă a evenimentelor la care am fost martor. Autoritățile competente care anchetează cele întâmplate mi-au cerut să aștern pe hârtie gânduri, opinii, simțăminte, impresii… tot ce-mi amintesc, tot ce-mi trece prin minte în legătură cu expediția la care am participat, indiferent dacă văd sau nu vreo legătură între aceste gânduri și evenimentele în sine.

La început, am fost foarte mirat, pentru că răspunsesem la nenumărate interogatorii și pusesem la îndemâna anchetatorilor documente, jurnalele membrilor expediției, fotografii și înregistrări audio și video. Dar mi s-a explicat că mărturia mea va fi analizată de specialiști capabili să descopere elemente importante ascunse în textul pe care îl voi scrie, informații pe care le reținuse doar subconștientul meu – adică nu trebuia să pun nicio frână amintirilor, ci să le redau exact așa cum apar ele în mintea mea. De aceea, respectivele amintiri vor fi destul de haotice și nu vor respecta întru totul desfășurarea cronologică a

evenimentelor.

În plus, din motive legate de respectarea confidențialității, am schimbat numele personajelor. După cum v-ați dat singuri seama, n-a existat nicio expediție Starky, așa cum n-a existat niciun ziarist celebru numit Marvin Jefferson Starky. Numele acestuia a fost ales în mod arbitrar și nu are nicio legătură cu originea etnică sau religioasă a personajului. Cu toate că n-am putut să evităm localizarea întâmplărilor în Republica Democratică Congo (fostă Zair), nu voi pune la dispoziția cititorilor niciun element care să ajute la o localizare mai precisă. În aceeași logică se înscrie și folosirea de pseudonime pentru toate persoanele care vor apărea în relatarea mea.

Înainte de-a începe, vreau să mai amintesc că publicul larg crede că adevăratul Starky a murit într-un incident armat din Siria. Așa au anunțat autoritățile și nimeni nu a avut vreun motiv să pună anunțul respectiv sub semnul întrebării.

Prietenul meu nu spunea nimănui unde călătorea, atunci când era în urmărirea unui subiect de senzație, și, în afară de echipa care îl însoțea, nimeni nu știa că se dusese în Africa, nu în Orientul Apropiat.

Acestea fiind zise, să începem să discutăm despre expediția în sine.

Într-un mod ciudat, orice expediție terminată tragic devine – odată cu trecerea timpului – înconjurată de o aureolă eroică. Indivizi care și-au căutat moartea, în sensul cel mai real al cuvântului, și care au târât după ei oameni nevinovați, care avuseseră încredere în capacitățile organizatorice ale conducătorilor lor, devin un soi de eroi demni de a fi invidiați, meniți de o soartă nemiloasă și injustă unui sfârșit prematur, plănuit în mod special ca să le răpească gloria binemeritată. Orice expediție, cu excepția expediției Starky. Lui Marvin și colegilor lui le-a fost refuzat statutul de eroi tragici. Poate pentru că nu-l meritau, poate pentru că s-a dorit să nu se afle anumite amănunte, care ar fi provocat prea multă vâlvă…

Sau poate pentru că nimeni – nici măcar eu, care am fost martor la toate cele petrecute – nu poate să garanteze că știe cu adevărat ce s-a întâmplat. După cum am explicat în nenumărate rânduri membrilor comisiei de anchetă, nu pot să spun decât ceea ce am văzut și, eventual, să explic ceea ce cred eu că s-a întâmplat. Dar ce s-a întâmplat cu adevărat…

acesta este un adevăr la care n-am ajuns, în ciuda faptului că m-am străduit și mă străduiesc încă să mă strecor prin cețurile îndoielilor.

De fapt, lucrurile au început prin a fi încurcate și neclare, iar explicațiile pe care le căpătăm de la autoritățile locale și de la diferite organizații umanitare păreau incomplete, tendențioase și lăsau impresia că încearcă să ascundă anumite lucruri. Ca atare, atât Marvin, cât și noi, ceilalți, ne prefăceam că acceptăm explicațiile care ni se dădeau, dar, în sinea noastră, ne străduiam (poate dintr-o nevoie absurdă de contrazicere a explicațiilor prea simple și prea evidente, bazate pe o împărțire simplistă a lumii în două tabere, una bună și una rea) să găsim justificări pentru faptele ce ne erau prezentate drept condamnabile și să descoperim partea de vinovăție a celor ce părea a fi doar victime. Îndelungata noastră experiență în ceea ce privea reportajele de război, conflictele militare din diferitele părți ale lumii la care asistaserăm, toate ne convinseseră că nu existau niciodată nevinovați și că, întotdeauna, între victime și călăi exista o diferență foarte redusă – în sensul că victima putea foarte bine să fi ajuns călău sau invers, iar situația în care se afla era datorată mai degrabă întâmplării, decât unei înclinații genetice sau educaționale de a săvârși acte de cruzime sau de a le suporta în mod pasiv. Adică fiecare își merită soarta și nu trebuie niciodată să compătimești pe cineva, nici să-l condamni, pentru că soarta oamenilor e interschimbabilă, iar cel ce-i demn de ură sau de dispreț astăzi poate să fi fost – sau să devină – demn de milă mâine.

Nouă ne era clar că acel conflict, manifestat deja prin intermediul a două războaie ce implicaseră și o parte dintre vecinii statului Congo, își avea originea în granițele trasate de puterile coloniale care ocupaseră teritorii fără să țină seama de structura etnică a populațiilor și de legăturile tradiționale dintre acestea. Astfel, după cucerirea independenței (care fusese făcută fără a se ține seama de interesele populațiilor băștinașe), unele triburi ajunseseră să fie împărțite între diferite țări, iar conflictele locale deveniseră transfrontaliere.

Ca atare, nu credeam că doar una dintre tabere are dreptate. Cel puțin eu eram convins că, măcar la început, rolul de victimă și de călău fusese jucat pe rând de diferite etnii și că niciuna dintre ele nu era cu adevărat nevinovată.

De aceea, nu aveam încredere în poveștile de groază care ni se spuneau și în relatările despre tot felul de atrocități. Sigur, ne aflam într-o zonă de război, nu se putea să nu existe crime și abuzuri, ca peste tot. Dar presupuneam că relatările erau exagerate, că fiecare tabără încerca să-și prezinte adversarii ca fiind un grup de asasini fără scrupule, cu care nu se poate discuta și cu care e bine să nu ai de-a face (dacă ții la prestigiul tău), și că organizațiile umanitare încercau să sensibilizeze opinia publică, pentru a obține cât mai multe fonduri guvernamentale și donații particulare, scoțând în evidență condițiile periculoase în care își făceau datoria.

Însă atunci când am ajuns în zona în care avuseseră loc luptele și am vizitat câteva spitale, mi-am dat seama că mă înșelasem.

Existau victime nevinovate, care păcătuiseră doar prin faptul că existau.

Am vizitat spitale în care erau internate victimele violurilor. Nu, nu fuseseră internate pentru că fuseseră abuzate sexual. Un asemenea abuz era nimica toată în acel imperiu al atrocităților în care nimeriserăm.

Femeile acelea erau, de fapt, niște fetițe de zece-doisprezece ani.

Fuseseră violate, apoi li se vârâse în vagin un recipient de plastic (de genul celor folosite pentru apă plată, de exemplu), iar recipientul fusese aprins. Focul topise plasticul, care se amestecase în pântecul fetei cu măruntaiele ei, provocându-i răni înfiorătoare și împiedicând-o să mai aibă vreodată copii. Adică în afară de faptul că torturaseră un membru al etniei inamice, soldații avuseseră grijă să reducă posibilitatea de înmulțire a dușmanilor.

O chestie înfiorătoare.

Însă lucrul cel mai înfiorător erau copilele acelea care nu știau prea bine ce li se întâmplă, doar că sufereau mai mult decât își imaginau că se poate suferi. Am văzut multe, dar vă asigur că nu există nimic mai groaznic decât suferința copiilor.

Am făcut o serie de fotografii – unele tulburătoare –, fiind conștient că n-o să le public niciodată și că aveau să se adauge dosarului intitulat de ce urăsc omenirea, o colecție de imagini pe care nu avea să mi le accepte nicio revistă care nu dorește să se sinucidă urgent, din punct de vedere comercial. Pentru că,

discutam eu cu Marvin, oamenii nu sunt numai ticăloși, ci și ipocriți. N-ar accepta în ruptul capului că făpturile ce pretind a fi „forma superioară a vieții și inteligenței” pot să se comporte mai rău decât animalele. Și nu numai că se comportă astfel, dar nici nu fac nimic pentru a se schimba, pentru a evolua cât de cât.

— Diferența dintre asirieni și oamenii moderni constă numai în tehnologie, spunea nervos Marvin, împroșcând cu salivă în toate părțile (unul dintre defectele sale pe care le descopereai rapid, spre deosebire de altele, ce necesitau ceva timp și efort pentru a fi scoase la iveală). Din punct de vedere moral, nu există nicio deosebire între ei. Doar că unii își omorau dușmanii într-un mod ineficient, bucată cu bucată, lovindu-i cu săbii și sulițe sau jupuindu-i de vii, în timp ce alții dau cu bombe în ei și ucid mii de persoane deodată. De aceea, fiind niște criminali, oamenii nu văd nimic condamnabil în atrocitățile săvârșite de semenii lor. Dar, de pe urma trecerii timpului și a apariției a ceea ce se numește civilizație, s-au ales cu o spoială de morală, care se manifestă prin ipocrizie: le plac omorurile, urmăresc cu plăcere filme, spectacole și știri care tratează acest subiect de larg interes, dar se prefac că nu-s de acord cu ele. De-aia n-o să găsim nicio revistă care să fie interesată de un reportaj care să arate lumii întregi ce atrocități se săvârșesc în Congo, fără să intervină nimeni ca să le oprească. Autoritățile sunt incapabile să pună capăt crimelor – poate nici nu doresc cu adevărat să le pună capăt iar marile puteri preferă să-și vadă de treburile lor. De preferință, de cele bănoase.

— Poate că, dacă o să știm cum să ne prezentăm marfa… am mormăit eu, nu prea convins.

— Dragă Whitespear (să zicem că așa mă numesc, nu mi-a trecut prin minte un pseudonim mai grozav), din punctul de vedere al corectitudinii politice – căci știi tu că forma supremă de ipocrizie este corectitudinea politică – nu putem să prezentăm subiectul într-un mod interesant. Ar fi fost cu totul altceva dacă în povestea asta ar fi fost implicați niște albi. Așa cum am putut să prezentăm în liniște atrocitățile din Iugoslavia. Dar așa – ce vor crede cititorii? Că locuitorii Africii sunt niște criminali sadici, niște violatori și niște torționari. Sau că așa încercăm să-i prezentăm noi. Adică, până la urmă, vinovați nu vor fi autorii atrocităților, ci noi, cei care le dezvăluim opiniei

publice. Mai mult: știm că toate taberele implicate în conflict sunt alcătuite din indivizi care se declară creștini. Nu știu prea bine în ce măsură soldații implicați în războaiele astea cunosc ceva despre morala creștină, dar numai creștinește nu se poartă cu dușmanii lor. Ăsta e un lucru pe care nu-l putem ascunde. Și asta înseamnă că reportajele noastre vor încinge spiritele: liberalii vor acuza Biserica de atrocități (deși Biserica n-are nicio vină), credincioșii ne vor acuza că încercăm să denigrăm creștinismul… Adică vom avea împotriva noastră comunitatea de culoare, liberalii, conservatorii, societatea civilă, homosexualii, probabil și pe musulmani…

— Adică, am conchis eu, am pierdut vremea de pomană, avem un subiect extraordinar, dar pe care lumea nu vrea să-l cunoască.

— Exact, m-a aprobat Marvin.

— Și atunci, ce-avem de făcut?

— Habar nu am. Eu zic să mai stăm pe aici vreo două zile, poate descoperim un subiect care să placă patronilor din presă… Dacă nu, o să ne întoarcem acasă și o să ne vedem de treburile obișnuite.

Am pierdut restul zilei vizitând un spital condus de doctorul Lacoste, un elvețian tânăr, obosit și care credea încă în bunătatea oamenilor, am fotografiat copile distruse fizic și moral, dar care continuau să zâmbească angelic… iar seara ne-am strâns cu toții (eram șase inși: Marvin, eu, Stuart, cameramanul, Maury, sunetistul, Jerome și Jean-Paul, cei doi ghizi localnici) și ne-am îmbătat ca porcii. Venise și doctorul, însă ne avertizase că n-o să stea prea mult, pentru că a doua zi aștepta un transport alcătuit din supraviețuitori salvați dintr-un soi de lagăr de exterminare.

— Nici nu știu la ce să mă aștept, mărturisise el. Probabil o să am parte de grozăvii pe care nu mi le-aș fi imaginat, pentru că am descoperit, dragi prieteni, că, măcar în privința atrocităților, n-am pic de imaginație. Cel puțin în comparație cu ce-au putut să-și imagineze indivizii ăștia…

Deci ne-am strâns și am băut. A băut și doctorul, dar cu moderație.

— Cel mai mare dușman al presei libere este corectitudinea politică! începu să strige Marvin, pe la miezul nopții.

Stropi de salivă săreau în toate părțile, iar la lumina lanternei

păreau niște fluturi bizari de noapte, care pluteau în jurul lui. Bineînțeles, Marvin era pilit zdravăn, ca noi, ceilalți (cu excepția doctorului, care ajunsese doar într-o fază de euforie blândă, în care iubea pe toată lumea).

— Ai dreptate, i-am ținut eu isonul. Nu mai poți să scrii nimic, nu mai poți să ai o părere, că imediat îți sar în cap tot felul de indivizi, prea proști ca să înțeleagă ceva din ce-ai spus. Și, fiindcă sunt prea proști, presupun că în vorbele alea pe care nu le pricep se ascund lucruri periculoase, adică tocmai bune de criticat și de condamnat.

— Sunteți proști amândoi! declară cu superioritate Stuart. Nu pricepeți nimic. Chestia cu corectitudinea politică e un nou soi de cenzură. O cenzură care este aplicată la început fățiș, prin intervențiile grupărilor de activiști tâmpiți, însă bine manipulați, dar care, treptat, se va transforma în autocenzură. Adică nimeni nu va mai îndrăzni să spună anumite lucruri, de teamă că va fi condamnat de restul societății. Care societate este atât de conformistă și de ușor de ținut sub control, încât va reacționa întotdeauna așa cum se așteaptă de la ea. Oamenii sunt, prin firea lor, conformiști și lași. Iar prin educație sunt dresați să se supună șefilor. Cu cât o societate pare mai democratică, cu atât este mai dictatorială, de fapt. Pentru că dictatura și-a schimbat forma, s-a transformat într-o falsă democrație, în care oamenii de rând votează mereu și-și spun părerea oriunde și oricând, fără să-și dea seama că, de fapt, opțiunile lor sunt dirijate de alții, că democrația s-a transformat într-o chestie formală. E democrația oilor care pasc și se lasă mulse și tunse, mulțumind ciobanului și câinilor pentru grija pe care o manifestă față de ele.

— Ce interesant! exclamă doctorul Lacoste, zâmbind angelic. Chestia cu cenzura o înțeleg. Asta își doresc politicienii de când lumea. Dar de ce trebuie să se manifeste prin intermediul corectitudinii politice? se minună el.

— Tu, doctore, chiar ești prost! îl zdrobi cu disprețul său Stuart. Nu pricepi nimic! Păi, cum să îndobitocești populația, cum s-o faci să gândească la unison, dacă nu începând cu idei ce par bune, în regulă, chiar folositoare? Să nu persecuți minoritățile de toate felurile – religioase, etnice, sexuale – e o idee frumoasă, nu-i așa? Nu se poate să nu fii de acord cu ea. Chiar dacă unii nu-s convinși de adevărul acestei idei – sau cel

puțin nu în totalitatea ei –, nu li se pare corect s-o contrazică. Și, până să-ți dai seama, ne-am trezit că libertatea de exprimare nu mai există. Sau, cel puțin, nu mai există în totalitate.

— Voi, băieți, nu prea cunoașteți viața adevărată, zâmbi amar Lacoste, brusc întristat. Și vă jucați cu cuvintele. Nu mai sunteți atenți la nuanțe. După cum văd eu lucrurile, nu-i nimic rău să gândești corect, adică să nu persecuți pe nimeni. Pe voi vă deranjează, de fapt, nu corectitudinea politică, ci ceea ce fac anumite grupuri care folosesc o falsă corectitudine politică, aplicând-o pentru a manipula masele.

Am tăcut cu toții, surprinși cumva de ideile medicului, niște idei simple, dar care păreau juste.

Abia după câteva minute, Marvin a prins glas și a început să vorbească – de data asta, cu glas calm.

— Doctore, ai dreptate. Numai că lucrurile au luat-o razna. Nu știu cum să-ți explic ce anume mă deranjează, pentru că anumite lucruri mă deranjează foarte tare. Adică nu mai există libertate de exprimare. Nu mai poți să spui nimic, dacă nu vâri și niște chestii despre corectitudinea politică, chiar dacă acestea n-au legătură cu problema pe care o prezinți. Sau, mai bine zis, trebuie să le introduci mai ales dacă n-au legătură cu problema respectivă. Un artist, un scriitor, de exemplu, trebuie să introducă un personaj homosexual și niște reprezentanți ai unor etnii mai bârfite – și ăștia trebuie să fie eroii pozitivi, că altfel nu se poate. Cum să-ți explic, doctore, e ca și cum...

— Am priceput, îl întrerupse doctorul. E ca pe vremea lui Stalin, când peste tot trebuia să apară, măcar în treacăt, o referire la marele conducător.

— Exact, zâmbi ușurat Marvin. Ai înțeles. Toată lumea se chinuie să-și exprime atașamentul față de corectitudinea politică! Ultima găselniță a fost extinderea relațiilor interrasiale la relații interspecii!

Lacoste se uită neîncrezător la reporter și întrebă.

— Adică s-a legalizat bestialitatea? Că parcă așa îi zice când ți-o tragi cu animalele...

— Într-o oarecare măsură, s-a făcut și asta, rânji Marvin. Nu, mă refeream la faptul că apar cât mai multe filme și cărți în care sunt descrise ca fiind posibile, și chiar recomandabile, relațiile sexuale cu vampiri, vârcolaci și alte făpturi de felul ăsta... Adică personajele negative din trecut devin pozitive doar pentru că se

poate sugera, prin intermediul lor, respectarea corectitudinii politice!

— Asta-i o prostie, mormăi Maury, care tăcuse până atunci și se mulțumise să soarbă din când în când din sticla lui cu vin. Una e să n-ai nimic împotrivă ca fiica ta să se culce cu un negru (care, întâmplător, poate să fie un tip frumos și inteligent), și alta e să-ți aduci în pat un crocodil sau altă lighioană care o să te halească imediat. Și, în general, am remarcat și eu tendința de-a prezenta în mod pozitiv criminali, gangsteri, mafioți și tot felul de țicniți, de nu mai știe nimeni cine-i bun și cine-i rău. Iar asta duce, inevitabil, la lipsa de discernământ, la incapacitatea de-a deosebi binele de rău.

Bineînțeles, au urmat vreo zece minute de tărăboi, în care toți ceilalți se întreceau în a-i da dreptate.

Apoi, într-un moment de tăcere – se părea că vorbitorii obosiseră după atâta țipat și se opriseră pentru o clipă, să mai strângă puteri – se auzi glasul lui Jerome, care, până atunci, se străduise din răsputeri să se facă auzit, dar nu reușise.

— Eu cred că vă înșelați.

Chestia asta ne făcu pe toți să-l privim mirați, iar Marvin, care era, și de data asta, ca întotdeauna, cel care conducea discuțiile, se uită la bărbatul de culoare ce nu ieșise în evidență prin nimic până atunci și-i spuse, încercând să fie cât mai amabil (adică răspândind cât mai puțini stropi de salivă).

— În ce fel ne înșelăm, drăgălașule?

— Păi, voi presupuneți că toate lucrurile pe care le-ați observat – și nu pot să spun decât că observațiile voastre sunt corecte – au fost făcute pentru a impune respectarea corectitudinii politice. Remarc că niciunul dintre voi nu s-a gândit că, de fapt, corectitudinea politică a fost un instrument prin intermediul căruia s-a urmărit propagarea unei alte idei, una care n-are nicio legătură cu corectitudinea politică.

Ideea lui era interesantă, sau ni se părea interesantă, pentru că nu înțelegeam ce vrea să spună. Adică eu nu înțelegeam. Se părea că nici ceilalți nu înțelegeau, pentru că Stuart s-a uitat urât la Jerome și i-a zis.

— Eu sunt cam greu de cap la ora asta. N-ai vrea să-mi explici mai pe larg ce-ai vrut să zici?

Se părea că negrul atâta aștepta, pentru că începu imediat să turuie.

— Să presupunem că în lumea asta există cu adevărat vampiri, vârcolaci și alte făpturi de felul ăsta. Ce credeți că s-ar întâmpla dacă ar ieși la iveală? întrebă el – o întrebare retorică, pentru că nu așteptă niciun răspuns din partea noastră, ci-și răspunse singur: Ar fi uciși imediat, fără pic de milă! Pentru că oamenii sunt convinși că le sunt dușmani. Dar dacă, printr-o propagandă abilă, s-ar vârî în mintea oamenilor părerea că, de fapt, sunt doar niște făpturi *altfel,* nepericuloase, cu care te poți înțelege, atunci ar fi acceptate în societate. Probabil că, la început, vor fi marginalizate, dar, cu timpul, făpturile acelea ar reuși să capete statutul de membri cu drepturi depline ai lumii oamenilor. Deci primul pas, și cel mai greu, este ca oamenii să accepte că în societatea lor pot și trebuie să existe și membri… oarecum diferiți. La început diferiți prin culoare sau religie, apoi diferiți prin gusturi sexuale… și, în cele din urmă, diferiți ca mod de existență.

Jerome își termină pledoaria, apoi așteptă o clipă reacția noastră. Care nu veni, așa că întrebă, dornic să știe ce impresie făcuse.

— Ei? Ce ziceți?

M-am uitat în jur. Ceilalți păreau impresionați, dar nu convinși. Adică Jerome le dovedise că nu era un simplu interpret, că era inteligent și avea idei, dar ideile lui păreau cam bizare…

În cele din urmă, Maury spuse:

— Da, e o idee interesantă, n-am ce zice, dar pe mine n-o să mă convingă nimeni că există vampiri. Sau vârcolaci. Dacă vrem să extragem din discursul lui Jerome ceva folositor, atunci, după părerea mea, avem de-a face cu un complot al extratereștrilor. Da, Jerome a remarcat în mod corect că opinia publică e manipulată în mod inteligent, pentru a fi dispusă să accepte existența unor făpturi diferite de oameni și să le accepte.

— Subscriu la ideea că șansele de-a avea de-a face cu extratereștri sunt mult mai mari decât cele de-a avea de-a face cu vampirii, interveni Stuart, cu o expresie de mascul alfa. Însă nu pricep de ce extratereștrii n-ar ieși la iveală direct, fără o pregătire indirectă și preliminară a opiniei publice. Oamenii sunt mai dispuși să-i accepte pe extratereștri decât pe vampiri. Așa că revenim la ideea mea inițială, aceea că toată povestea asta cu corectitudinea politică e o formă de cenzură.

— Să nu ne grăbim cu concluziile, îl contrazise Maury. Eu

rămân la părerea că-i un complot al extratereștrilor. Poate că arată altfel decât oamenii, oricum au ei niște motive, de nu apar așa, hodoronc-tronc, în fața noastră.

— Vorbiți prostii, răcni Marvin, enervat. Ce vampiri? Ce extratereștri? Care extratereștri? Nu există niciun fel de extratereștri! Toți tâmpiții își imaginează cum se vor întâlni oamenii cu extratereștrii și ce bine o să fie pentru noi! În primul rând, șansele ca extratereștrii să semene cu noi, să fie făpturi alcătuite din carbon și apă, sunt infime! În al doilea rând, noi, oamenii, transmitem ca idioții semnale radio în univers. Cu ce scop? Să le recepționeze cineva și să ne răspundă? Păi, așa ceva e posibil doar dacă seamănă cu noi și știu să recepționeze semnale trimise prin intermediul undelor electromagnetice. Dar dacă sunt altfel, dacă n-au idee de undele electromagnetice? Cum să le recepționeze? Poate că ei au de-a face cu alte forme ale materiei decât cele pe care le cunoaștem noi. Așa că emitem semnale pe care nu le va recepționa nimeni, pentru că aceia care ar putea să recepționeze semnalele alea afurisite nu au organe care să le permită să le recepționeze!

Și, cuprins de furie, izbi cu pumnul în masă atât de puternic, încât sticlele săriră în sus și se răsturnară. Fiecare se grăbi să-și recupereze recipientul înainte de-a se goli complet, așa că, timp de câteva minute, se auziră doar zăngănit de sticle, bombănituri și înjurăturile dezamăgite ale celor care se mișcaseră prea încet.

Apoi, după ce din ladă fură scoase alte sticle, după ce sticlele noi fură destupate și toată lumea reuși să-și umezească gâtlejul, se auzi o voce timidă:

— Aș putea să spun și eu ceva?

Ne-am întors capetele spre locul din care venise glasul și l-am văzut pe Jean Paul, care se uita la noi plin de speranță. Probabil că tânjea de multă vreme să-și dea și el cu părerea, dar nu avusese curaj să se bage în vorbă. De fapt, vorbea întotdeauna foarte puțin și-l lăsa întotdeauna pe Jerome să iasă în față. Așa că Marvin îl invită să cuvinteze, dornic să afle ce idei își făcuseră culcuș în țeasta ghidului.

— Spune, dragule. Abia așteptăm să te ascultăm.

Și se așeză cât mai comod, ca și cum s-ar fi așteptat la un discurs lung. Însă Jean Paul îi contrazise așteptările, pentru că își termină iute expozeul:

— Am citit și eu cărți SF, am văzut și filme. Mai întotdeauna,

extratereștrii sunt prezentați ca fiind buni. Însă, chiar dacă sunt buni, ei trebuie să fie mult mai dezvoltați decât noi. Din punct de vedere tehnic și științific, voiam să spun. Adică diferența dintre ei și noi ar fi mult mai mare decât era cea dintre europeni și pieile roșii atunci când Columb a descoperit America. Deci posibilitatea ca ei să ne înțeleagă problemele este foarte mică. Adică or să încerce să ne impună modul lor de a vedea lucrurile – cum au făcut europenii în Africa sau în Asia, de exemplu. Numai că ei fiind mult mai avansați, noi n-o să avem niciun cuvânt de spus, iar dacă lor o să li se pară că-i mai rentabil să ne lichideze, o să le fie ușor s-o facă.

Probabil că Jean Paul discutase și altă dată subiectul respectiv cu Jerome, pentru că acesta se grăbi să-l întrerupă pe colegul său.

— De fapt, există mari șanse ca ei să stea la pândă, să supravegheze întregul univers și să caute vreun semn de viață care să le arate că undeva există o planetă colonizabilă. Adică noi le transmitem un semnal, la care n-o să primim niciun răspuns, pentru că ei nu doresc să aflăm de existența lor decât atunci când va fi prea târziu, atunci când o să ne pomenim cu ei pe cap. Cam așa cum fac vânătorii de balene, care ascultă sunetele mării, ca să identifice cântul cetaceelor și să știe unde se află acestea.

— Adică, concluzionă Marvin, gânditor, extratereștrii or să ne facă rău prin simplul fapt că sunt mult mai avansați decât noi. Însă există și mai multe șanse să ne facă rău, pentru că sunt atât de diferiți de noi, încât nu ne pot înțelege. Poate nici măcar nu-și vor da seama că dispunem de inteligență. Și, fiind atât de diferiți, nici noi n-o să-i înțelegem, nici noi n-o să ne dăm seama că avem de-a face cu o formă de viață inteligentă…

— Adică, râse Maury, o să trecem unii pe lângă alții fără să ne observăm, pentru că o să ne mișcăm în planuri diferite ale existenței.

— Da, mormăi Lacoste. O să remarcăm doar că asupra noastră or să se abată niște catastrofe inexplicabile, care or să distrugă lumea pe care o cunoaștem noi… Foarte interesant și, după părerea mea, omenirea chiar ar merita o asemenea soartă.

Evident, am fost cu toții de acord, pentru că ajunseserăm într-o formă sentimental-catastrofică a beției. Însă doctorul nu se

potoli și puse o întrebare foarte grea.

— Sunt perfect de acord că extratereștrii ne vor răul, sunt de acord și cu faptul că nu-i putem înțelege și că nici ei nu ne pot înțelege... dar poate cineva să-mi explice ce legătură au extratereștrii ăștia cu corectitudinea politică de care discutam?

Am încercat să găsesc răspunsul la întrebarea doctorului. N-am reușit să-l găsesc, iar atitudinea lui mi s-a părut mișelească. Să pui o asemenea întrebare unor oameni care se simțeau bine și să le strici cheful!

M-am simțit brusc obosit și băutura mi s-a părut, deodată, lipsită de gust.

— Mă duc să mă culc, spuse doctorul și se ridică. Mâine dimineață trebuie să fiu odihnit.

Ca la un semnal, ne-am ridicat cu toții și ne-am îndreptat, fără să scoatem un cuvânt, către hamacurile noastre.

Am adormit imediat și am visat niște aiureli fără nicio noimă. Fugeam printr-o ceață deasă, fără să știu încotro mă îndreptam, urmărit de niște vampiri solizi și musculoși, care arătau ca niște culturiști ce participau la campionatul mondial. Indivizii râdeau și-și arătau colții, strigându-mi: „Ce te grăbești așa? O să te prindem și-o să ți-o tragem, pentru că numai dacă ai relații homosexuale ești corect politic!”

M-am trezit buimac, șocat de vis, pentru că nu mă sinchisisem niciodată de homosexuali. În lumea artelor sunt o grămadă, sunt mulți și printre fotografii talentați, și nu-i considerasem niciodată o amenințare, adică nu avusesem niciun motiv să-mi fie frică de ei. Probabil că discuțiile tâmpite din timpul beției mă făcuseră să am asemenea vise...

Poate că relatarea pălăvrăgelilor din timpul beției vi se pare inutilă și fără nicio legătură cu soarta expediției. Aveți perfectă dreptate, de aceea nu v-am amintit de aceste discuții în cursul interogatoriilor precedente. Însă mi-ați cerut ca, de data asta, să povestesc tot ce-mi amintesc, indiferent dacă are sau nu legătură cu sfârșitul tragic al colegilor mei.

S-au trezit și ceilalți, la fel de mahmuri ca și mine. Ne-am grăbit să ne îndopăm cu cafea, sucuri și omletă, în speranța că o să ne simțim mai bine. După un timp, când efectul mâncării ne-a făcut să vedem lumea mai colorată și mai veselă, Marvin întrebă, atât de morocănos, încât nu mai răspândea stropi de scuipat în jur.

— Și acum ce facem?

— Ne îmbătăm din nou, propuse cu entuziasm Stuart.

— Nu, îi refuză propunerea Marvin. O să ne îmbătăm după ce-o să facem un reportaj.

— Despre ce? se grăbiră să întrebe toți ceilalți.

— Nu știu. Să-l întrebăm pe Lacoste ce-i interesant prin jur. Poate ne dă vreo idee…

— Păi, Lacoste zicea că astăzi o să fie ocupat… mormăi Maury.

— Exact. Tocmai de aceea, Jerome și Jean Paul vor sta la pândă lângă ușa spitalului și, când îl vor vedea pe doctor, îl vor întreba, indiferent cât de ocupat este, ce crede că ar putea să ne atragă atenția în zona învecinată. Și, după ce vor obține această informație prețioasă, o vor completa cu alte informații, legate de modul în care putem să ajungem în locul recomandat de Lacoste, dacă e periculos și alte lucruri utile. Iar noi, ceilalți, ne vom pregăti bagajele, ca să putem pleca de îndată ce-o să știm încotro o să ne îndreptăm. S-a înțeles? Atunci, la treabă, ne îndemnă el, după răspunsul nostru afirmativ.

Peste vreo oră, furgoneta noastră hurducăia pe un drum destul de bine întreținut. Spitalul lui Lacoste se găsea departe de zona de conflict, așa că autoritățile nu consideraseră necesar să ne repartizeze o escortă înarmată. Oricum, Marvin obținuse niște arme de calitate de la consilierul militar al ambasadei, precum și o ladă cu muniții. Luaserăm cu noi provizii pentru două săptămâni, în ciuda faptului că nu intenționam să rămânem în preajma doctorului Pier Vandengraamis (să zicem că așa îl cheamă) decât vreo trei zile. Și o ladă cu tărie, plus trei lăzi cu vin, că intenționam să facem chefuri în pustietăți. Vandengraamis, un flamand căpățânos, care nu vorbea franțuzește din principiu, deși cunoștea perfect limba lui Molière, dar accepta să discute în engleză, căuta plante cu efecte terapeutice. Și se zvonea că descoperise niște chestii foarte interesante.

Unii spuneau că, de fapt, el personal nu găsise nimic, ci un vraci local îi destăinuise niște secrete. Nu se știe ce-i dăduse în schimb doctorul flamand. Aura aceea de mister îl atrăsese pe Marvin, fără a mai pomeni că un articol despre un leac miraculos putea să însemne un succes garantat (plus niște sponsorizări serioase din partea unor companii farmaceutice

interesate de ceva reclamă).

Așa că ne-am îndreptat spre sediul lui Vandengraamis, un bungalow din plăci de tablă ondulată, înconjurat de tot soiul de magazii. Într-una dintre ele, doctorul improvizase un laborator.

Flamandul era un individ retras, care nu accepta prea ușor oaspeți. Locuia singur, băștinașii care-i găteau, îi făceau curat și-l ajutau să caute plante și să le prelucreze în laboratorul lui veneau în fiecare zi pe la jumătatea dimineții, își făceau treaba în tăcere și plecau pe la jumătatea după-amiezii, întorcându-se în satul lor, ferindu-se să rămână peste noapte în preajma lui Vandengraamis. Doctorul nu se temea de singurătate, iar de localnici se temea și mai puțin, pentru că aceștia, indiferent de etnia din care făceau parte, indiferent dacă erau civili sau militari, guvernamentali sau răzvrătiți, manifestau față de el un soi de respect îngrozit, de parcă ar fi avut de-a face cu o făptură înzestrată cu puteri magice.

Am aflat toate acestea în satul din apropierea bungalow-ului – dacă o distanță de șase, șapte kilometri însemna „apropiere” – unde ne opriserăm să ne dezmorțim un pic.

Marvin ascultă spusele sătenilor strânși în jurul nostru – deveniseră vorbăreți după ce trăseseră câte o dușcă dintr-o sticlă pe care Marvin decisese s-o sacrifice pentru binele obștesc – și-l luă deoparte pe Jean Paul. Discutară un timp în șoaptă. Oricât am fost de atent, n-am priceput decât atât.

— ...trebuie să ne străduim un pic... nu se poate să n-aibă o slăbiciune... nu, nu vreau decât să fie cooperant...

Apoi Marvin le mulțumi sătenilor, după care ne-am urcat cu toții în tărăboanță, cu excepția lui Jean Paul, care rămăsese în sat, ca să aibă grijă de aprovizionare și, presupun, să-i tragă de limbă pe localnici.

În ciuda drumului de pământ, dar, după cum am spus, bine întreținut, n-am avut nevoie decât de vreo zece minute ca să ajungem la reședința flamandului.

Bungalow-ul se afla la marginea unei păduri rare, în care se găseau mai degrabă ierburi și tufărișuri decât copaci, adică ceea ce îi trebuia doctorului pentru cercetările sale. Am oprit mașina în fața clădirii principale și am coborât. De îndată, din casă ieși o femeie solidă, între două vârste, îmbrăcată în veșminte albe, care-i scoteau în evidență figura inteligentă, dar neagră și lucitoare ca păcura. Se uită la noi, ne numără, la început, în

gând, apoi cu voce tare, și mormăi mai degrabă surprinsă decât nemulțumită.

— Doctorul a spus că o să fiți șase. Văd că sunteți numai cinci. Să se fi înșelat și să mă fi pus să muncesc degeaba?

— Nu s-a înșelat, se grăbi s-o liniștească Marvin. Suntem șase, dar al șaselea are niște treburi în sat și o să apară ceva mai târziu. Dar când te-a anunțat doctorul că o să primească astăzi șase musafiri?

— Aseară, când mă pregăteam să plec. Mi-a spus ca astăzi să vin mai devreme, că o să am mai multă treabă decât de obicei, și mi-a explicat de ce. Deocamdată, v-am pregătit un loc în care să dormiți și unul în care să vă depozitați lucrurile.

Ne arătă unde să ducem furgoneta, ca să ne fie mai ușor s-o descărcăm, ne conduse într-o încăpere curată, proaspăt zugrăvită, în care se găseau șase hamacuri și pologurile necesare din pânză subțire, care să ne apere în timpul somnului de țânțari și alte lighioane, apoi ne informă:

— Vă aștept peste zece minute în fața bungalow-ului. Domnul doctor vrea să vă cunoască și, cu această ocazie, vă invită la o gustare.

Ne-am grăbit să ne desfacem bagajele și să ne schimbăm în haine ceva mai prezentabile decât cele murdărite de praf și de transpirație, discutând între noi despre spusele menajerei. Gazda noastră nu avea cum să știe că urma să sosim în dimineața aceea, pentru că la ora la care susținea femeia că fusese anunțată că va trebui să pregătească găzduire pentru șase musafiri, noi nu hotărâserăm că vom părăsi spitalul lui Lacoste, deci cu atât mai puțin că ne vom îndrepta către bungalow-ul flamandului. Eram convinși că totul face parte dintr-un spectacol regizat cu grijă. La urma urmei, nu era nicio dificultate ca un localnic să fi fugit cu o bicicletă până la bungalow în timp ce noi stăteam la taclale cu băștinașii și să-l fi anunțat pe Vandengraamis de sosirea noastră; iar individul profitase de ocazie ca să încerce să ne impresioneze. Am decis să nu intrăm în jocul lui și să ignorăm atât spusele femeii, cât și orice altă declarație a doctorului care ni s-ar fi părut bizară și menită să ne manipuleze.

După ce au trecut minutele prevăzute, ne-am dus cuminți în fața bungalow-ului, iar muierea cea neagră ne-a condus înăuntru, ca pe un cârd de copii.

În bungalow, într-o verandă imensă, închisă cu pereți din tifon, fusese întinsă o masă lungă, plină cu veselă elegantă, de calitate. Se vedea că flamandul era o gazdă primitoare sau, poate, simțea nevoia să se bucure de compania rarilor europeni care se nimereau prin zonă.

Doctorul era un bărbat de vreo cincizeci de ani, cu părul blond bine rărit, tras la față și cu o expresie bizară, de om obosit, dar care nu prea are legătură cu lumea noastră.

Însă ne-a primit cu exuberanță, dovedindu-se a fi cu adevărat o gazdă primitoare și un om spiritual, care știa să întrețină o atmosferă plăcută la masă. Mărturisesc că am fost impresionat. De obicei, oamenii care trăiesc singuri prin pustietăți devin morocănoși și prea puțin sociabili, adică se obișnuiesc atât de mult cu singurătatea, încât aceasta devine o a doua natură, la care nu mai pot renunța.

Meniul era alcătuit din produse locale, însă gătite după rețete franțuzești. Adică doctorul își ținea în frâu ura față de valoni, când era vorba de mâncare. Oricum, bucătăreasa lui Vandengraamis își cunoștea meseria, fusese instruită de un adevărat cunoscător și, evident, avea și ea doza necesară de talent. Vinurile fuseseră alese cu grijă, pe potriva bucatelor, așa că ne-am simțit cu toții foarte bine, iar când am ajuns la desert – cremă de ciocolată cu fructe tropicale, stropită cu un vin licoros – ne cuprinsese o veselie plăcută și lipsită de griji.

După ce am terminat de mâncat, flamandul ne spuse, cu aceeași voce amabilă de până atunci, că intenționa să ne ofere, în final, o specialitate locală.

— După părerea mea, nu-i o chestie ieșită din comun, însă reacțiile celor care au mâncat din ea sunt foarte diferite, ne avertiză el. Unii cred că-i lucrul cel mai minunat pe care l-au gustat vreodată, altora li s-a părut o chestie insipidă și nedemnă de renumele pe care-l are. Vă ofer acest al doilea desert mai mult ca să vă satisfaceți curiozitatea și să puteți spune, după ce-o să vă întoarceți acasă, că ați încercat și chestia asta. E un fruct foarte rar, care se numește cotril.

Nu auzisem niciodată de un asemenea fruct și, după mutrele colegilor mei, se părea că nici ei nu auziseră de el. Da, am reținut bine denumirea, i-a spus cotril. Bine, o fi cum spuneți dumneavoastră, sunt convins că v-ați informat și că nu există un asemenea fruct, numai că eu l-am văzut și l-am gustat.

Vă spun imediat cum arată, pentru că l-am privit cu atenție înainte de a-l gusta.

Menajera cea neagră, singura care servise la masă, indiferent câte alte persoane trudiseră în bucătărie, aduse un bol de sticlă, de dimensiunile unui castron, plin cu niște fructe de-un verde pal, uscate, cu o pieliță zbârcită. Arătau ca un soi de stafide mai mari sau ca niște prune uscate. Am luat unul, l-am pipăit și l-am mirosit. Avea o aromă plăcută, de lichior de violete, care părea nepotrivită înfățișării sale. Îndemnat de mirosul plăcut, am vârât fructul în gură și l-am mestecat. Gustul nu avea nicio legătură cu aroma îmbătătoare. Pentru că fructul acela nu avea niciun gust. Parcă mestecam o bucată de hârtie. M-am abținut cu greu să nu-l scuip pe farfurie. L-am înghițit cu dificultate și am băut de îndată un pahar cu apă minerală, ca să-mi clătesc gura.

Spre uimirea mea, reacțiile celorlalți au fost diferite – diferite între ele, diferite de a mea.

Marvin părea încântat, își mijise ochii și se delecta pe deplin. După ce termină fructul de cotril, mai luă unul și-l mestecă încet, tot cu ochii întredeschiși, ca și cum ar fi fost în transă; apoi mai luă încă unul, și încă unul... Stuart și Maury mestecaseră încet, savurând cine știe ce gust – plăcut, după toate aparențele – și se mai serviseră o dată, apoi se opriseră. Jerome și Jean Paul mușcaseră neîncrezători din fruct și se părea că le plăcuse gustul lui, pentru că se grăbiseră să-l termine și să ia altul din bol.

Flamandul ne privea zâmbind. Își pusese în farfuria din fața sa vreo cinci, șase fructe de cotril și le ronțăia încet, uitându-se la noi. Am avut impresia că ne urmărea atent, ca și cum ar fi vrut să vadă efectul poamelor asupra noastră. Mi-a trecut prin cap că roadele cotrilului conțineau un drog, un halucinogen, și mi-am propus să fiu prudent, să-mi supraveghez colegii și, eventual, să le sar în ajutor, dacă va fi nevoie (având în vedere că eu fusesem singurul care mâncasem unul singur, efectul drogului trebuia să fie mai redus în cazul meu).

Doctorul făcu semn menajerei. Aceasta aduse lichioruri, coniac și cafele și strânse tot ce mai era pe masă, cu excepția bolului cu fructe uscate.

Am băut și am pălăvrăgit, pentru că atmosfera de seninătate lipsită de griji se păstrase, întreținută cu grijă de gazda noastră, care ne povestea de zor anecdote din timpul studenției. Mă

lăsasem purtat de veselia celorlalți, pentru că nu voiam să le stric cheful și pentru că nu eram convins că aveam motive să fiu suspicios.

Însă, pe măsură ce trecea timpul, am început să mă întreb dacă nu cumva bănuielile mele fuseseră justificate. Cu toate că mesenii se purtau normal – glumeau, sorbeau din băuturi, râdeau auzind poveștile flamandului –, atmosfera se schimbase discret. Sau, mai degrabă, eu o vedeam ușor schimbată. Cel dintâi care mi s-a părut a fi altfel decât de obicei a fost Vandengraamis, pentru că spunea glume fără încetare, și eram cu ochii ațintiți asupra lui. După un timp, am avut impresia că în jurul părului său blond se adunase un soi de aură slabă, cu licăriri violete, ce-i plutea deasupra creștetului. Aura aceea pornea de undeva, din interiorul capului său și se extindea, pulsând lent, către tavanul încăperii. Nu era ceva distinct, ci mai degrabă o bănuială de impresie, o iluzie a simțurilor... sau un fenomen care nu putea fi văzut oricând și de oricine.

Am fost șocat văzând licăririle acelea bizare, apoi mi-am adus aminte că flamandul avea un anumit renume printre băștinași și că ne propuseserăm, de la început, să nu ne lăsăm impresionați de trucurile lui. Am zâmbit disprețuitor și m-am întors către Marvin, care se afla în dreapta mea.

Am simțit că-mi îngheață sângele în vene: în jurul țestei colegului meu se strânsese o vâlvătaie portocalie care se agita de zor, de parcă i-ar fi luat foc scăfârlia!

Am reușit să-mi stăpânesc țipătul ce mi se ridicase din gâtlej și i-am privit pe cei din jurul mesei. Toți aveau o aură în jurul capului. Colegii mei, Stuart și Maury, erau înconjurați de pete verzui, slabe, nemișcate, aproape invizibile. Cei doi ghizi, Jerome și Jean Paul, beneficiau de luminozități roșcate, care se vălureau abia sesizabil.

Ca și cum intensitatea și culoarea aurei depindeau, cumva, de cantitatea de fructe de cotril mâncate. Însă ideea asta era o prostie! Dacă aura depindea de cantitatea de fructe ingerate, atunci apariția ei era un fenomen real, adică un lucru imposibil. Singura explicație era că fusesem drogat, fie prin intermediul fructelor uscate, fie prin intermediul unor alimente sau băuturi servite în timpul mesei. Nu-mi era clar de ce aurele se deosebeau între ele, așa că am decis să urmăresc cu atenție tot ce se întâmplă.

Primul lucru pe care l-am remarcat a fost că nimeni, în afară de mine, nu vedea luminile ciudate din jurul capetelor mesenilor.

A doua ciudățenie a fost că cei din jurul mesei nu păreau afectați în vreun fel de apariția aurei. Comportamentul nu li se schimbase, rămăseseră la fel de veseli și de bine dispuși ca până atunci. Asta m-a făcut să bănuiesc că, de fapt, eu eram singurul drogat, din moment ce numai eu aveam vedenii. M-am întrebat dacă nu cumva fructul uscat de cotril era un antidrog, menit să înlăture efectele vreunui halucinogen ce ne fusese administrat, fără știrea noastră, la începutul mesei. Iar eu, care mâncasem o singură poamă, suportam încă efectul acelui drog inițial…

Mi-am turnat o porție zdravănă de coniac și, în timp ce sorbeam o înghițitură, am remarcat că aurele comesenilor se împleteau cumva, ca și când între aceștia ar fi avut loc un soi de comunicare fără cuvinte.

De fapt, aura gazdei se întindea către celelalte, de parcă ar fi vrut să se contopească, pe rând, cu fiecare dintre ele. Lumina violetă se prelungi către cei din jurul său – Stuart și Maury –, le pipăi ușor sclipirile verzui și se retrase iute, ca și cum n-ar fi avut parte de primirea așteptată, pe urmă se scurse către mine și fugi repede înapoi, ca și când ar fi nimerit într-un mediu ostil… Se lipi un timp de luminozitățile roșcate ale celor doi ghizi, parcă hrănindu-se din energia acestora… Zăbovi acolo doar un timp și se retrase încet, ca dezamăgită… apoi se întinse, cam fără chef, către Marvin… și luminozitatea violet se izbi de lumina portocalie din jurul țestei prietenului și colegului meu, într-o izbucnire de scântei invizibile celor din jur. Cele două aure se combinară într-una singură, de-un galben orbitor, iar cei doi părură a se transforma într-o entitate unică, bizară și de neînțeles.

Atmosfera din jurul mesei se modificase într-un mod substanțial: dacă până atunci reprezentaserăm un grup unit, care urmărea cu atenție glumele gazdei sau ale oricărui comesean care credea că are de spus ceva demn de interes, de data asta, în jurul mesei existau mai multe grupuri care se ignorau reciproc și discutau subiecte pe care ceilalți nu le băgau în seamă. Adică Stuart și Maury discutau despre un proiect pe care intenționau să-l pună în aplicare după ce aveau să se

întoarcă acasă; Jerome și Jean Paul (care vorbiseră întotdeauna între ei în franceză, cât timp fusese vreun străin de față) pălăvrăgeau de zor într-un dialect complet străin, din care nu înțelegeam o boabă; eu mă mulțumeam să-i urmăresc pe ceilalți, fără să scot un cuvânt; iar Marvin și doctorul Vandengraamis se priveau fără să spună nimic, în timp ce aurele lor se contopeau tot mai deplin. Se priveau și zâmbeau ca și cum ar fi împărțit între ei comori de cunoștințe care-i făceau să fie foarte apropiați, mai apropiați decât doi frați de sânge.

Apoi, treptat, aurele își pierdură intensitatea, deveniră din ce în ce mai puțin vizibile, până când dispărură cu desăvârșire. În același timp, atitudinea celor din jurul mesei se modifica și ea. Am remarcat, fără să-mi dau seama de momentul exact în care se petrecuse schimbarea, că ghizii noștri începuseră să discute din nou în franceză. Își povesteau amintiri din copilărie, pomeneau de anumite superstiții răspândite în zona din care proveneau și dovedeau, cumva, că în subconștientul lor credeau încă în existența reală a acelor făpturi bizare care le populaseră copilăria. Stuart și Maury își continuaseră conversația în legătură cu planurile lor de viitor, dar pe un ton ceva mai puțin pătimaș; deveniseră mai calmi și mai lucizi. Marvin și flamandul discutau, de data asta, prin intermediul cuvintelor, dar ca și cum nu și-ar fi dat seama că, până atunci, schimbul lor de idei avusese loc fără intermediul vorbelor. Am tras cu urechea la conversația lor, pentru că nu se fereau de ceilalți, ca și cum n-ar fi avut nimic de ascuns.

— Fructele astea nu conțin nicio substanță halucinogenă. Le-am analizat cu grijă și am descoperit că acționează asupra unor zone bizare din creierul uman, zone a căror funcție exactă n-a descoperit-o nimeni până acum. Vraciul cu care colaborez – fii sigur că n-o să-i destăinuiesc numele, nici locul în care poate fi găsit – e convins că substanța din fructele de cotril deschide o poartă, un acces către o altă lume. Părerea mea diferă considerabil de a lui. Sunt convins că nu există nimic mistic, nimic ocult în fructele acelea, deci nu deschid niciun portal către alte lumi…

— Și atunci? îl întrebă Marvin nerăbdător. Atunci lumea pe care mi-ai arătat-o… e o simplă iluzie? O vedenie provocată de substanța al cărei efect nu-l cunoști pe deplin?

— Nu, existența ei nu poate fi pusă la îndoială, îl liniști Vandengraamis. Eu cred că fructul de cotril ascute anumite simțuri pe care oamenii le au, dar nu știu să le folosească, ba, mai mult, nici nu-s conștienți că le dețin. Fructul de care vorbim amplifică acele simțuri atât de mult, încât ne permite să vedem o realitate care a fost întotdeauna în fața noastră, dar pe care am ignorat-o.

— Adică, spuse calm Marvin, ne permite să zărim o lume aflată în alt plan al realității, unul la care simțurile noastre nu au acces în mod obișnuit.

— Exact.

— Atunci de ce n-am văzut nimic din cele despre care mi-ai povestit? De ce am aflat de ele doar din relatarea ta? Ai spus că, dintre cei prezenți, eu sunt singurul care am reacționat pe deplin și am simțit în totalitate efectul fructului. Ai spus că substanța aceea funcționează ca un amplificator al simțurilor. De ce n-am văzut nimic deosebit?

Flamandul îl privi încântat și spuse, ca un părinte mândru de întrebările copilului său.

— Pentru că realitatea despre care ți-am povestit nu se suprapune în totalitate realității noastre. Cele două realități, din planuri diferite, se intersectează uneori, nu întotdeauna. Ca să vezi ceea ce te interesează trebuie să te duci într-un loc în care cele două lumi se întretaie. Să te duci în locul despre care ți-am povestit.

Între timp, toți cei din jurul mesei abandonaseră convorbirile și ascultau cu atenție discuția celor doi. După mutrele lor mirate, se vedea că nu pricepeau mare lucru. Însă nu cereau lămuriri, probabil pentru că erau convinși că li se va explica totul.

— Să mă duc? întrebă mirat Marvin. Nu vom merge împreună?

— Chiar dacă știu multe, mai multe decât un om obișnuit, spuse doctorul cu o falsă modestie, nu le știu chiar pe toate. Ca urmare, mi-am făcut planuri care nu țineau seama de posibilitatea apariției voastre. Mâine în zori trebuie să mă întâlnesc cu prietenul meu, vraciul, care intenționează să-mi destăinuiască alte secrete ale sale. Așa că voi pleca încă de astăzi, ca să fiu la locul de întâlnire înainte de răsăritul soarelui. Am dat instrucțiuni să fiți găzduiți cum se cuvine, în lipsa mea,

și să vi se pună la dispoziție tot ce vă trebuie. Adică puteți să vă vedeți de treburi, ca și cum aș fi prezent. Cât despre locul pe care trebuie să-l vizitați, ți-am explicat foarte clar cum ajungeți acolo. Mă scuzați, dar chiar trebuie să plec. Nu ne luăm rămas-bun, pentru că ne vom revedea curând. Nu voi lipsi mai mult de două sau trei zile. Vă rog să rămâneți pe locurile dumneavoastră, să beți un coniac, două, înainte de culcare… iar mâine, când vă veți duce să vedeți ceea ce vreți să vedeți, să vă amintiți de mine.

Și doctorul se ridică și goli bolul cu fructe uscate într-o cutie de carton, pe care i-o întinse lui Marvin.

— Veți avea nevoie de fructele de cotril dacă veți dori să vedeți cealaltă realitate!

Apoi ne salută dând ușor din cap și ieși. Aproape imediat se auzi motorul mașinii, care fusese pornit, și am înțeles că șoferul îl așteptase, gata să plece oricând la drum.

Eram atât de zăpăciți de sumedenia de evenimente bizare la care asistaserăm în ziua aceea, încât am golit sticla de coniac fără să ne dăm seama. Așa că, atunci când ne-am decis să ne ridicăm de pe scaune, eram trotilați cu toții. Am reușit să ajungem în încăperea care fusese transformată în dormitor, pentru uzul nostru personal, și, nu știu prea bine cum, am reușit să ne cățărăm cu toții în hamacuri și să adormim imediat.

Când ne-am trezit, la îndemnurile menajerei – care răcnea că o să se răcească micul dejun dacă o să mai dormim mult –, aveam capul cât o baniță și mă mișcam cu multă greutate. Mi se părea că universul era deformat, dilatat într-un mod bizar, neuniform… și nu prea mai semăna cu lumea pe care o cunoșteam.

Nu, nu cred că alcoolul a jucat vreun rol în cele ce au urmat. La urma urmei, eram băutori cu antrenament. Dar, dacă spuneți că e posibil ca doctorul să fi dizolvat cine știe ce drog în coniac… sau, mai degrabă, că efectul nenorocitelor ălora de fructe uscate fusese amplificat de alcool… tot ce se poate… oricum, cu toții eram într-o stare groaznică, adică aveam parte de o mahmureală mai cruntă decât oricând.

Am reușit să coborâm din hamacuri, ne-am spălat mai mult din cauză că menajera cea cu gură mare ne supraveghea ca pe niște copii râzgâiați și nu ne lăsa de capul nostru nicio clipă, ne-am îmbrăcat și ne-am dus în încăperea unde chefuiserăm cu o

seară înainte. Cafea, omletă, crenvurști calzi, cartofi prăjiți, unt, miere, gem… am mâncat, la început ca să scăpăm de tărăboiul negresei, apoi pentru că era o mâncare tare gustoasă… Oricum, abia așteptam să terminăm și să plecăm, pentru că ne era limpede că numai așa puteam scăpa de muștruluială.

În clipa în care menajera a spus cuvintele magice: „Să vă fie de bine, ați fost niște copii cuminți și ascultători. Nu-i așa că acum vă simțiți mult mai bine?”, ne-am ridicat cu toții în aceeași clipă, de parcă ne antrenaserăm îndelung să acționăm la unison, și am tulit-o afară, ne-am înghesuit în furgonetă și l-am îndemnat pe Marvin să ne ducă unde voia el, numai să scăpăm de scorpie.

Marvin nu stătu pe gânduri și demară în trombă, dornic și el să scape de melița cucoanei. O luă în direcție opusă celei din care veniserăm cu o zi înainte și merse pe drum un timp, apoi coti pe un drumeag sau mai degrabă o cărăruie ce se strecura printre copaci. De data asta înainta cu viteză redusă, pentru că, drumul fiind îngust și năpădit de frunziș, șoferul nu vedea mare lucru și se putea trezi oricând cu un copac în față.

În cele din urmă, mașina ajunse într-o poiană largă, cu vegetație scundă, adică plină cu iarbă și doar ici, colo, câte un tufiș. Soarele lumina din plin, într-un contrast impresionant cu semiîntunericul junglei prin care călătoriserăm până atunci.

Marvin opri motorul, coborî din vehicul, privi atent în jur și mormăi.

— Da, aici e!

Se întinse, luă din mașină cutia de carton în care pusese doctorul Vandengraamis fructele uscate de cotril, o deschise, își vârî în gură patru, cinci dintre acestea, apoi ne invită să servim. Jerome și Jean Paul luară câte două bucăți, eu și ceilalți colegi ai mei ne-am mulțumit cu câte un singur fruct. Am mestecat încet, stând în bătaia soarelui și așteptând… nici eu nu știu prea bine ce – probabil ca fructele să-și facă efectul.

După vreo zece minute, am văzut din nou aurele în jurul capetelor. După cum mă așteptam, cea a lui Marvin era cea mai vizibilă și mai strălucitoare dintre toate. Cei doi ghizi aveau și ei niște luminozități demne de interes deasupra capetelor, iar Stuart și Maury, doar licăriri abia vizibile. Deci până în momentul acela nu se întâmplase nimic deosebit.

M-am uitat în jur. Poiana părea neschimbată, iar florile și

bălăriile care creșteau pe acolo erau banale, nu-mi atrăgeau atenția cu nimic. Da, mă străduiesc să-mi amintesc fiecare amănunt și vă repet că n-am văzut nimic care să-mi pară ieșit din comun. Plictisit, m-am așezat lângă un copăcel și am încercat să ațipesc.

Stuart și Maury se plimbau prin luminișul acela, încercând să găsească vreo imagine, vreun peisaj, vreo gânganie, ceva ce merita filmat... Din bombăneala lor am înțeles că nu descoperiseră nimic. În cele din urmă, se așezară și ei lângă un copăcel, iar Stuart, mai practic decât toți, scoase din buzunar o sticlă, trase o dușcă, apoi întinse recipientul lui Maury.

— Whitespear, nu vrei și tu?

— Ba da, dar mi-e prea lene să mă scol de aici...

— Atunci așteaptă până o să ne ridicăm noi – dacă până atunci o să mai rămână ceva pe fundul sticlei...

Am râs cu toții, iar eu, dacă tot mă trezisem, m-am uitat să văd ce făceau Marvin și cei doi ghizi.

Marvin privea ceva, nu-mi dădeam seama ce anume, și părea extrem de captivat de ceea ce vedea. Jerome și Jean Paul se plimbau fără nicio grijă, pălăvrăgind între ei.

— Trebuie neapărat să vedeți asta! strigă Marvin, fără să se adreseze în mod special cuiva.

Stuart și Maury se ridicară de pe iarbă – nu-și amintiră că făgăduiseră să-mi dea și mie o dușcă atunci când aveau să se scoale de pe jos – și se grăbiră să se ducă lângă el. Însă, oricât se grăbiră, nu reușiră să ajungă lângă el înaintea celor doi ghizi localnici.

— Ia te uită! exclamă Jerome. Dacă stai așa... și te uiți așa... vezi...

— Ceva minunat! îl completă Marvin. Ceva minunat și incredibil! Ceva ce nu seamănă cu nimic pământesc, ceva ce nu seamănă cu nimic din lumea noastră!

— Da, da, mormăi și Jean Paul. Chestia asta nu-i pământească... întrebarea e: sunteți siguri că nu-i periculoasă?

— He, he! râse Marvin. Cum să fie periculoasă? E prea frumoasă ca să nu fie ceva bun!

În timp ce aceștia comentau înfățișarea a ceva ce vedeau – sau aveau impresia că văd, pentru că modul în care vorbeau, entuziasmul nejustificat de dovezi palpabile și atitudinea lor bizară demonstrau mai degrabă că erau sub influența unui

halucinogen, decât a unui spectacol uimitor –, Stuart și Maury, aflați în imediata lor apropiere, păreau nedumeriți și, cumva, speriați. Arătau ca și cum nu-și dădeau seama dacă erau obiectul unei glume proaste sau dacă asistau la tragedia pierderii minților unor colegi împreună cu care munciseră din greu până de curând. Încercaseră la început să vadă ce priveau cu atât de mult entuziasm ceilalți, apoi, treptat, se retrăseseră de lângă ei fără să pară că fug, dar asigurându-se că există o oarecare distanță între ei și ceilalți trei.

Eu nu răspunsesem chemării lui Marvin. Înfățișarea acestuia nu-mi inspira niciun pic de încredere. Prietenul nostru se schimbase, se transformase subtil, dar evident: fața lui căpătase o culoare bizară, un soi de roșu-violet, ochii i se bulbucaseră și buzele i se umflaseră, de parcă și-ar fi injectat botox. Și cei doi ghizi arătau cumva altfel decât de obicei… nu, nu-mi dau seama ce anume era schimbat la ei… parcă pielea lor căpătase o nuanță verzuie și albul ochilor era mai alb decât de obicei… e posibil așa ceva? ca albul să fie mai alb ca de obicei? Nu fac pe nebunul, domnule, mi-ați cerut să vă spun tot ce-mi trece prin minte și asta fac! Dacă nu vă convine, nu vă mai zic nimic!

Nu, din câte îmi aduc aminte, Maury și Stuart nu păreau schimbați. Adică arătau speriați și îngrijorați – cine n-ar fi fost, în locul lor? — dar altfel arătau ca de obicei.

Între timp, Marvin și cei doi ghizi continuau să vorbească. Discuția lor se transformase în trei monologuri simultane, în care nimeni nu asculta pe nimeni. Bineînțeles că n-am putut să urmăresc toate cele trei discursuri, pentru că eram atent la tot ce se întâmpla, nu numai la pălăvrăgeala lor lipsită de logică.

— Este evident că avem de-a face cu un tip de civilizație care n-are asemănare cu ceea ce există pe Pământ, spunea Marvin. Și nu-i de mirare, pentru că însăși viața care stă la baza unei asemenea civilizații funcționează pe baza altor principii decât cele din lumea noastră…

— Nu-mi e clar dacă avem de-a face cu ceva real sau cu niște imagini, medita cu voce tare Jerome. Ceea ce vedem pare, în același timp, lipsit de relief și înzestrat cu mai multe dimensiuni decât cele pe care le cunoaștem…

— Mie nu-mi place chestia asta, bombănea Jean Paul. Mi se pare malefică. Am impresia că știe că o privim și ne pregătește o surpriză neplăcută…

Cam asta vorbeau – mă rog, nu chiar cuvânt cu cuvânt, dar, în mare, ăsta era înțelesul spuselor lor.

Nu vedeam nimic care să îndreptățească bâiguielile lor incoerente. Da, mărturisesc cinstit că, în momentul acela, am fost convins că asist la efectele unui drog bizar și că singura soluție era să aștept să treacă respectivele efecte. Mă ridicasem de pe pământ, dar continuasem să stau lângă copăcel, la o distanță sigură de cei trei, care aiurau de zor.

Marvin continua să descrie, plin de entuziasm, peisajul incredibil pe care-l vedea doar el, pentru că, din câte îmi dădeam seama, ceilalți doi nu vedeau chiar aceleași lucruri.

Poate pentru că doza de drog pe care o îngurgitaseră fusese mult mai mică. Oricum, Marvin era încântat de ceea ce vedea, Jerome se mulțumea să fie bănuitor, în timp ce Jean Paul părea speriat. Într-un fel, reacțiile lor mă convinseseră că era vorba de un drog. Pentru că, de-ar fi fost ceva real, ar fi avut cu toții aceleași reacții, ar fi văzut același lucru, nu-i așa?

Apoi lucrurile se schimbară brusc. Jean Paul începu să țipe strident.

— V-am spus că sunt răi! Am avut dreptate! Profită de prezența noastră ca să pătrundă în lumea noastră! Deschid un portal între universuri! Ajutați-mă! Trebuie să-i oprim!

Mă așteptam ca restul să-și vadă liniștiți de aiurelile lor. Dar, spre surprinderea mea, Marvin și Jerome se speriară și ei și începură să țipe, ca niște fetițe care au văzut un șobolan. Apoi Marvin reuși să se stăpânească și strigă către noi, ceilalți.

— Veniți să ne ajutați! E în joc soarta întregii omeniri!

Eu am rămas lângă copăcelul meu. Nu pentru că soarta omenirii m-ar fi lăsat indiferent, ci pentru că istericalele colegilor noștri mă îngroziseră. Însă Stuart și Maury se grăbiră să le sară în ajutor și abia când ajunseră lângă ei își dădură seama că nu știau cum puteau să-i ajute.

Între timp, Jean Paul fusese cuprins de panică și răcnea.

— Vin peste noi! Or să ne distrugă! Or să ne cucerească! Trebuie să-i oprim!

În același timp, izbea cu picioarele tufișurile și smocurile de iarbă de la picioarele lui, ca și cum în felul ăsta ar fi reușit să le vină de hac dușmanilor invizibili și malefici.

Într-un fel, spectacolul era caraghios și reușeam cu greu să-mi stăpânesc râsul, mai ales că Jerome îl imita de zor. Aveam

impresia că asist la un soi de dans tribal bizar și sălbatic.

— Ajutați-ne! le strigă Marvin, începând și el să calce bălăriile în picioare.

Stuart ridică din umeri, făcu o mutră care părea că spune „nu-i bine să te pui cu nebunii“ și începu și el să turtească tufărișurile. Maury izbucni în râs, mai trase o dușcă din sticla pe care o ținea în mână și se apucă să-i imite pe ceilalți.

Apoi, deodată, Stuart scoase un strigăt îndurerat. Ceilalți se opriră și se strânseră în jurul lui.

— Ce s-a întâmplat? îl întrebă Marvin.

— M-a mușcat ceva de picior!

Jean Paul se aplecă, îi privi cu atenție gamba și îi arătă lui Marvin o pată dreptunghiulară, colorată în violet.

— Pe-acolo au pătruns.

Marvin privi atent în jur și se calmă brusc.

— Au închis portalul. Probabil consumul de energie a fost prea mare... Să ne grăbim să-l ducem pe Stuart la un doctor, pentru că nu știm ce efect va avea contactul cu cealaltă lume asupra trupului său...

— Bafta noastră, bombăni Maury. Am venit în vizită la un doctor și, tocmai când avem nevoie de serviciile lui, lipsește. Unde găsim altul prin pustietatea asta?

— Să ne întoarcem în satul prin care am trecut atunci când am venit la Vandengraamis, propuse Jerome. Sătenii trebuie să știe unde putem găsi un medic...

Ni s-a părut tuturor o idee bună, așa că ne-am urcat în furgonetă, Marvin s-a așezat la volan și ne-am întors pe drum. Am gonit apoi de zor, iar prietenul nostru accelera când auzea gemetele lui Stuart, care se simțea din ce în ce mai rău. Când am ajuns în sat, Marvin opri în fața prăvăliei sătești, unde pierdeau vremea o grămadă de indivizi. Sări din mașină și-i întrebă pe localnici unde se găsea cel mai apropiat medic.

Unul dintre indivizi, un tip între două vârste, cu o mutră de persoană plină de propria-i importanță, își exprimă dorința să vadă bolnavul, pentru a-și da seama care dintre doctorii din vecinătate era mai potrivit. Mi s-a părut o cerere rezonabilă, așa că am deschis ușa furgonetei și l-am lăsat să-l vadă pe Stuart.

Prietenul nostru gemea slab. Avea pielea cenușie și-și ridicase piciorul rănit pe banchetă. Gamba i se umflase considerabil și pata vineție, care alcătuise inițial un mic dreptunghi cu laturile

de un centimetru pe doi, se extinsese pe tot piciorul, urcând către șold. Mai mult: gamba pulsa, ca și cum în interiorul ei se afla ceva ce dorea să iasă afară!

Negrul se trase înapoi, îngrozit, se întoarse către consătenii săi și șuieră un singur cuvânt.

— Catutu!

În clipa următoare, din clădirile învecinate apărură o mulțime de indivizi înarmați cu Kalașnikovuri (după cum era de așteptat într-o zonă măcinată de războaie civile) și lansatoare de rachete.

— Plecați și nu vă mai întoarceți, ne povățui individul. Pentru că, de vă vedem din nou, o să vă împușcăm fără niciun avertisment!

— Voiam doar să ne spuneți unde putem găsi un medic, gemu Marvin, iar localnicul arătă spre un indicator pe care scria un nume de localitate și distanța – 50 km.

Marvin dădu din cap, se urcă iarăși la volan. Am plecat imediat. După cum am mai spus, drumul era bine întreținut, așa că acceleră fără nicio grijă. Cum nu exista niciun fel de trafic în mijlocul junglei, Marvin nu era prea atent la șosea, pentru că nu avea de ce. În plus, Stuart, care văzuse reacția localnicilor și-și dăduse seama că pățise ceva grav, intrase în panică și se văicărea de zor, implorându-ne să-l salvăm.

Jerome se gândi să-i potolească durerile cu ajutorul alcoolului, dar băutura îl făcu pe Stuart să suporte cu și mai multă greutate situația în care se găsea.

Piciorul i se umfla tot mai mult, iar chestia care se afla în interiorul lui se agita din ce în ce mai puternic, dornică să scape din închisoarea cărnii prietenului nostru.

În cele din urmă, Stuart se ridică de pe banchetă și încercă să pună mâna pe volan. Nu-mi dau seama ce urmărea, presupun că o luase razna din cauza durerilor, a febrei și a spaimei. Ca urmare, ne-am repezit cu toții să-l ținem, să-l obligăm să stea potolit… Stuart căpătase, din cauza disperării, o putere inimaginabilă, și ne arunca în toate părțile… oricum, în balamucul ăla, Marvin pierdu controlul mașinii, iar vehiculul se izbi zdravăn de un copac de pe marginea drumului.

Ne-am pierdut cunoștința și, când ne-am revenit, am descoperit că mașina era de nefolosit, că Stuart murise și că noi, ceilalți, scăpaserăm doar cu niște răni ușoare.

Nu, nu-mi dau seama dacă traumatismele suferite au agravat starea mintală a membrilor grupului nostru. E posibil, dar nu pot să spun cu certitudine dacă e așa sau nu.

Chestia cea mai nasoală era că rana de la piciorul lui Stuart plesnise, iar ceea ce se ascundea sub pielea lui ne-a îngrozit. Carnea fusese mâncată de un soi de vânzoleală bizară, ce părea imaterială (sau alcătuită dintr-o formă a materiei pe care n-o cunoșteam). Jean Paul începu să țipe.

— V-am spus că sunt răi și că vor să ne ucidă!

Însă Marvin se rățoi la el și-l făcu să tacă. Apoi ne puse la treabă. Am strâns tot ce era de mâncare și de băut în furgonetă, am umplut un bidon cu benzină, iar Marvin scoase dintr-o ascunzătoare un revolver și o cutie cu cartușe, după care stropi mașina cu benzină și-i dădu foc.

Am stat în apropiere până când focul consumă și ultima bucățică din trupul prietenului nostru, apoi am pornit pe jos către localitatea cea mai apropiată.

Nu mi-e clar ce s-a întâmplat în continuare. În mintea mea, tot ce urmează e un coșmar, fără nicio legătură cu lumea reală. Marvin a încercat să ne salveze, ne-a obligat să mergem fără oprire și a împărțit cu grijă apa și mâncarea, astfel încât fiecare să-și primească porția.

Îmi amintesc, ca prin ceață, că Maury a fost următorul care s-a îmbolnăvit. L-am cărat cu toții, pe rând, până când și-a pierdut mințile din cauza durerii, iar Marvin l-a împușcat, l-a stropit cu benzină și i-a dat foc.

Se pare că au urmat Jerome și Jean Paul, nu știu în ce ordine, pentru că, la un moment dat, m-am trezit din coșmar și mergeam (sau, mai bine zis, mă târam) pe șosea, alături de Marvin.

Marvin arăta îngrozitor. Era cenușiu la față și se dezbrăcase până la brâu. Pieptul i se umflase atât de mult, încât hainele nu-l mai cuprindeau. Pe piele îi apăruseră un soi de furuncule imense, violete, care pulsau din răsputeri, ca și cum conținutul lor voia să se reverse asupra lumii.

— Văd că ți-ai revenit, șopti el cu glas răgușit. Sper să scapi cu viață. Măcar tu… Așază-te lângă copacul ăla și odihnește-te câteva minute înainte să pleci mai departe. Uită-te bine, se vede orașul în care trebuie să ajungi.

Și așa era, în depărtare se zărea o așezare minusculă, care

putea fi numită oraș doar cu multă bunăvoință. M-am rezemat de trunchiul copacului și am vrut să închid ochii. Am simțit miros de benzină și i-am deschis de îndată.

Marvin stătea în mijlocul drumului și-și turna în cap benzina care mai rămăsese în bidon.

Apoi bombăni ceva, aprinse benzina și, în timp ce flăcările îi cuprindeau trupul, își trase un glonț în cap.

Trupul lui se prăbuși pe șosea și arse. N-am stat să văd ce s-a întâmplat după aceea, m-am ridicat și am fugit către oraș, dornic să întâlnesc oameni, oameni sănătoși la trup și la minte. Și am găsit asemenea oameni, care m-au îngrijit până m-ați preluat voi.

Cam asta-i tot ce pot să vă povestesc.

Ar mai fi ceva… Am avut impresia că, înainte de a-și trage un glonț în cap, Marvin a zis: „Fir-ați ai dracului cu corectitudinea voastră politică cu tot!” Dar nu sunt convins…

Migrația

Aurel Cărășel

Aurel Cărășel s-a născut în 1959, la Craiova. A absolvit Facultatea de Filologie din Craiova și Facultatea de Jurnalistică și Științele Comunicării din București. Este profesor, ziarist și scriitor. A condus cenaclurile Henri Coandă din Craiova, Atlantis-Club din Cernavodă, precum și Asociația Creatorilor de SF din Craiova. Este unul dintre fondatorii Academiei de Vară Atlantykron. Redactor la mai multe publicații SF, a condus, timp de trei ani, și revista *Anticipația.* Bibliografie selectivă: *Vânătoare de noapte* (Recif, 1995), *Războinicii curcubeului* (Aius, 1996), *Mic dicționar de autori SF* (Vlad & Vlad, 1996), *La capătul spațiului* (Nemira, 1997), *Mitologii selenare* (Genessa, 2005), *Lumile de la capătul curcubeului. O istorie tematică a literaturii SF* (Genessa, 2006), *Dumnezeule de dincolo de burta Universului* (Nemira, 2011).

„De-acum, băieții vor trebui să aștepte afară, hotărî el. Aveți grijă, în pozele astea, faceți niște figuri cinstite și nobile, de mari oameni de știință. Și poate că ar trebui să arătați și puțin tâmpiți. Sunteți niște mari oameni de știință, dar sunteți și oameni de rând, da?”

M. Clifton, F. Riley, *Mașina eternității*

Emanuel Ionescu, zis Ghirlandaio, se împiedică de o umflătură a asfaltului, căzu în patru labe și-și pierdu pantoful drept.

— Să-i ia dracu’! înjură cu glas tare, în timp ce se ridica.

Țopăi către încălțarea stingheră și, după ce o recuperă, repetă pe același ton insulta fără țintă. Niciunul dintre rarii trecători ai nopții de mai nu ar fi putut să precizeze cine erau fericiții destinatari ai injuriei. Pentru că Ghirlandaio, profesor de desen la unul dintre cele mai anoste licee din oraș, nu obișnuia niciodată să prelungească pomelnicul afuriseniilor – după prima frază, atenția i se muta automat în altă parte, considerând necazul intrat definitiv în categoria celor nerezolvabile.

Dacă vreunul dintre ei ar fi avut însă curiozitatea să-l întrebe, în acea seară, ar fi căpătat, spre marea sa surprindere, un răspuns foarte precis, Ghirlandaio fiind foarte pornit împotriva

edililor urbei. Din cauza lor, pierduse în acea dimineață bursa pentru un curs de trei luni la Florența, în domeniul picturii murale, și tot din pricina lor fusese acum gata-gata să-și frângă gâtul pe străduța dosnică pe care se îndrepta către casă.

Dar trecătorii nu se dovediră deloc curioși, grăbindu-se să se îndepărteze de posibilul bețiv ajuns la ananghie. Ghirlandaio își îndreptă spinarea, cu oarece efort, își aranjă cravata la gât și porni șovăielnic în direcția blocului. Nu, nu era beat, ci numai ușor afumat.

Ușor afumat, repetă și se sprijini preț de câteva clipe de trunchiul gros al unui plop, așteptând ca pământul de sub tălpi să-și încheie mișcarea de tangaj. El nu era un bețiv, asta trebuie să fie evident, și dacă porcul acela de primar nu i-ar fi manipulat pe… He-he-he, Florența, Carevasăzică… patria lui Ghirlandaio, patronul său spiritual, și a lui Leonardo da Vinci…

Zâmbi cu gura până la urechi, dădu drumul catargului și-și continuă calea către dunetă. Își împreună palmele cu zgomot: idealul îl constituia întotdeauna linia dreaptă. Aici, pe mare? rânji și se grăbi să se sprijine de un alt catarg. Își strâmbă gâtul și privi de-a lungul coloanei de lemn către inima neagră a nopții. Velele foșneau aidoma unor frunze bătute de vânt.

Se desprinse și alunecă precaut printre valuri. O vână ieșită curios în lemnul neted al punții îl agăță, făcându-l să cadă din nou și, abia după ce asfaltul îi juli bărbia, realiză că se găsea tot în urbea natală, la cheremul nemernicului de primar și-al consilierilor acestuia.

— Să-i ia dracu’ pe toți! zbieră cât îl ținură plămânii și, imediat, la câteva ferestre din preajmă se aprinseră luminile.

Își înghiți saliva amară și încercă să se ridice. Mușchii refuzară însă să-l ajute și, după o îndelungată ezitare, Emanuel Ionescu își lăsă fruntea pe brațul drept și adormi imediat.

Îl trezi o limbă caldă, care-l spăla pe obraz: un câine vagabond îl amușina, dând alene din coadă.

Se ridică în picioare, clătinându-se, fără să realizeze prea bine cum ajunsese în acel loc. Goni javra cu o lovitură de picior, apoi se strădui să-și pună gândurile în ordine.

Fusese chemat la primărie pentru a i se comunica rezultatul concursului pentru bursa de la Florența, după care intrase cu Stelian Tănăsescu la Stârcul negru, apoi… Cineva, nu-și mai aducea aminte cine, îl invitase într-un apartament, la o partidă

de pocher.

Când ajunse în acest punct cu investigația, începu să se examineze cu atenție: îi lipseau haina, ceasul, inelul și, bineînțeles, portofelul. Portofelul în care stăteau, în teanc, dolarii adunați cu trudă pentru „perioada italiană”.

— Porcul de primar! se înfurie și scuipă cu obidă.

Doamna roșcovană, în taior verde-praz, se opri alături, se șterse pe față cu o batistă brodată și, fără niciun avertisment, îi trânti sacoșa în cap. Se clătină, gata-gata să ia din nou asfaltul în brațe.

Ca să evite orice alte posibile conflicte, se strecură pe lângă un gard viu, până ce descoperi la scara unui bloc o bancă lungă, cu spătar. Se așeză și încercă să continue cercetările. După aproape o oră de meditații sumbre, răstimp în care fu privit cu mare suspiciune de locatarii care plecau la serviciu, ajunse la concluzia că în ziua ce tocmai începuse avea ore la clasele mici și nici nu se punea problema să se prezinte în halul acela la catedră. Cel mai bun lucru ar fi fost să se ducă direct acasă, să-i telefoneze directorului pentru a-i comunica starea de incapacitate în care se găsea, să facă un duș și – Doamne-Dumnezeule! — să tragă un pui de somn.

Nu era, desigur, o decizie fenomenal de înțeleaptă, însă situația se putea prezenta și mai rău. Da, da, cu mult mai rău, se încurajă, în timp ce se ridică de pe bancă și părăsi zona, în spatele unui grup de copii care se îndreptau spre grădiniță, sub supravegherea unei mămici.

Câinele se așezase cu botul pe labe exact pe locul unde-și petrecuse el somnul de noapte. Vru să treacă, fără să-l ia în seamă, însă privirea îi rămase agățată de umflătura crescută sub pielea neagră a asfaltului.

— Porcăria de care m-am împiedicat, mormăi și-i trase un șut.

Parcă i-ar fi căzut o menghină pe laba piciorului. O durere ascuțită îl fulgeră până în creier, făcându-l să geamă prelung. Pantoful zbură ca o piatră din praștie, aterizând exact în mijlocul străzii. Un automobil trecu indolent peste el și, până să-și revină din surpriză, patrupedul flocos se repezi, dând vioi din coadă, îl înșfăcă și o zbughi printre tufișurile de pe celălalt trotuar.

Nu putea să meargă numai într-un pantof, așa că strivi alte câteva înjurături printre dinți, se descălță și de celălalt, îl azvârli furios după animalul tembel, apoi își scoase și șosetele,

vârându-le în buzunar. La urma urmei, era democrație, fiecare putea să umble cum îl tăia capul.

Examină furios bucata de asfalt vinovată de toate necazurile ce se abătuseră asupra sa. Abia acum realiză că nu era deloc vorba despre o rădăcină a plopilor, crescută pe dedesubt, așa cum crezuse la început, deoarece ridicătura părăsea trotuarul, traversa strada, trecea chiar și dincolo de trotuarul vecin și se pierdea într-un rond de flori ofilite. În spatele său, ducea exact către scara blocului și Ghirlandaio observă, cu uluire, cum însăși fundația clădirii era mulată pe deasupra ei.

Se strâmbă și ridică din umeri: nu era treaba sa. Pe el îl așteptau dușul, patul cu cearșaf mototolit și storurile neridicate de două zile. Făcu semne disperate din mână și opri taxiul care tocmai reducea viteza, pentru a coti la stânga. Văzându-l desculț, șoferul îi ceru, prevăzător, o parte din onorariu înainte. Dar Ghirlandaio nu avea chef de glume răsuflate – înjură atât de elocvent de mamă, încât, până la destinație, celălalt nu mai avu curaj să scoată o vorbă.

Problema cu telefonul o rezolvă cât ai bate din palme. Se întâmplă ca directorul să fie chemat la inspectorat cu o diagramă, așa că îi comunică secretarei vestea cea tristă și se grăbi să închidă, mai înainte ca femeia, luată prin surprindere, să aibă timp să riposteze în vreun fel. Mai dificil s-a dovedit a fi cu dușul: apa caldă se opri exact în clipa în care terminase să se săpunească. Iar cea rece nu mai curgea de două zile, de când un dobitoc de la parter o închisese din robinetul general, ca să-și schimbe instalația de la bucătărie.

Se șterse cum putu cu prosopul aspru, îmbrăcă pijamaua și se strecură aproape adormit în așternutul mirosind a acru. Odihna se dovedi însă și ea o chestiune relativă – telefonul îl smulse din apa somnului de trei ori, un dobitoc insistând să-l determine să creadă că este Oficiul Județean de Pensii; iar vecinul de sub el îi rânji fioros în cadrul ușii, comunicându-i, printre înjurături, că i-a inundat apartamentul cu apă clocotită. Se repezi în baie și, după ce se arse bine pe mâini, reuși să închidă blestematul de robinet.

Ceasul arăta deja ora 15.20 și nu mai avea niciun rost să încerce să doarmă. Căută zadarnic prin bufetul pustiu o ultimă înghițitură de alcool. Nișa adăpostea câteva sticle goale și un pahar Berzelius, cu gura ciobită. Când închise ușile batante,

dădu cu ochii de fotografia Ninei și a lui Andrei. Femeia îi zâmbea de pe o stâncă acoperită cu verdeață. I se năzări că-și râde de el și întoarse rama cu fața în jos.

Dacă se hotăra, putea să prindă cursurile de după-amiază, la clasele mari. Măcar putea să încerce… își spuse, scărpinându-se pe burtă. Începu să se îmbrace grăbit, împiedicându-se mereu în așternutul căzut pe covor. Nina avusese dreptate, era un ratat. Un ratat și un bețivan. Îl părăsise după prima bătaie conjugală. Iar pe Andrei ajunsese să-l cunoască mai mult de prin poze – bunicii îl crescuseră departe de ei și de neînțelegerile lor. Înainte de-a ieși, făcu doi pași până la raft și așeză rama în poziție normală.

La școală nimeni nu părea să-i fi remarcat absența. Ricci, colegul de muzică, îi comunică minunea: directorul încă nu se înapoiase de la inspectorat, iar adjunctul său se afla la spital, pe punctul de a deveni tată.

— Îți imaginezi? Pinocchio, tată! râgâise el disprețuitor la adresa atât de controversatului caracter viril al adjunctului. Decât să se îngrămădească la spital, mai bine ar face coadă la notariat pentru a pregăti actele de înfiere.

Se abținu de la orice comentariu. Îl cunoștea pe Ricci drept cal breaz și nu dorea ca tocmai acum să se pună rău cu vreunul dintre șefi. Cele două ore de curs trecură repede. Verifică temele și vorbi un sfert de oră cu pereții despre efectul de perspectivă și despre jocul de lumini și umbre în conturarea prim-planurilor unui tablou. Elevii se bătură, ca de obicei, se înțepară, chicotiră și desenară pe furiș tot felul de chestii obscene.

Se întoarse în cancelarie fără niciun chef. Acasă nu voia să se întoarcă – mirosul de acru și de fum de tutun îmbibat în pereți îi frământa măruntaiele ca o gheară de oțel, iar pentru crâșmă nu avea niciun ban. Poate doar dacă se împrumuta la cineva.

Îl așteptă, răbdător, pe Ricci, dar acesta îi spuse franc, de la primele cuvinte, că nu-i dă niciun ban.

— Tu nu mai ai nevastă, ce-ți pasă! Pe mine mă află tot cartierul, dacă rătăcesc cumva vreo sută de lei… Asta e!

Asta era…

Pe coridor, îl ajunse din urmă un elev dintr-a zecea, ultima clasă la care avusese lecție.

— Vă rog să nu vă supărați, zâmbi strâmb acesta, când se

opri și-l măsură nedumerit din cap până-n picioare. Aș dori, dacă aveți timp... ăăă... și răbdare să vă aruncați o privire peste niște desene... ăăă... cum să vă spun? Mai deosebite.

Nu știu dacă ține de specialitatea dumneavoastră, dar nu cunosc pe nimeni altcineva, în măsură să... ăăă... să le priceapă.

Îi întinse o mapă din plastic în care odihneau cinci-șase coli de desen. Nu avea nicio tragere de inimă să facă pe comisia examinatoare, așa că dădu din cap plictisit și-i spuse să-l caute a doua zi, pentru a-i comunica impresiile. Băgă mapa în geanta sa de vinilin și se îndreptă, indecis, spre ieșire.

De o sticlă de rom nu avea bani, dar găsi ceva mărunțiș pentru un bilet de film și intră în primul cinematograf pe care-l întâlni în drum. Rula un film SF englezesc, ceva despre o călătorie spre centrul Pământului, realizată cu un fel de mașină-sfredel. În stânga sa, doi adolescenți își făceau declarații în șoaptă, iar pe rândul din spate cineva mânca floricele dintr-o pungă de plastic, care fâșâia strident. Nu înțelese mare lucru din acțiune, dar fu plăcut impresionat de reproducerile monștrilor preistorici, mai ales de crâncena încăierare dintre un *Tyrannosaurus rex* și un diplodoc cu armură de os. Își propuse, pentru atunci când va avea câteva momente libere, să întreprindă un studiu asupra viețuitoarelor reptiliene ale Cuaternarului.

În garsonieră ajunse târziu, n-ar fi putut să spună cu precizie ora, oricum după încheierea serialului obișnuit pentru mijlocul săptămânii. Rătăcise îndelung pe străzi, străduindu-se să-și pună ordine în gânduri. În afară de oboseală, nu reușise însă mare lucru: contestarea rezultatelor concursului nu i-ar fi adus altceva decât noi necazuri, întrucât primarul urbei era văr cu vicepreședintele Uniunii Artiștilor Plastici, iar comisia de verificare a contestațiilor era numită de acesta.

Reuși să facă un duș și, după ce puse apă în ibric pentru un ceai, desfăcu mapa cu desenele puștiului. Erau șase planșe, cu totul – trei în tuș, una în cărbune și două pictate cu o vopsea argintie, ușor fosforescentă. Urmăreau două teme. Planșele în vopsea argintie reprezentau, de fapt, unul și același lucru: o uriașă gheară, cu trei degete în față și unul opus, imagine văzută de sus și de la sol. Celelalte înfățișau un brontozaur uriaș, din patru perspective diferite, strivind sub talpă un bloc cu

patru etaje.

Se scărpină îndelung în claia de păr negru și întinse colile pe pat. Nu înțelegea... Nu înțelegea scopul pentru care i le dăduse elevul. Părea a fi vorba despre un studiu ingenios de reconstituire, pornindu-se de la o urmă preistorică. Adevărat că puștiul îi vorbise despre ceva mai special. Mai special...

În mapă, descoperi și o bucată de hârtie, smulsă dintr-un caiet de matematică, pe care aceeași mână (sau poate alta?) scrisese grăbit câteva rânduri: 1) Văzută la miezul nopții de pe blocul vecin. 2) Văzută de la fereastra lui Gigi. 3), 4) și 5) Perspective topometrice, metoda Dylan Vancetti. Jos de tot, în colț, semnătura: Visconti George Alexandru.

Reveni în chichineața ce-i ținea loc de bucătărie și de cămară, pentru că-i mirosea a ars. Apa se evaporase complet din ibric, iar frunzulițele de ceai verde se transformaseră în tăciune. Stinse aragazul cu un oftat și aruncă vasul de aramă peste grămada de vase nespălate din chiuvetă. Ce bine că nu mai trebuia să aștepte, cu inima cât un purice, sosirea Ninei de la serviciu! Nu-i mai păsa, cum zicea Ricci. La dracu’, urma să dea în bâlbâială sau să se îmbolnăvească de cancer: de două ori într-o singură zi se gândise la Nina! Și încă într-o zi în care toate-i merseseră prost.

Decizia de a-i telefona băiatului o luă abia după ce se încheiase Jurnalul de noapte. Îi răspunse o voce de femeie, care nu păru deloc surprinsă și îl trecu, fără întrebări suplimentare, pe cel căutat la aparat. Puștiul nu arătă nici el surprins, de parcă s-ar fi așteptat să fie sunat. Ghirlandaio se întrebă dacă făcuse bine căutându-l, însă oricum era prea târziu ca să mai dea înapoi.

— Ați făcut bine că ați telefonat, domnule profesor, îi ghici el gândurile. În noaptea asta se vede extraordinar de clar. Să vă aștept în stație?

— Ce se vede clar? bâigui el, surprins.

— Urma, bineînțeles. În cele mai multe nopți rămâne invizibilă. De ieri, însă, lucește de parcă ar fi fost unsă cu fosfor. Vă aștept? Puteți să luați firu’... 129...

— Așteaptă, încuviință, aproape fără să se gândească la ceea ce spune.

Se îmbrăcă în câteva minute, ca la armată. Ajunse în stația de lângă cimitir, exact la timp ca să prindă un troleu în retragere și,

până la punctul terminus, nu se gândi decât la desenele bizare care-i ardeau degetele, din spatele copertelor de plastic.

Visconti îl aștepta, tremurând ușor, rezemat de trunchiul unui plop. Era îmbrăcat în cămașă cu mânecă scurtă și în pantaloni de trening. Ghirlandaio recunoscu imediat zona în care-și petrecuse, cu fața în jos, pe asfaltul cald, o mare parte din noaptea trecută.

— La naiba! bombăni. Mi-e scris să ajung aici numai noaptea…

— Ați spus ceva?

— Mă întrebam cum de-ți dau voie părinții să umbli atât de târziu noaptea pe stradă.

— Pentru că știau că trebuie să mă întâlnesc cu dumneavoastră, zâmbi băiatul. Și, apoi, sunt obișnuiți cu aventurile mele nocturne. De aproape un an, de când am hotărât să luăm în serios problema urmelor amprentate în sol, eu și Gheiceni, știți, băiatul dintr-a XII-a B, colindăm foarte mult, adunând probe. Ne pregătim să susținem o lucrare științifică despre reîntoarcerea reptilelor uriașe pe Terra. În iulie, are loc sesiunea de comunicări a elevilor de liceu, faza națională.

Dădu din cap în semn că știa. De fapt, ca să fie sincer, își mărturisi că nu-și amintea despre niciuna din acțiunile extracurriculare din programul afișat sub geam, în cancelarie.

Visconti locuia la etajul al patrulea al blocului lângă care se trezise în dimineața precedentă. Îi întâmpină mama acestuia, o femeie măruntă și destul de ștearsă, îmbrăcată într-un capot decolorat. Se scuză, stânjenit, pentru deranj, dar femeia păru să nu-i ia în seamă cuvintele, îi făcu doar loc să între, după care dispăru într-o încăpere alăturată. Din hol, elevul îi făcu semn să între în bucătărie.

— Aici este atelierul meu de lucru, se mândri el, arătând din priviri încăperea pe ai cărei pereți atârnau tot felul de filme fotografice puse la uscat, fotografii mari, prinse în piuneze, planșe trase în tuș după ele, un aparat fotografic pe trepied, seturi de lentile și de filtre, acoperite cu o peliculă transparentă de plastic…

De la fereastră, se vedea, incredibil și uluitor, urma. Adică un contur fosforescent, o dungă subțire, tremurătoare, făcând înconjurul rondurilor de flori, lățindu-se nepăsătoare peste stradă și dispărând sub fundația unui bloc-turn.

Băiatul îi arătă o fotografie făcută de pe acoperișul clădirii învecinate. Semăna foarte bine cu desenul trimis spre examinare. Doar că imaginea fotografică nu înfățișa urma în întregime, ci numai un segment reprezentativ din ea, restul fiind reconstituit conform modelului avansat de antropologul Vanceti. Auzise domnul profesor de Vanceti?

Nu auzise, dar ce importanță avea? Trebuia să vadă cu ochii lui pentru a se convinge. Îi spuse asta, iar băiatul ridică din umeri. Nu era nevoie decât să urce pe acoperișul blocului vecin. Și chiar urcară, după ce se chinuiră mai multe minute să desfacă sârma ruginită cu care administratorul legase capacul de la ieșirea pe bloc, după ce locatarii de la ultimul etaj îi telefonaseră să-i spună că niște draci de copii își fac de joacă noaptea pe acoperiș.

De sus, urma devenea evidentă pentru ochiul oricui. În mod clar, ceva cu adevărat uriaș își lăsase toată greutatea corpului pe o suprafață de aproape $1000m^2$, determinând suprafața apăsată să se scufunde față de restul solului cu vreo 50-60 de centimetri. URMA licărea vag, de parcă ar fi fost dată cu vopsea fosforescentă.

Îl întrebă pe Visconti de câtă vreme știa despre existența urmei.

— Cred că dintotdeauna, ridică celălalt din umeri. Toată lumea o cunoaște, dar nu i-a acordat niciodată mai multă atenție decât copacilor de pe marginea străzii. M-am interesat: când s-a construit cartierul, se afla deja aici, ați văzut că unele clădiri o acoperă cu totul.

Ghirlandaio ridică fruntea și privi cerul: era o noapte adâncă și senină, cu stele sclipind tainic și un vânt parfumat de primăvară înveselind văzduhul. Trase adânc aer în piept și se gândi că toate pierderile se recompensau undeva, cândva. De ce avea impresia că văzuse un film cu titlul acesta?

O urmă de dinozaur?

Și de ce nu? Părea evident că o făptură uriașă își purtase, nu cu foarte mulți ani în urmă, pașii pe acest sol, lăsând în el semnul trecerii sale prin lume. Ghirlandaio mai privi o dată, visător, către pământ, apoi oftă. Viața părea să aibă și aspecte interesante.

Se despărțiră lângă scara blocului, după ce-i promise băiatului că se va interesa, prin cunoștințele pe care le avea la Institutul

de Paleontologie, despre posibilitatea ca o asemenea descoperire să fie acceptată și studiată.

— Oricum, vreau să am certitudinea că nu vă veți ocupa de realizarea materialului și că nu veți discuta cu nimeni altcineva, până ce nu veți căpăta undă verde de la mine. Oamenii sunt, în general, foarte increduli și oricând gata să-i ia în râs pe cei care sunt de bună-credință. Tu și prietenul tău ar fi bine să țineți cont de acest lucru, în regulă?

Visconti promise să aștepte, răbdător, semnul său. Ghirlandaio îl rugă să-i lase, pentru o vreme, desenele pe care le primise pentru examinare. Avea nevoie de o probă veridică pentru a-i convinge pe cei cărora urma să li se adreseze.

Ajunse acasă către ora două a dimineții, după ce tăiase orașul pe lățime, neputând să-și permită luxul unui taximetru. Își făcu o cafea slabă, aprinse ultima țigară din pachetul uitat pe masă și risipi iar desenele pe pat.

Un dinozaur uriaș…

Acum, când se detașase fizic de datele problemei, ipoteza i se părea hazlie. Dinozaurii dispăruseră în urmă cu peste 65 de milioane de ani. Așa stătea scris în orice carte de zoologie. Își aminti de imaginile cu saurieni din filmul de la cinematograf. Se strâmbă, ca și cum nu s-ar fi deșteptat din priza scenariului. Un dinozaur uriaș…

Auzise la televizor, la Teleenciclopedia, și mai citise și pe la rubrica de „Curiozități” din presă despre enclave terestre uitate de curgerea timpului, rămase prin jungla ecuatorială din Congo, prin văgăunile podișului Mato-Grosso ori prin adâncimile nebănuite ale oceanelor. Monstrul Nessie, parcă… Nicăieri, însă, nu întâlnise ideea unei supradimensionări a speciilor supraviețuitoare din Cuaternar sau Mezozoic. Și, mai ales, nu fusese vorba despre niciun caz de evadare din enclavă și de hoinăreală prin inima marilor orașe.

O reptilă de cel puțin trei-patru sute de metri înălțime, judecând după dimensiunile labei imprimate în sol. Ghirlandaio se scărpină în creștet și se abținu să râdă. Poate numai dacă era invizibilă. Sau poate numai dacă ar fi străbătut orașul din câțiva pași.

Era o idee. Sorbi grăbit restul de cafea, trecu la masă, luă o foaie de hârtie și scrise pe ea o serie de cifre, le adună, le înmulți, șterse, înjură, șterse din nou, reveni și, în cele din urmă,

rescrise totul pe o hârtie. Dacă era așa cum judeca el, ar fi trebuit să mai găsească cel puțin patru-cinci urme asemănătoare în perimetrul orașului. Nu-i rămânea decât să caute a doua zi.

A doua zi!

Clătină din cap cu îndoială. Și școala? Dă-o dracului de școală! se trezi el, brusc. Își va scoate un certificat medical și gata. Se culcă fericit că-și recăpătase tonusul obișnuit.

A doua zi, se trezi odată cu soarele. Deschise larg geamurile, făcu duș, se bărbieri, bău un ceai tare și plecă direct la policlinică. Rezolvă repede: nu trebui să aștepte la rând, pentru că nu mai avea pe nimeni înaintea sa. Doctorului i se plânse de o migrenă puternică, combinată cu o durere seacă de măsele. Bătrânul, îmbrăcat într-un halat cam șifonat, îl examină plictisit, îi palpă ceafa și amigdalele, se lăsă convins de pungile groase de sub ochi și mâzgăli câteva cuvinte pe o scutire.

Sună apoi la liceu și-l chemă pe Ricci până la poartă.

— Sunt bolnav, înțelegi? Și nu puteam să vin personal să aduc scutirea la secretariat. O duci tu, de-asta s-au inventat prietenii, nu?

— A dracului boală! făcu Ricci, mirosindu-i lavanda îndeaproape. Cum e, blondă sau brunetă? După, îmi povestești negreșit.

Drumul următor îl făcu în cartierul lui Visconti, dar nu pentru a examina URMA, ci pentru a porni în cercetare, pe direcția indicată de lungimea labei.

Până la prânz, ajunse aproape de marginea sudică a orașului, fără a reuși să depisteze ceva. Nicăieri, nicio denivelare a solului, nicio groapă mai acătării de care să-și agațe speranțele.

— E o tâmpenie, declară într-un târziu, străduindu-se să se acomodeze cu căldura care invadase orașul la ora prânzului. Dar este cea mai frumoasă tâmpenie care mi s-a întâmplat în ultimele trei luni.

Se opri în dreptul unei tonete cu sucuri și bău cu lăcomie conținutul leșios și călduț al unei sticle. Hotărî că nu trebuia să abandoneze, chiar dacă, în acest caz, insistența începea să semene a țicneală. Era adevărat că avea o cunoștință la Institutul de Paleontologie, nu-l mințise pe Visconti. Sună de la un telefon public și-l rugă pe asistent să-i acorde o întrevedere în după-amiaza ce se pregătea de somn.

— E vorba de ceva grav? Vocea celuilalt părea grăbită. Avem o comunicare la Sala Rondă, n-ai putea să-mi spui la telefon?

Încercă, dar, în mod cert, nu reuși mare lucru.

— Ești cam aiurit, ca să folosesc niște termeni decenți, îl repezi celălalt. Saurieni de peste 500 de metri lungime? Și tocmai în orașul nostru prăpădit? Impresia mea este că nu te-ai dezmeticit prea bine din visul de azi-noapte. Data viitoare, te rog să vii la mine cu un femur sau cu o mandibulă, ca să putem încheia un proces-verbal de expertiză, absolut legal.

— Un proces-verbal care să constate ce? nu pricepu Ghirlandaio.

— Sminteala pe care mi-o prezinți de cinci minute la telefon.

Și închise, fără a-i lăsa timp să mai adauge ceva.

În vreme ce se îndrepta cu pași șovăitori către casă, își aminti, întâmplător, de *prietenosul Fred,* porecla cu care în urmă cu mulți, foarte mulți ani, îl alintau pe bătrânul profesor toți foștii săi elevi. Din câte își amintea el, Fred Vasilescu nu-l refuzase niciodată pe vreunul dintre cei care i se adresaseră pentru soluționarea vreunei probleme. Iar specialitatea în care-și dăduse doctoratul, la Viena, biologia, era un domeniu destul de apropiat de ceea ce îl interesa pe el în acele clipe.

Casa profesorului se găsea la periferie, dar pentru Ghirlandaio nu constituia o dificultate faptul că trebuia să traverseze în diagonală orașul: pe drum, avea prilejul să examineze zona pentru a depista eventualele urme.

Prietenosul Fred se afla chiar în curte, cu o greblă în mână, printre butașii de trandafiri, aplecat deasupra bobocilor roșii și galbeni. Nu se schimbase cu nimic, constată Emanuel Ionescu, redevenit pentru câteva clipe elevul de altădată. Dascălul își aminti tot despre el după primele cuvinte schimbate, chiar și locul în bancă și cine-i fusese coleg în ultimul an. În ciuda vârstei înaintate, rămăsese vioi și vorbăreț. Ghirlandaio îl complimentă și bătrânul izbucni într-un râs molipsitor, îndreptându-și cocoașa.

— Sigur că da, domnule Ionescu, numai asta mi-a mai rămas și pot spune că profit din plin de ea – locvacitatea. Vine o vârstă când, dacă nu mai poți să faci, măcar spui ce-ai vrea să faci, pentru a trăi cu impresia că mai ești util cu ceva. Și uite-așa se naște vorba lungă. Constat că ai rămas același băiat elegant care-mi aducea stiloul să trec absențele, fără ca eu să-i cer asta

în mod special. Îți amintești de Angelescu? Aveați amândoi un talent deosebit la desen. La o oră, v-am prins făcându-i portretul caricatural lui Mircea cel Bătrân…

Mircea cel Bătrân fusese, pe vremuri, porecla directorului-adjunct, profesor de istorie. Ghirlandaio râse și dădu din cap, în semn că își amintea. Îi povesti, pe scurt, ce curs urmase viața lui de până atunci. Când termină, bătrânul își frecă bărbia țepoasă cu dosul palmei, rezemă coada greblei de un perete și îl invită cu un gest larg către o bancă situată în fundul curții, la umbra unui nuc bătrân.

— Dragul meu, cu cafea sau alcool nu te servesc, pentru că eu însumi, neobișnuit să consum așa ceva, nu le țin în casă nici pentru alții. Oaspeți, așa ca dumneata. Să trecem deci, cu decență, peste astfel de politețuri. Spune-mi ce vânt te aduce pe la mine, pentru că, doar așa, numai ca să-ți vezi fostul dascăl, nu prea-mi vine să cred că ai bătut drumul.

Discuția avută anterior, la telefon, cu asistentul îl făcuse mai precaut, așa că se hotărî să nu mai atace frontal problema. Îi povesti că se afla în corespondență cu un englez pasionat de paleobiologie, care-i expusese o foarte ciudată teorie personală referitoare la evoluția speciilor. Nu intenționa să i-o prezinte acum, poate cu o altă ocazie, dacă va mai fi interesat de ea, voia numai să afle câteva răspunsuri la întrebările inerente ridicate de amintita teorie. Despre ce factor anume, spre exemplu, era implicat în gigantismul unor specii de animale. Dinozaurii, de pildă…

Prietenosul Fred își frecă din nou bărbia cu podul palmei și elevul Emanuel Ionescu își reaminti de ticul care, pe vremuri, le dădea de știre că urmează o prelegere interesantă.

Despre foarte mulți factori, îi explică rar: anumite elemente și microelemente, ca magneziul, titanul, iridiul, potasiul, dar și alte concentrații minerale, carbonatul de calciu, de exemplu, anumiți factori climaterici și de presiune, pigmeii, să zicem, pigmeii și vikingii… Mulți, foarte mulți, dar niciunul nu părea cu adevărat vinovat de gigantismul exagerat al balenelor, cașaloților și saurienilor.

— Saurienii te interesează, nu? Bătrânul zâmbi malițios. În cazul lor, cineva sugerase o scădere bruscă a factorului gravitațional, dintr-o cauză neidentificată, dar posibilă în anumite împrejurări cosmice. O scădere pentru câteva sute de

milioane de ani. Îți amintești de imensele păduri ecuatoriale, de ferigile gigantice, de arborii sequoia? Toate au fost posibile tocmai datorită acestei gravitații subdimensionate. Saurienii au găsit aici un paradis. Au trăit, au crescut, s-au extins, au ocupat aproape întreaga planetă. Apoi, ca la un semnal, gravitația și-a reintrat în normalitate. Iar reptilele uriașe… ei, bine, au dispărut. Ceea ce paleontologii cred că au descoperit și denumit drept „cimitire ale mastodonților” sunt numai locuri normale de deces ale acestor ființe uriașe de-a lungul vieții lor. Pentru că nu trebuie uitat, domnule Ionescu, faptul că ele au trăit pe această planetă câteva sute de milioane de ani. Și era normal, deci, să existe mii de asemenea osuare într-un asemenea interval de timp, nu?

— Au dispărut, așa, pur și simplu? întrebă năucit Ghirlandaio.

— Știu și eu? zâmbi din nou celălalt. Întotdeauna mi-am imaginat că dinozaurii sunt un factor de recuzită al unei civilizații extraterestre. Habar nu am ce motiv vor fi avut să se oprească tocmai aici, pe bătrâna și îndepărtata Terra. La urma urmei, cum mi-aș putea imagina asta, doar sunt niște extratereștri, nu? Să zicem numai că și-au făcut din planeta noastră un fel de izlaz cosmic. Un câmp vast pe care și-au adus vitele la pășunat. Le-au adus când erau doar niște pui și le-au lăsat aici să se maturizeze. Iar ei s-au întors la casele lor, oricare vor fi fiind acelea, printre roiuri de stele și nori de gaz.

— Niște pui…? repetă aiurit celălalt. Păi, domnule profesor, ce naiba de fermieri sunt extratereștrii aceștia ai dumneavoastră, dacă și-au părăsit vitele pe un izlaz străin și îndepărtat?

— Ei, asta-i bună, zău… Cine spune că le-au părăsit? Probabil că au *plantat* în sol condițiile revenirii acasă, când *timpul pentru păscut* va fi expirat. Gravitația urma să scadă, cu un anumit procent, la momentul oportun. Suficient cât să le permită *vitelor* înălțarea la ceruri. Nu căsca ochii așa, domnule, este numai o ipoteză de lucru.

— O ipoteză de lucru… Mda, grozavă chestie, ce să spun! Păi, în acest caz, de ce naiba… izbucni Ghirlandaio, apoi se opri brusc. Scuzați-mă, domnule profesor, am ridicat tonul fără să-mi dau seama. Atunci de ce să fi revenit pe Terra după 65 de milioane de ani?

— Eu știu? Poate pentru că vor fi terminat pășunile acolo unde se vor fi dus. Și se întorc la cele de aici, care au avut vreme să

revină la potențialul adecvat. Ecologie cosmică, nu? Un fel de pășunat stelar ciclic. Sau, și mai bine, un pășunat cu transhumanță, ce spui?

Emanuel Ionescu nu spuse, însă, nimic, doar își masă ușor ambii obraji cu buricele degetelor. Soarele apunea în spatele unui acoperiș îndepărtat. Câțiva copii țipau pe o stradă apropiată. Aerul avea un miros de verde crud și de flori de tei. Își simți stomacul strângându-i-se de foame și înghiți în sec. Nu mâncase nimic de la masa de dimineață.

— Și chiar credeți în teoria asta abs... în teoria asta bizară, domnule profesor?

— Orice teorie este bizară până când apar probele care o transformă în axiomă.

— Și, în cazul de față, în ce ar consta proba?

— Semnalul de ridicare, râse binedispus celălalt.

— Nu înțeleg.

— Mda. Ei, bine, trebuie să fi existat un semnal care să fi declanșat în corpurile lor imense procesul de nerecunoaștere a factorului gravitațional.

— Procesul de nerecunoaștere... repetă neîncrezător Ghirlandaio.

— Ei da, ca să te ridici de la sol, presupune să dispui sau de aripi, sau de un motor. Aveau dinozaurii așa ceva? Nu vorbim aici de pterodactili sau de pterozauri. Deci, presupunem că nu dispuneau de un motor. Singura alternativă viabilă din punctul de vedere al legilor fizicii clasice constă în nerecunoașterea stării de gravitație. În anularea efectelor ei. Îmi imaginez un implant inteligent în măduva spinării, iar la momentul declanșării semnalului... pac! S-a terminat cu efectul de gravitație. Trupurile acelea uriașe trebuie că au zburat ca niște baloane uluitoare pe cerul Cretacicului. Ia spune, te-ai întrebat vreodată de ce saurienii aveau capul, respectiv creierul, atât de mici în comparație cu restul trupului?

Ghirlandaio scutură din cap.

— Vezi, vezi? îl apostrofă ironic bătrânelul. Creierul este cel care comandă trupului să resimtă efectul de gravitație și să stea lipit de sol. Au preferat un creier mic, dar o măduvă a spinării de-a dreptul uriașă. Un creier mic, pentru că avea un singur rol – acela de a aștepta semnalul. Apoi, un meteorit venit de nicăieri a izbit frontal Terra, declanșând sfârșitul unei epoci. Semnalul a

fost perceput, descifrat și aplicat. Așa a început marele zbor cosmic. Până la urmă, cineva a reușit să înțeleagă misterul.

— Și cine spuneați că era acel cineva?

— Nu spuneam, dădu din umeri celălalt și, pentru prima oară, fostul elev își văzu profesorul brusc îmbătrânit, cu pielea gâtului atârnând în cute. Dar pot s-o fac acum: EU! Te surprinde, nu? Ei bine, acesta a fost subiectul tezei mele de doctorat, pe vremuri. Ehei, ce vremuri, domnule! Mi l-au atacat în toate felurile, dar n-au reușit să-l desființeze, cum și-ar fi dorit. Au fost obligați chiar să accepte teza și să-mi acorde titlul. Din cauza ei și a reacțiilor pe care le-a stârnit în universul academic am ajuns însă profesor în acest orășel, la școala voastră. Cei din țară n-au încercat nici măcar să mă combată: pur și simplu, au ignorat-o. Asta este, băiete!

În viață, trebuie să ai un singur scop: să te bați pentru ideile tale. Eu am abandonat prea repede lupta. Cred...

— Și puteți susține științific ideea că un semnal bio-chimico-energetic ar fi putut să anuleze efectul de gravitație? Asta reprezintă cea mai tare teorie științifică pe care am auzit-o vreodată.

Fred Vasilescu dădu din cap și-și umezi buzele cu limba.

— Pot susține chiar și mai mult: în condiții de gravitație zero, în cursul lungului drum de întoarcere acasă, saurienii au crescut nemăsurat, devenind cu adevărat giganții Preistoriei umanității. Dar asta, tinere, este deja o altă poveste.

Profesorul zâmbi. În ochi i se aprinseseră din nou luminițele jucăușe atât de cunoscute. Mai schimbară câteva vorbe fără importanță, apoi Ghirlandaio îi strânse mâna cu putere și părăsi curtea pașnică, în interiorul căreia trandafirii își risipeau petalele pe alei.

— Hei, băiete, să nu care cumva să faci vreo prostie, auzi? Să nu care cumva... îi strigă bătrânul, peste gard. În regulă?

— În regulă, răspunse și se grăbi către casă.

De mult nu-l mai încercase o foame asemănătoare și, până să ajungă în dreptul blocului, își făcu tot felul de planuri culinare.

În fața vidului din frigider trebui însă să-și domolească ambițiile gurmande și să le reducă la dimensiunile unei omlete străvezii, însoțită de câteva felii de pâine, veche de trei zile. Prins cu planurile plecării în Italia, cu necazul provocat de bădăranul de primar și de acoliții lui, iar apoi cu senzaționalul

descoperirii urmei, uitase cu desăvârșire că nu mai e însurat de aproape trei ani și că grija cotidianului cădea exclusiv asupra sa.

Completă festinul cu un ceai lung și se așeză la masă, ca să-și pună ordine în gânduri. Dinozaurii dispăruseră în urmă cu 65 de milioane de ani, definitiv și iremediabil, fără să lase vreun indiciu evident cu privire la vreo boală care să-i fi băgat pe toți în pământ sau despre indiferent ce alt efect cauzator de moarte globală. Altfel spus, nimeni nu găsise, nicăieri în lume, vreun depozit impresionant de oase care să certifice în felul acesta că saurienii binevoiseră să moară *in corpore,* fără altă pretenție asupra șefiei pe Terra. Era adevărat că se descoperiseră oase, dar exact în cantitățile care să dea de înțeles că aparțin deceselor obișnuite pentru niște ființe muritoare.

— Un cimitir, gândi el cu voce tare. Diferența dintre un cimitir roman obișnuit și hecatomba descoperită în anticul Pompei...

Asta trebuia să fie!

Atunci unde dispăruseră simpaticele reptile? Gravitația scăzută explica, desigur, dimensiunile impresionante ale scheletelor descoperite până în prezent. Iar lipsa completă a ei ar fi putut da un răspuns logic pentru sauropode de... 1000 de metri înălțime? De 3000 de metri înălțime? Era posibil ca un anumit stimul să blocheze recunoașterea factorului gravitațional de către creier? Păi, gravitația nu era una din forțele fundamentale ale Universului, care acționează asupra tuturor corpurilor, indiferent dacă sunt vii sau nu? Putea lipsa unei anumite informații din creier s-o anuleze, pur și simplu?

Adormi cu capul pe masă și, când îl trezi telefonul, era aproape cinci dimineața. O voce acră și puțin răgușită îl întrebă dacă acolo este Oficiul de Pensii. Îi răspunse exact ceea ce simțea nevoia să-i răspundă individului care avea nevoie de pensie la o oră atât de matinală, apoi se strecură în pat și se strădui să adoarmă la loc. Descoperi, însă, destul de repede, că era imposibil: cearșaful mirosea a tutun acru, apa începuse să șuiere în conducta de la bucătărie și unul din vecinii de la etaj izbea cu cratițele de marginea chiuvetei.

Se răsuci de câteva ori sub pătură, apoi cedă și se ridică, trecând în chichineața alăturată. Aprinse ochiul aragazului, puse apă în ceainic și goli ultimele lingurițe de cafea descoperită pe fundul unei cutii metalice. Își stropi fața cu apă fiartă – blestemații încă nu terminaseră reparațiile la conducta cu apă

rece – apoi sorbi din lichidul leșios și începu să se îmbrace, grăbit să scape din vizuina care începea să-l sufoce.

Îi rămăseseră două zile de concediu. Orașul îl străbătuse deja, în linii mari nu se mai aștepta la nicio surpriză de proporții în perimetrul său. Dar dacă ar fi fost vorba despre un dinozaur înalt de 3000 de metri? Sau de 5000 de metri?

Așteptă aproape o jumătate de oră autobuzul care lega centrul de periferie. Altădată, ar fi făcut drumul cu taxiul. Altădată, într-adevăr… pentru că, acum, banii săi se odihneau frumos pe fundul buzunarului cine știe cărui pocherist abil, iar până la salariu mai avea ceva de așteptat.

De lângă chioșcul de ziare îl privea insistent un bărbat cu chelie, îmbrăcat în costum albastru. Își frecă ușor brațele peste pânza subțire a cămășii. Cum vor fi putut unii să suporte căldura toridă a după-amiezilor, cu cravată la gât?

În fine, mașina apăru de după colț, cei câțiva călători matinali se îngrămădiră la ușa din spate, iar taxatoarea le împărți bilete cu aerul că le dă otravă. Ghirlandaio avu norocul să găsească chiar și un scaun liber. Până la capătul liniei, picoti liniștit, întrerupt numai de glasul răgușit al femeii care-i întreba de bilete pe noii pasageri.

Coborî în dreptul bisericii. Suburbia arăta mai degrabă ca o comună înstărită, cu o stradă principală, din care se bifurcau o mulțime de drumuri pietruite, mărginite de case cu un cat, pierdute printre coroanele pomilor fructiferi.

O groapă?! ridică din umeri vânzătoarea de la centrul de pâine. Ce fel de groapă?

Nu auzise de așa ceva nici sanitarul de la punctul de prim ajutor, nici babele adunate la priveghiul unui mort, într-o curte din spatele bisericii, nici dascălul care mânca dintr-o bucată de șuncă așezată pe hârtie de ziar, pe o bancă alăturată.

— O groapă mare și nu prea adâncă? Mare de tot? Este una pe la via lui Mărgeanu, uite, dincolo de dealu’ ăla cu cireși… Bătrânul își puse mâna streașină la ochi și-l privi cercetător. Da’ ce-ți trebuie matale?

— Fac niște poze pentru o revistă, minți el, pregătindu-se să o apuce peste câmp.

— Că au mai fost unii, tot așa, voiau să facă niște poze… păru că se miră moșul, în timp ce-și mângâia mustățile pleoștite.

Ghirlandaio deveni brusc atent.

— Au mai fost unii? Când?

— Nu mai știu, ridică celălalt din umeri. Acu’ un an, poate doi, cine-și mai aduce aminte?

Ajunse dincolo de dealul cu cireși, după aproape două ore de mers întins. Era plin de transpirație și de praf, dar nu-i păsa. Din vârful dealului, văzuse solul înnegrit, ca de pârjol, Conturându-se până departe, aidoma unei uriașe amprente de saurian. De foarte aproape, nu sesizai decât ușoara diferență de nivel, de 15-20 de centimetri, care arăta comprimarea pământului prins sub talpă, în raport cu restul zonei. Și, bineînțeles, aspectul de ars, de cenușă neagră amestecată cu pământ.

— Un pas cu deschiderea de aproape șase kilometri! râse fericit Ghirlandaio, izbind cu palma în marginea ce se contura chiar la buza dealului. Trebuie să fi fost un monstru înalt de cel puțin 10-11 kilometri. Nu e de mirare că nu l-a văzut nimeni trecând prin oraș. Ar fi putut, cel mult, să zărească, pentru o secundă-două, ceva asemănător unui trunchi gigantic de copac, care s-a făcut brusc nevăzut, când a redeschis pleoapele. Și cine să dea crezare vedeniilor nopții?

Se ridică și merse o vreme de-a lungul conturului. Din când în când, se lăsa pe vine și bătea cu podul palmei în pământ, ca pentru a se asigura că nu visează și că se află acolo, în plin câmp, printre ierburi gălbejite și păsări țistuind în înaltul cerului.

Ajunse înapoi în oraș aproape de amiază. În apartament, pentru că uitase să închidă ferestrele la plecare, domnea o temperatură relativ suportabilă. Își făcu un ceai și îl bău încet, mestecând sârguincios toată plasa cu Eugenii proaste pe care le târguise pe drumul de întoarcere. Exact când termină de înghițit ultima îmbucătură, telefonul țârâi nervos și vocea, de acum familiară, îl întrebă despre Oficiul de Pensii.

— Da, ați nimerit unde trebuie, aici este Oficiul de Pensii, răspunse, mușcându-și buza de jos, să nu râdă. Cu ce vă putem ajuta?

— Aș vrea să știu cam ce pensie poate primi un dinozaur bătrân, revenit dintr-o călătorie de plăcere de 65 de milioane de ani? întrebă candid vocea și telefonul păcăni imediat, indicând faptul că legătura fusese întreruptă.

Rămase aproape cinci minute cu receptorul în mână, nereușind să-și revină. În cele din urmă, decise că totul era o farsă a vreunuia dintre colegii de cancelarie care aflaseră,

întâmplător, ce anume îl preocupa pe el în ultima perioadă.

Își petrecu cea mai mare parte a dimineții în sala de lectură a Bibliotecii Municipale, studiind cu asiduitate o enciclopedie groasă de astronomie, cu copertele tocite de atâta utilizare. Înainte de prânz, se ridică mulțumit, spre ușurarea domnișoarei de la ghișeul de informații, care-și vedea compromisă ora de la coafor.

Găsise exact ceea ce îl interesa: două pagini și jumătate dedicate enigmaticului fenomen gravitațional petrecut în urmă cu 250 de milioane de ani, despre a cărui existență fuseseră găsite indubitabile dovezi într-o serie de roci scoase de la mari adâncimi, cu ocazia forajelor petroliere din Australia, India și Mexic. Un fenomen de reducere treptată a gravitației, care culminase cu atingerea unui prag critic, în urmă cu 65 de milioane de ani. Depășirea pragului durase extrem de puțin, câteva minute, practic, dar suficient pentru… pentru o grămadă de chestii. Cum ar fi fost eliberarea din chingile neiertătoare ale atracției gravitaționale a doi din cei trei sateliți naturali ai Terrei. Specialiștii reușiseră să-i descopere sub identitatea actuală a lui Ceres și Demeter, cei mai importanți asteroizi din centura prejoviană. Sau cum ar fi fost dispariția completă a animalelor de mari dimensiuni.

Ghirlandaio zâmbi și-și mușcă buza de jos, încântat. Apoi își aminti că în dreptul capitolului cauze nu era trecută decât o supoziție, subliniată de cineva cu creion roșu: fenomen ciclic. Din multele pete de grăsime, Ghirlandaio deduse că respectivele pagini ale enciclopediei fuseseră foarte răsfoite în anii din urmă.

Intră într-o patiserie micuță, comandă o pizza și, în timp ce o consuma, privind la vecinul de sală, fără să-l vadă, își zise că lucrul cel mai cuminte, în clipa aceea, ar fi fost să-i facă o vizită prietenosului Fred și să-i relateze întreaga poveste, o poveste care demonstra, într-un fel subtil și ingenios, valabilitatea tezei sale de doctorat. O reparație, oricât de târzie, era întotdeauna binevenită.

Când intră pe strada pe care locuia bătrânul profesor, o limuzină neagră, cu număr de înmatriculare străin, viră în viteză, gata-gata să-l agațe. Ghirlandaio trăi pentru o clipă senzația bizară că mai întâlnise undeva privirea piezișă, rece, a individului de la volan, dar, nereușind să fixeze amintirea,

renunță să dea atenție incidentului.

Poarta casei era închisă și, la apelul său repetat, ieși, în cele din urmă, o vecină grasă, în halat înflorat și cu părul pus pe bigudiuri, care-l informă că domnul Vasilescu tocmai plecase la Viena, unde fusese chemat telefonic pentru susținerea unei lucrări foarte importante.

— Domnul profesor e doctor, se grăbi să deconspire femeia, cu glas de taină. E un om foarte deștept, dacă au avut nevoie de el tocmai în Viena aia a lor. Au trimis și mașină să-l ia, chiar și om care să-i care bagajele… Abia a avut vreme, bietul de el, să mi-o dea în grijă pe dumneaei, uite ce blană frumoasă are, mânca-o-ar mama!

„Dumneaei” era o pisică de Angora, cu adevărat frumoasă, dar Ghirlandaio n-ar fi pus gura pe ea, chiar de-ar fi fost să facă foamea timp de mai multe luni. Chestie de gust, decise, după care mulțumi și porni nehotărât către centru.

Când ajunse din nou la locul posibilului accident, își aduse brusc aminte: ca și cum o pânză tremurată de lacrimi i s-a fi tras de pe luminile ochilor, iar cele două retine ar fi reușit să focalizeze o singură imagine, chipul șoferului de la volan se suprapuse peste cel al bărbatului rezemat de tejgheaua chioșcului de ziare, din stația unde așteptase autobuzul care urma să-l transporte la periferie.

— Ceva e putred în Danemarca aia! exclamă cu voce tare, și doi trecători îl priviră curioși, întorcând capetele.

Intră în prima cabină telefonică și formă numărul familiei Visconti. Îi răspunse vocea ștearsă a mamei băiatului, care îi spuse că acesta a plecat, împreună cu prietenul său Gheiceni, la o conferință sau la o sesiune de comunicări a elevilor, în Capitală.

— Bine, dar sesiunea de comunicări urma să se desfășoare abia la vară! protestă el, fără vlagă. Și apoi mi-a promis că nu va face nimic fără să mă anunțe…

— Nu știu ce a promis, răspunse, la fel de fără vlagă, vocea de la celălalt capăt al firului. George nu-mi dă niciodată raportul cu privire la intențiile lui. E foarte independent de când a murit taică-său. A primit un telefon de la minister, parcă, și s-a repezit să-și facă bagajul. A plecat cu o mașină.

— O mașină neagră? se încrâncenă Ghirlandaio, simțind că îl trec toate apele.

— O mașină neagră, da, consimți femeia.

Mulțumi și închise. Și pentru că i se făcuse lehamite să se gândească la trecutul apropiat, se hotărî să facă un ocol pe la liceu, înainte de a reveni acasă. Nu apucă însă să treacă de poarta metalică, deasupra căreia se bălăbănea firma instituției, că Ricci îl și apucă de braț și-l trase înspre vitrina magazinului de confecții, de peste drum.

— Ce-ai mă, ești nebun?! protestă el, neconvins.

— Nebun ești tu, îi răspunse calm celălalt și-i făcu semn să între în magazin.

Înăuntru era răcoare, datorită palelor uriașe ale unui ventilator montat în tavan. Cele două vânzătoare stăteau într-un colț și croșetau. O femeie în vârstă se învârtea în jurul unor viguri de stofă.

— Nu știu ce i-a apucat pe ăștia din conducere împotriva ta: te caută peste tot, încă de ieri-seară. Directorul mai că nu făcea spume la gură când ne întreba unde-ai putea fi găsit. Ce dracu' ai făcut, ai dat vreo spargere? Ai tăiat vreun grangur?

Ghirlandaio îl privi lung pe sub sprâncene.

— Mai rău: am făcut, din pură întâmplare, o descoperire senzațională. Toți dinozaurii Precambrianului au emigrat de pe Terra în urmă cu 65 de milioane de ani, în clipa în care straniul fenomen de reducere a gravitației, început în urmă cu 250 de milioane de ani, a atins punctul culminant. Pricepi? Dinozauri migratori. Care au continuat să crească, în mod uluitor, în condițiile austere ale unui Cosmos lipsit complet de gravitație. Dinozauri uriași, de mai mulți kilometri înălțime, care acum, din cine știe ce motiv, se întorc pe Terra. Pe pășunea izlazului, adică. Peste noi, înțelegi?

— Înțeleg, încercă să râdă Ricci și fluieră prelung. Da' văd că te-ai documentat, nu glumă! Hai, mă, lasă-te de cioace, nu te obligă nimeni să spui nimic dacă nu vrei. Fie și dinozauri uriași, pe mine, oricum, afacerea asta mă lasă rece, atâta vreme cât nu află nevastă-mea că am încercat să te ajut. Mai ai și mâine concediu, nu? Atunci, ascultă sfatul meu dezinteresat: dinozauri sau nu, fă-o pe mortul în continuare, poate că până poimâine se mai calmează spiritele. De acord?

Oftă și dădu din cap. Se despărțiră chiar în ușă.

Cineva nu dorea ca informația deținută de el să ajungă la urechile tuturor. După ce medită îndelung asupra chestiunii,

Ghirlandaio ajunse la concluzia că nu-l interesa în mod expres acel „cineva”, ci mai ales scopul pe care-l viza acesta. Și, din această perspectivă, cum să procedeze pentru a-l determina să greșească?

Simplu, hotărî într-un moment de inspirație. Ce-ar fi să prezinte toată istoria unui gazetar inteligent, care să facă din ea o bombă?

Până la urmă, nu se dovedi atât de simplu pe cât sperase. Secretarul de redacție al cotidianului local îi ascultă doleanța și-l îndrumă către un ziarist mai tânăr, care moșmondea ceva la o mașină de scris.

— Da, ce doriți? îl privi acesta urât, din cauză că-l întrerupsese din treabă.

Îi spuse întreaga istorie de la început. În ciuda atenției amuzate pe care i-o arăta interlocutorul, acesta uită să-l poftească să se așeze. Când încheie, se simți istovit și-și permise să ia loc fără invitație.

— Vi s-au întâmplat dumneavoastră toate aceste lucruri? îl întrebă, în cele din urmă, ziaristul, îndreptându-și spinarea. Ați văzut cele două urme și aveți pozele respective…

— Nu la mine, dar le pot aduce.

— Chiar vă sfătuiesc. Lăsați un număr de telefon la care puteți fi contactat și reveniți mâine cu materialul probator. La ce liceu spuneați că sunteți profesor?

A ajuns acasă înaintea programului de Actualități. Mai trecuse o dată prin apropierea locuinței lui Visconti, ca să se asigure că urma se află la locul ei și că nu pățise nimic. A doua zi, urma să se lămurească, în fine, cea mai mare parte a misterului.

Chiar din clipa în care deschise ușa realiză că apartamentul fusese vizitat în lipsa lui. Domnea o ordine obositoare, de cazarmă, covorul fusese scuturat, praful șters, cărțile aranjate în ordinea mărimii, hârtiile aruncate la coș. Intrusul stătea în fotoliu și privea la programul de știri.

Ghirlandaio oftă și se rezemă de tocul ușii. Era Nina.

— Cine ți-a permis să vii aici? întrebă încet, constatând că nici măcar nu se mai putea înfuria, cum și-ar fi dorit.

— Asta, flutură ea o mână, fără nici măcar să se obosească să se întoarcă spre el. Și azvârli cheia pe covor. Când te-am părăsit, am fost precaută și am luat dublura cu mine. Iar acum, te rog să taci, vreau să ascult știrile.

Asta era Nina, nu se schimbase deloc. Se aplecă, luă cheia de jos și o puse pe noptieră.

— Și Andrei?

— A câștigat o bursă în Italia. La Florența. Arte Plastice, dacă te interesează… Meseria tatălui.

Andrei, în Italia! Hotărât lucru, nu mai pricepea nimic.

— Dar hârtiile? Fotografiile de pe pat?

Femeia se răsuci înspre el și își puse bărbia în pumn.

— Le-am aruncat, e bine? Și, acum, ai de gând, totuși, să mă lași să privesc la televizor? O să ai timp să mă bați la cap toată viața, de acum înainte.

Toată viața, de acum înainte…

Parcă așa spusese. Se așeză pe pat și o privi îndelung. Ar fi vrut să se înfurie și să înjure, dar simțea că nu poate. Oricum, totul ar fi fost în zadar. Soarta…

Clătină din cap. Femeia nu se schimbase deloc: obrazul își păstra același puf proaspăt, părul blond avea aceleași bucle mărunte, dintotdeauna, chiar și cuta dintre sprâncene…

Apoi crainica de pe micul ecran dădu citire mesajului primit pe prompter de la Uniunea Cineaștilor Profesioniști, care făcea cunoscut forurilor interesate și populației că, în urma deciziei de a realiza primul film de SF a cărui acțiune urma să se petreacă în Preistorie, mai multe grupe de studenți de la Facultatea de Istorie și Arheologie, precum și angajați ai UCP, începuseră să realizeze, în diferite zone ale țării, mulaje de mari dimensiuni care, într-un final, urmau să formeze un model scenografic uriaș, în aer liber. Autoritățile erau rugate să acorde tot sprijinul care urma să le fie solicitat, iar populația să nu distrugă, din neatenție, respectivele mulaje.

Ghirlandaio ascultă cu gura căscată. Când crainica trecu la știrea următoare, Nina se răsuci către el.

— Acum ai priceput? Am venit cu ei, pentru mulaje. Sunt instructor principal la UCP și conduc o echipă de vreo 50 de oameni. În urmă cu un an și jumătate, am trecut prin oraș, dar nu te-am găsit acasă. Cred că plecaseși în concediu. Sau te bețivăneai pe undeva, pe la țară, cu amicii tăi. Atunci, am început să realizăm primele urme de dinozaur. Mulaje gigantice, pentru tălpi gigantice. Va fi un film extraordinar. Un film de Oscar, pentru care s-au făcut investiții enorme, înțelegi?

Clătină din cap. Toate ideile lui… toate întrebările lui… se

duceau pe un drum fără întoarcere.

— Nici nu speram, zâmbi ironic femeia. Măcar ești treaz? Niște urme de dinozaur, ce e greu de înțeles?

Dădu din cap, în semn că totul era clar.

— M-am întors. Dar nu temporar. Am avut timp să mă lămuresc că, fără mine, ai dus-o foarte rău. Deci, s-a hotărât: rămân definitiv. Ai ceva de spus?

Clătină din nou din cap. În sens invers. Sorții nu avea niciun rost să i te opui.

A doua zi, s-a dus la ziar și a declarat că totul a fost o glumă. Cam nesărată, e adevărat, dar o simplă glumă.

De acolo, s-a îndreptat spre școală, cu teama în suflet: nu-i păsa de ceea ce urma să-i reproșeze directorul, singura sa dorință era numai ca nu cumva să afle Nina despre asta. Dar directorul îl căuta să-l informeze că a fost anunțat, din Capitală, despre rezolvarea pozitivă a contestației depuse la Uniunea Artiștilor Plastici, în legătură cu concursul pentru bursa în străinătate.

— S-a rezolvat favorabil, închipuiește-ți! Secretarul Uniunii spunea ceva despre Stockholm. Fericitule! Am auzit că ți s-a întors și soția.

— Și eu am auzit, zâmbi acru Ghirlandaio, gândindu-se că știrile rele aleargă cu viteza luminii.

— Bună glumă, ha-ha! Directorul îl bătu pe umăr. Ce-ar fi să-mi faci o vizită împreună cu Nina, într-o după-amiază din săptămâna următoare? Bem o bere, jucăm o tablă, poate ți-l prezint și pe cumnatu-meu, care e scriitor de literatură de-asta… științifico-fantastică. Ei, ce zici?

Bălmăji ceva, niște vorbe din care directorul putea să înțeleagă ce dorea, apoi se grăbi să iasă din cabinet pe hol, iar de acolo în stradă. Sub frunte îi ciocănea, insistent, gândul salvator: nu-i luaseră chiar tot, mai exista un lucru pe care-l omiseseră.

Intră în prima papetărie și cumpără un teanc de foi albe și un pix. Apoi se duse în parcul englezesc din centru, căută o bancă la umbră, se așeză și scrise mare pe prima pagină – Migrația – Nuvelă SF, iar mai jos își caligrafie numele: Emanuel Ionescu.

Rămase câteva momente pe gânduri, privi în urma a doi liceeni care se sărutau în fugă, se răsuci și începu să mărunțească literele în rânduri strâmbe.

„Emanuel Ionescu, zis Ghirlandaio, se împiedică de o umflătură a asfaltului, căzu în patru labe și-și pierdu pantoful drept…”

Și, astfel, toată lumea a aflat despre dinozaurii giganți, reîntorși pe Terra după o nesfârșită migrație.

Întâlnire Cu Rhumbii

Daniel Haiduc

Daniel Haiduc s-a născut la 30 octombrie 1971, în localitatea Ilia, județul Hunedoara. Este absolvent al Facultății de Electronică și Telecomunicații a Universității Politehnica din Timișoara. A lucrat în televiziune și în domeniul aplicațiilor multimedia interactive, ca grafician, realizator de animații tridimensionale și producător executiv. În prezent, este designer de aplicații web. Este membru al cenaclului SF H.G. Wells din Timișoara. A publicat proză scurtă în antologia *Călătorii în Timp* (Nemira, 2013) și în *Almanahul Anticipația* 2014 (Nemira). A publicat studii și eseuri în revista *Paradox* și în suplimentul literar *Paralela 45* al cotidianului *Renașterea bănățeană.*

Nu mai vreau să mă gândesc la ei. Sunt ca niște fiare care-mi devorează gândurile, lăsând în loc doar ură și înverșunare. Și e multă ură. Ooo, câtă e! Nici n-o bănuiam înainte, ascunsă cum era sub un munte de ignoranță.

Noi suntem de vină. Noi și principiile noastre. Toleranță față de orice și oricine. Chiar și față de dușman. Chiar și atunci când ne-a intrat deja în casă și ne contemplă sfidător, la adăpostul unui văl al diferențelor imposibil de străpuns. Iar noi ce facem? Ne zgâim la el, imaginându-ne că e doar un animal drăguț pe care-l vom putem dresa. Cum de am uitat atât de repede legile naturii? De ce suntem atât de pătrunși de importanța gesturilor noastre pline de umanitate? În numele păcii galactice? În numele științei? Să fim serioși! Știința se face pe cadavre. Când am uitat asta?

— Domnule?

Stewardesa mă fixează cu o privire plină de reproș, amplificată de răsuflarea iritată a pasagerului din spatele meu.

— Ah, mă scuzați!

Mă strecor pe lângă femeia blondă și pășesc afară din navetă, în tunelul alb, pictat cu cercuri de lumină. E cam îngust și țesătura aspră a costumului de zbor freacă pereții în ritmul pașilor sacadați îngăduiți de papucii magnetici. Mers căznit, o poticneală continuă, care mă obosește. Mai e și senzația vagă de amețeală care m-a luat în primire încă dinainte de aterizare,

urmare a săptămânii de imponderabilitate petrecute la hotel, în care simțul echilibrului mi-a cam luat-o razna.

Tunelul se sfârșește brusc într-unul mai larg, prin care se târăște o procesiune de costume albastre, identice cu al meu, fiecare purtând pe el, într-un echilibru instabil, capul disproporționat de mic al unui pasager. Un șir lung de fețe transfigurate, radiind acea mândrie tâmpă a turistului privilegiat, pornit în aventura vieții sale cu ghid inclus. Mă strecor în rând și am, deodată, revelația dureroasă că sunt o creatură aidoma lor.

Stângul… dreptul… stângul… dreptul… Pașii mei au prins ritmul, vibrația joasă pe care bocănitul zecilor de tălpi magnetice o împrumută aerului închis, mirosind a plastic și a transpirație. Mai repede nu se poate? Mă proptesc fără voie în costumul din fața mea și dinăuntrul lui îmi răspunde un mormăit deranjat. Oftez. Doar mie mi-e cald? Aerul care-mi intră-n plămâni n-are destul oxigen sau nerăbdarea mea inutilă îl consumă prea repede.

Stângul… dreptul… Tunelul curge monoton, iar pe pereții lui se preling voci, la început abia șoptite, apoi din ce în ce mai puternice, mai agresive, până când îmi explodează în față la intrarea în camera de transfer. Priveliște suprarealistă a unui mușuroi uman colcăind de călători abia sosiți de pe orbită.

— Maaark! Suntem aiiici!

Mâna fluturată în aer de Mary mă scutește de căutare. Lângă ea, micul Johnny se chinuie să pășească pe călcâie pentru a anula efectul magneților care-l țin legat de podea. N-am niciun chef să-mi văd familia de împrumut, dar cheful meu e irelevant acum. Îmi pun din nou acea mască îndelung exersată, compusă din siguranță și detașare, plus o mică infuzie de tristețe misterioasă, și mă duc la ei.

— Unde sunt rhumbii? mă ia în primire odrasla. Când vin?

— Nu vin, scumpule, răspunde maică-sa în locul meu. Mergem noi la ei.

— O să vedem rhumbi! O să vedem rhumbi!

— Dar n-o să-ți fie frică de ei? îl provoc.

— Nu! strigă el supărat. Ți-am mai spus de o sută de ori! Nu mi-e frică de ei!

— Bine, bine!

— Și pot să iau unul acasă, da?

— Sigur! îl alegem pe cel mai frumos, îl înhățăm de un tentacul și, bam! îl vârâm în cutie.

— Baaam! repetă el încântat, lovind aerul cu pumnul.

— Johnny, nu te mai prosti! îl dojenește maică-sa, apoi se întoarce către mine. De ce-i bagi în cap ideile astea? De când am plecat de-acasă, mă-nnebunește că vrea un rhumb.

— Foarte bine. Copilul e curios, vrea să știe mai multe despre ei.

— Ai dreptate. E foarte inteligent pentru vârsta lui, nu-i așa?

Sigur că da! Exact ca maică-sa!

— Atenție! răsună în eter o voce feminină. Persoanele înscrise pentru circuitul turistic sunt rugate să lase costumele spațiale la garderobă și să se prezinte la poarta numărul trei. Naveta turistică va decola peste o jumătate de oră terestră.

Momentul de acalmie e curmat de învălmășeala a zeci de corpuri agitându-se să-și lepede învelișurile greoaie. Uite cum tremură de emoție în așteptarea punctului culminant al excursiei, momentul în care vor ajunge față în față cu scârbele alea de rhumbi! Nu le ajunge să-i vadă peste tot, la știri, în filme… Probabil chiar asta e problema. Mijlocită de înregistrări, fie ele și tridimensionale, prezența creaturilor venite de nicăieri și-a consumat de mult extraordinarul. A devenit un fapt banal. Abia când îți apar în față, la câțiva metri, întinzând încet tentaculele lipicioase către tine, îți dai seama cât sunt de reali, iar realitatea lor te lovește în față, te dă peste cap, îți strivește simțurile, transformând iremediabil lumea pe care credeai că o cunoști…

Sau poate că doar eu am avut impresia asta.

Ne lipim de grupul de turiști adunați în zona vestiarelor. Pe câțiva dintre ei îi știu de la hotel. O grămadă de pensionari gălăgioși, două familii de bogătași plictisiți, cu copii, câțiva tineri, probabil studenți… în timp ce-mi deschei pe rând mulțimea de fermoare, Mary îl descalță pe cel mic. Bucuria lui când se vede scăpat, în sfârșit, de atracția podelei.

— Johnny! Nu mai sări, că dai cu capul de tavan!

Îmi dau jos cu încetineală costumul de zbor, încercând să par cât mai neîndemânatic. Cu coada ochiului, văd cum Nina trece pe lângă mine și se îndepărtează în viteză, înainte ca brațul întins instinctiv s-o poată opri. Nesăbuito! Ce faci?

— Pot să vă ajut? întreabă ea o turistă în vârstă.

— Oh, da. Mulțumesc!

Acum și-a găsit? Las costumul să cadă și mă duc după ea, mascându-mi nervozitatea în spatele unui zâmbet larg. Nina o ajută pe femeie să-și descheie, rând pe rând, fermoarele și primește în schimb o privire plină de recunoștință. Schițez un salut discret și o trag de mână după mine.

— Ce te-a apucat?

— Dar ce e? Am făcut ceva rău?

— Te-ai mișcat prea repede. Un ochi avizat și-ar fi dat seama imediat.

— Ah! Asta era.

— Știi foarte bine că nu e voie să-ți dezactivezi papucii magnetici decât în situații de urgență. Ai uitat că, oficial, venim aici pentru prima dată?

Se smucește din strânsoare.

— Bine! Nu e cazul să fii nesuferit.

În apropiere, un copil scăpat de corvoada papucilor magnetici tocmai descoperă, cu încântare, avantajele gravitației reduse.

— Johnny! Nu mai sări, că dai cu capul de tavan! strigă o doamnă, probabil mama lui.

De la o vreme, am impresia că toți vizitatorii seamănă între ei. Nu doar din cauza costumelor identice sau a spiritului de turmă care le dictează mișcările. Chiar și expresia feței pare aceeași… sau e doar o aparență sădită în mintea mea de rutina care uniformizează totul, care estompează detaliile și învăluie în plictiseală fiecare gest pe care-l fac. Ce bine că e ultima serie! În curând, soarele va aluneca dincolo de orizont, lăsându-ne o noapte lunară lungă, lungă… Trei sute cincizeci și patru de ore. Două săptămâni de vacanță.

Nina mă trage discret de mânecă și-mi face semn din cap spre un tânăr subțirel, pletos, cu pielea bronzată și umerii lăsați. Parcă am mai văzut undeva privirea asta fugărită… Da. La unul din turiștii cu care am călătorit în navetă. Interesant! Cei doi s-au izolat în colțuri opuse ale încăperii și nu dau semne că s-ar bucura de excursie. Privindu-i pe rând, îmi dau seama că seamănă, că e ceva în amândoi, o tensiune abia strunită pe care am mai întâlnit-o înainte. De fiecare dată au fost probleme.

S-au privit! Sunt sigur! Doar o clipă, apoi au întors repede capul, fiecare în altă parte. Nina îmi zâmbește cu subînțeles. Da,

trebuie verificați. Protestele față de prezența rhumbilor sunt destul de frecvente. Sau poate că cei doi aparțin vreuneia din acele asociații obraznice care încearcă să profite de audiența uriașă a vizitelor transmise în direct pentru a-și promova propriile mesaje. Puțină agitație prin fața ecranelor, câteva sloganuri strigate cu patimă... Suntem cam paranoici, știu, dar nu se poate altfel. Ating discret cu degetele brățara de la mâna stângă și mesajul pleacă spre echipa de intervenție.

Așteptăm. Profilul Ninei se desenează frumos pe peretele alb, nu mă pot abține să nu-l admir. Fruntea înaltă, sprâncenele bine conturate, buzele mari, bărbia rotundă. Mi-a plăcut din primul moment când a venit în echipa noastră, dar încă nu sunt sigur că frumusețea e ceea ce mă atrage la ea. Mai degrabă siguranța aproape sălbatică pe care o degajă.

O iau pe după mijloc și o trag ușor spre mine. Un strop de împotrivire, apoi se lipește ostentativ de pieptul meu.

— Cred că aducem destul de bine a îndrăgostiți, nu?... Aaah!

Cotul discret aplicat în ficat îmi transformă surâsul în grimasă.

— Ce faci? Mă străduiesc doar să păstrez aparențele.

— Da? Mă întreb cine a avut ideea să trecem drept un cuplu, șoptește ea supărată.

— Așa s-a stabilit la ședința operativă...

— Pe mine nu m-a întrebat nimeni.

— Sigur că nu. E prima ta misiune sub acoperire, n-ai destulă experiență. Dar trebuie să recunoști că e o soluție bună. Putem discuta între noi cât vrem, fără să dăm de bănuit.

În vânzoleala generală, uniformele negre ale membrilor echipei de intervenție trec aproape neobservate. Privirile mirate ale turiștilor se îndreaptă spre ei doar atunci când pleacă, încadrându-i pe cei doi tineri suspecți pe ale căror fețe de martiri e întipărită resemnarea.

Nina se foiește, dar nu se dezlipește de mine.

— Nu crezi că ar fi o idee bună să exersăm sărutul? șoptesc eu serios.

— Ce? S-o crezi tu!

— Oricum va trebui s-o faci în timpul ceremoniei.

— Nesimțitule!

Luminile din interior se estompează, iar griul câmpiei lunare ne invadează brusc, ca și cum cabina s-ar fi topit deodată în

razele brutal de strălucitoare ale soarelui. Iluzia creată de ecranele care tapetează pereții e aproape perfectă și mintea se lasă ușor dusă peste deșert, către orizontul surprinzător de apropiat.

Una din stewardese, o tânără brunetă, subțire, în costumul roșu al agenției de turism, continuă să ne vorbească despre oameni din alte timpuri.

— ...aveți în stânga ceea ce a mai rămas din treapta de aterizare a modulului lunar. Simularea virtuală pe care o veți vedea acum reconstituie cu fidelitate momentele importante ale misiunii Apollo 11.

Arată în sus, către un punct luminos care crește și devine din ce mai strălucitor, până când contururile unui vechi modul lunar se conturează clar pe cerul plin de stele. Întâmpinat cu un oftat general, vehiculul aterizează la câțiva metri de cabină, stârnind un val compact de praf care cade înapoi, atras parcă de un magnet. „Vulturul a aterizat”, se aude în eter faimoasa voce a lui Neil Armstrong, distorsionată de tehnologia precară a acelui timp. Ce vremuri! Pe atunci credeam că suntem singuri, puternici. Eram pregătiți să cucerim Universul.

Micul Johnny își lipește fața de ecran, ca și cum ar putea să vadă mai bine filmul care se derulează dincolo de ea. Rotația lentă a cabinei ne aduce în fața modulului lunar exact când trapa se deschide și Neil e pe cale să deschidă primul capitol al aventurii umane pe alte corpuri cerești. „Un pas mic pentru om, un mare pas pentru omenire”, spune astronautul din istorie. Dacă ar fi știut el atunci că după misiunile Apollo a urmat mai bine de o jumătate de secol de lâncezeală...

Acum filmează cu aparatul lui primitiv, apoi se apleacă și culege primele roci. Imaginea sare din nou și Buzz Aldrin apare lângă el, întinzând niște cabluri care se încăpățânează să stea răsucite. De ce ne-a trebuit atât timp pentru a construi prima bază lunară? S-a spus că nu era nevoie, că demonstrasem ce aveam de demonstrat...

— Iată, în ochii lui nici Luna nu este strălucitoare, și stelele nu sunt curate...!

Vocea răsunătoare mă aduce înapoi în cabină, acolo unde unul din turiști e în picioare, cu mâinile ridicate, ca și cum ar vrea să cuvinteze către deșert.

— Domnule, vă rog să luați loc și să păstrați liniștea! sare una

din stewardese și se apropie de el grăbită.

Omul o ascultă și se așază înapoi la locul lui, mormăind ceva despre Iov. Nu se va potoli. A făcut un întreg scandal la urcare și, după lungi parlamentari, l-au lăsat să ia cu el micuța carte din hârtie, o Biblie cu coperte negre, pe care o strânge la piept.

— Ce idiot! comentează Mary lângă mine.

— Nu-l băga în seamă! Hai mai bine să ne înregistrăm!

Desenez cu degetul pe ecranul din fața mea un dreptunghi, iar interiorul lui devine o reflectare fidelă a cabinei, cu mine și Mary în prim-plan. Îl trag și pe Johnny la mijloc și facem toți cu mâna, în timp ce brățările de la încheieturi clipesc, memorând fluxul de date. Femeia mă privește cu bucurie și recunoștință. Probabil, în mintea ei, imaginea unei familii fericite e mai vie ca oricând. Ar trebui să mă simt vinovat? Nu. Impostura mea, altfel cât se poate de crudă, slujește unui scop mai înalt. Iluzia fericirii e doar o victimă colaterală.

Johnny se plictisește repede. Se uită la noi, se foiește, apoi se duce la copilul familiei de alături, cu care pare să se înțeleagă destul de bine. Închid fereastra de înregistrare exact în momentul în care Neil Armstrong dezvelește o placă comemorativă fixată pe modulul de aterizare. „Am venit în pace, în numele întregii omeniri”, spune el cu mândrie. Ce ironic sună acum!

— Și Soarele se va preface în întuneric, iar Luna, în sânge, înainte de a veni ziua Domnului!

Omul cu cartea e din nou în picioare, cu capul pe spate și ochii închiși, pătruns parcă de importanța cuvintelor declamate cu atâta patos.

— Ssssst! se aude din toate părțile.

Recalcitrantul se uită furios în jur, iar cele două stewardese îl încadrează și încep să-i explice ceva în șoaptă, însoțindu-și spusele cu gesturi largi. Aș fi preferat să tacă naibii, să nu-mi mai aducă aminte că excursia asta se poate termina și altfel…

Afară, cei doi astronauți se chinuie să instaleze steagul american, însă bara orizontală care ar fi trebuit să-l țină întins nu se lasă fixată, iar steagul tremură ca și cum un vânt ușor ar bate peste deșert. Pe-atunci steagul acela însemna ceva, simbolurile aveau un sens. Acum, suntem doar noi și ei. Noi? O grămadă amorfă numită omenire, redusă la câteva atribute esențiale, așteptând supusă ca Universul să-i hotărască soarta.

N-am fost niciodată atât de slabi și de neajutorați în fața lui.

Întâlnirea virtuală cu astronauții e la fel de impresionantă de fiecare dată, deși i-am mai văzut de nenumărate ori. Le știu fiecare mișcare, fiecare cuvânt rostit, fiecare răspuns al centrului de la Houston. Acum, Neil Armstrong va dezveli pentru a mia oară placa aceea comemorativă și va spune aceleași cuvinte: „Am venit în pace...”

Pe chipul nemișcat al Ninei dansează reflexii albăstrui. Îmi așez încet brațul drept pe spătarul scaunului ei.

— Ai mai făcut circuitul?

— Da, în primul an de stagiu, răspunde ea, fără să-și ia ochii de la imagini.

— Știi? Sunt foarte curios să știu de ce ai rămas pe Lună. Nu e un loc prea prietenos.

— Eu am ales. Sora mea locuiește aici, e căsătorită cu un inginer de la minele…

— Și Soarele se va preface în întuneric, iar Luna, în sânge, înainte de a veni ziua Domnului! zbiară din nou pasagerul numărul douăzeci și unu, în picioare, cu capul pe spate și ochii închiși.

— Ssssst! se aude iar de peste tot.

— Mă calcă pe nervi, izbucnește Nina. Ce facem cu el? îi interzicem intrarea?

Omul strânge la piept cartea cu coperte negre și ascultă nemișcat mustrările celor două stewardese.

— Nu știu… Pare destul de inofensiv.

— Poate. Legat la mâini și cu un căluș în gură.

Tonul ei răutăcios mă ia prin surprindere. Roșeața din obraji, privirea tăioasă, cuta apărută între sprâncene… încă nu știu mare lucru despre ea, dar mintea mea s-a și grăbit să-i inventeze o personalitate. Ideală, desigur, convenabilă. Încă nu sunt sigur că vreau s-o înlocuiesc cu cea adevărată.

— Spuneai ceva despre sora ta…

— Da. Soțul ei lucrează la minele de Heliu 3 de la Hadley Rille.

— Ce coincidență! Știi că și tatăl meu a lucrat acolo? Șase ani, până la accidentul acela teribil în care…

Pauză de efect, puțină tristețe în voce…

— Nu mai vreau să-mi aduc aminte… A fost o perioadă foarte dificilă în viața mea… M-a forțat să-mi pun anumite întrebări în

legătură cu…

— Hei! Stai puțin!

— Ce e?

— Așa impresionezi tu femeile? Inventezi povești lacrimogene ca să le trezești compasiunea? Chiar funcționează chestia asta?

— Dar nici n-am apucat să-ți spun tot.

— Nu-i nevoie. Pot să te compătimesc de pe-acum. Săracul de tine…

— Ei, nici chiar așa! Fii și tu mai drăguță! Pe femeia aceea în vârstă ai sărit imediat s-o ajuți, chiar cu prețul încălcării protocolului.

— Unii oameni au nevoie de ajutor.

— Atunci ai putea să-i ajuți și pe cei doi astronauți de afară. Bieții de ei, nu se descurcă deloc cu steagul acela.

Râdem amândoi și mi-ar plăcea să cred că râsul acesta înseamnă mai mult decât o simplă poză pentru ceilalți.

— Mai durează mult? se plânge o turistă în spatele meu. M-am săturat de poveștile astea învechite. Am dat atâția bani doar ca să vedem nisip și pietre?

— Ai răbdare, dragă. O să ajungem și la extratereștri în curând, spune soțul ei.

— Și dacă pleacă între timp?

— Unde să plece? Nu pleacă.

— Ar face bine să ne aștepte, altfel fac scandal.

Imaginile tridimensionale au dispărut și tăcerea pustiului înconjoară acum naveta. Nu mai vorbește nimeni, toată lumea privește epava modulului din secolul trecut, a cărei folie metalică roșcată încă lucește în lumina puternică a soarelui. E ca un moment de reculegere în amintirea celor de demult. Câteva secunde, apoi luminile se aprind din nou în cabină.

— Vă rugăm să vă așezați la locurile dumneavoastră, spune una din însoțitoare. Vom decola imediat spre următorul obiectiv al circuitului turistic, situl Apollo 16.

Nu-nțeleg de ce se-nghesuie toți. Mare lucru! Două perechi de tineri și-au programat căsătoriile. Se pare că e o adevărată modă să te căsătorești la Domul Civilizațiilor. Prima pereche și-a ocupat deja locul în spațiul special amenajat, în fața geamului uriaș, orientat convenabil spre Pământ. Într-un colț al tabloului, structurile întunecate ale bazei rhumbilor se ivesc obraznic din

nisip, ca niște tăișuri ascuțite. Le simt direct în creier.

De ce? De ce le-am permis să se așeze aici, atât de aproape de noi? De ce le-am cedat o bucată din Luna noastră? A noastră! N-au niciun drept. Trebuia să-i lăsăm pe asteroidul lor minuscul. Singurii supraviețuitori ai unui cataclism stelar?

De unde-am scos prostia asta? De la ei? Povești! Încă nici nu e clar că putem să comunicăm cu creaturile alea. Și, chiar de-ar fi așa, de unde știm că spun adevărul? Cine ne poate garanta că nu e o misiune de cercetare în căutarea unei planete numai bune de colonizat? Nimeni. Nu știm nimic, dar ne mândrim cu ospitalitatea noastră idioată.

— Mark, nu te duci tu cu Johnny să-i iei înghețată? Eu aș vrea să văd cum se sărută mirii. Uită-te la ei! Nu-i așa că sunt frumoși?

Bucuros, copilul o ia la fugă spre zona magazinelor, dar se împleticește din cauza papucilor magnetici.

— Nu alerga! Dă-mi mâna! Așa... Pasul mare...

Trecem pe lângă doi turiști care par să-l fi încolțit pe omul cu cartea. Acesta le răspunde precipitat, fluturându-și Biblia către ei ca pe o armă.

— ...l-a creat pe om după chipul și asemănarea Lui.

— Da? Și pe ăștia după cine i-a făcut?

— Satana i-a trimis! răbufnește el.

Cei doi se prăpădesc de râs. Omul își face repede cruce și privirile noastre se intersectează o clipă. Da, știu că nu e ușor să lupți pentru ceea ce crezi, când ceilalți te iau în râs.

— Ce înghețată vrei?

— Păi, vreau...

Johnny se uită lacom la vitrină, mutându-și degetul de la un sortiment la altul.

— Vreau... de-aia cu extraterestru rotund umplut cu ciocolată.

— Groaznic! Bine, atinge acolo.

Se grăbește să-și lipească palma de sticla vitrinei și brațul robotic se rotește rapid, aducând înghețata aleasă. Copilul întinde mâna, dar e prea mic pentru a ajunge la ea. O iau eu.

— Uite-ți extraterestrul! Linge-i mai întâi tentaculele, să nu curgă!

— Îhî! răspunde el cu gura plină.

— Știi ce? Hai să vedem ce au pe-aici!

Intrăm în magazinul de vizavi. Spațiul strâmt e ticsit cu

obiecte colorate, abia ne putem strecura printre rafturi. Sunt acolo nenumărate mascote colorate, nave spațiale, extratereștri de toate formele și culorile, cosmonauți cu steaguri în mână, planete, sisteme solare în miniatură, lunete… Amintiri în așteptare.

— Bună ziua. Doriți ceva anume?

Vânzătorul, un afro-american slăbănog, între două vârste, e mândrul posesor al unor dinți albi, perfect lustruiți.

— Aveți seria aniversară de medalii Apollo?

Înțepenește și se uită lung la mine ca și cum n-ar fi înțeles, ca și cum ar aștepta o confirmare. Tăcerea mea e suficient de limpede pentru că, brusc, se luminează la față.

— Desigur! Veniți cu mine!

Nu sunt încordat. E doar un fel de răceală care mi-a cuprins mintea, eliberând-o de emoții și de gânduri inutile.

— Iată-le! spune vânzătorul. Dacă luați tot setul, aveți zece la sută reducere. Îmi permit să vă recomand și această micuță statuetă a Lunii, care completează foarte bine ansamblul.

Îmi pune suvenirul în palmă și pleacă repede, căutând din priviri noi clienți. Învârt între degete micul obiect sferic, acoperit cu o foiță metalică pictată cu cratere de meteoriți și canioane, iar brățara de la mână clipește scurt, cu înțeles. Moartea și-a ocupat deja locul în lojă, așteptând spectacolul.

— Mai durează mult? se plânge un turist în spatele meu.

— Ai răbdare, răspunde doamna de lângă el, o femeie impunătoare și agitată, care pare hotărâtă să pipăie fiecare din obiectele înșirate pe rafturi. O să-i aducă imediat.

— Nu-i aduce nimeni. Vin ei singuri. Cică există un tunel între dom și…

— Cum spui tu, dragă.

Johnny se joacă cu macheta unui robotei de explorare, dar mișcările lente ale mâinilor lui îmi spun că e cu mintea în altă parte.

— Vrei să-ți cumpăr ceva?

— Nu. Vreau un extraterestru adevărat. Mi-ai promis!

Interesant ce repede i-a intrat în cap ideea asta!

— Bine. Fii atent! Când intrăm în sala de vizite, o să vezi un perete mare de sticlă și, dincolo de el, o să fie mulți rhumbi. Te apropii și le faci cu mâna, da?

— Dar mama a zis că nu e voie lângă perete.

— Adulții n-au voie, dar pe tine o să te lase, pentru că ești copil.

— Rhumbii au copii?

Începe să mă agaseze. Ridic din umeri și-l trag după mine afară din magazin. Cei mai mulți turiști sunt în zona de ceremonii, acolo unde prima căsătorie pare să se fi terminat, iar al doilea cuplu se așază acum în fața ofițerului de stare civilă, un tip cu uniformă caraghioasă și chipiu cel puțin extravagant.

— Ai mai observat ceva suspect? vrea să știe Nina.

— Eu? Doar știi că n-am ochi decât pentru tine, dragă.

— Matteo! Tu chiar nu poți să fii serios?

— N-are rost să ne agităm prea mult. În tura asta e plin de pensionari obosiți. Uită-te la ei! După două săptămâni de imponderabilitate la hotel, mersul cu pantofii magnetici i-a terminat.

— Da, dar tot trebuie să fim atenți. Au spus la instructaj că este posibil să fie provocate incidente care să le dea apă la moară adversarilor colaborării cu rhumbii.

— Aiurea! Asta ni se spune în fiecare săptămână.

Câteva aplauze răzlețe ne anunță că prima ceremonie se apropie de final.

— Ai hotărât ce facem cu numărul douăzeci și unu? întreabă Nina.

— Nu facem nimic. Unul care se dă în stambă în felul ăsta nu poate fi periculos. Îl lăsăm să între, dar o să stau pe aproape, în caz că-l apucă din nou recitatul.

— Eu am mai studiat cele trei familii cu copii. Nimic neobișnuit, totuși cred că ar fi trebuit să le verifice cineva istoricul.

— Cine? Știi că avem prea puțini oameni. Din informațiile pe care le-am obținut la hotel, sunt familii bogate, care-și pot permite să vină aici ori de câte ori doresc.

— Ar mai fi doamna aceea cu bluza în toate culorile și fiica ei. Emană amândouă... așa... un fel de depresie cronică. O să mă așez lângă ele.

— Hai! E rândul nostru.

Nina strâmbă din nas, dar se lasă dusă de braț către locul falsei ceremonii de căsătorie. Imaginea strălucitoare a Pământului, cu oceanele lui albastre și spiralele de nori albi,

ocupă cea mai mare parte a fundalului, dar nici restul decorului nu e mai prejos. Am ales personal, azi-dimineață, holograma cu arbori și ghirlande de flori care încadrează fereastra imensă a domului.

— Vezi? Am pus trandafiri roșii. Îți place?

— Nu!

În acordurile melodiei obișnuite, Ghenadi, colegul care îndeplinește rolul ofițerului de stare civilă, se proțăpește în fața noastră, cu fața toată numai un zâmbet. Profitând de faptul că e cu spatele la public, ne face cu ochiul. Nina zâmbește de complezență în timp ce-și înfige adânc unghiile în palmele mele.

— O să mi-o plătiți voi pentru asta, murmură printre dinți.

Ghenadi arborează o mină serioasă și începe să-și recite monologul, cu voce solemnă, îndelung exersată. Nu-l ascult.

— Era mai bine dacă rămâneai la supraveghere video? o întreb în șoaptă, având grijă să-mi mișc buzele cât mai puțin. Nu te-ai săturat să te uiți ore în șir pe monitoare? Trebuie să recunoști că e mult mai interesant pe teren. Studiezi oamenii de aproape, elimini potențialii scandalagii…

— Așa cum ai făcut tu săptămâna trecută?

— Ce vrei să spui?

— Știi tu! Tipul care și-a dat pantalonii jos și le-a arătat rhumbilor fundul…

— Nu e corect! Aia a fost o întâmplare. Omul părea absolut normal, n-aveam de unde să bănuiesc că o să aibă o cădere nervoasă. Când am văzut că face ca toți dracii, l-am scos afară și l-am trimis direct pe orbită cu unul din modulele de salvare. Și ce? Crezi că rhumbii au fost oripilați? Nu prea cred că înțeleg conceptul de jenă…

Îi strâng mâinile într-ale mele.

— …sau conceptul de încăpățânare… de îndărătnicie… de romantism.

Ca prin vis, aud vocea omului în uniformă.

— …o iei în căsătorie pe cetățeana galactică Diane Svensson?

Aproape uitasem că astăzi o cheamă Diana.

— Da, răspund repede. Evident!

— Și tu, cetățeană galactică…

O privesc pentru prima oară în ochi și am revelația că, dacă ar dispărea toată lumea din jur, n-aș mai ști ce să-i spun. Cred că am început să iau jocul ăsta prea în serios.

— Da, rostește ea fără prea multă convingere.

O trag ușor către mine, iar vocea maestrului de ceremonii și zgomotul aplauzelor rămân undeva departe.

— Acum trebuie să ne sărutăm, îi șoptesc. Ai grijă să nu-mi dezlipești mustața.

— Te urăsc!

Sărutul e scurt, mult mai scurt decât aș fi vrut.

— Vezi? N-a fost prea greu.

— Divorțez! se bosumflă ea.

— Nu vrei să așteptăm măcar până la ieșirea din schimb?

— Încetează!

Se lasă cu toată greutatea pe degetele de la piciorul meu drept, dar, pe Lună, corpul ei cântărește doar cu puțin peste zece kilograme. Își dă seama și renunță.

— Mi-e cald, se plânge o doamnă. De ce trebuie să purtăm combinezoanele astea stupide?

— Asta e regula, răspunde alta.

— Dar uite cum arăt! O să mă dea așa la știri?

— Uite-i! strigă cineva.

Dincolo de peretele transparent care împarte sala în două, rhumbii apar unul câte unul din tunel, plutind încet, la un metru de podea, iar stomacul începe să mi se revolte la vederea acelor aglomerări haotice de materie organică verde-albăstruie, protejate de sfere transparente din care iese câte un mănunchi de tentacule subțiri și lungi. Respir adânc, încercând să blochez începutul de greață. Nu-mi permit să vomit acum. Oricât de puternică ar fi repulsia, trebuie să suport.

— Incredibil! șoptește cineva. N-am crezut că o să-i văd vreodată cu ochii mei!

Prin mintea mea, secundele defilează în ritm de tobe. Mă aplec să-i aranjez lui Johnny combinezonul, apoi îl împing ușor înainte. Du-te! Copilul pășește nesigur, apoi prinde curaj și sare peste linia roșie trasată pe podea.

— Johnny! Treci înapoi! strigă Mary.

— Lasă-l!

Știu că n-are curaj să se ducă după el. Știe și micuțul pentru că râde și fuge direct la geam. Așa cum mă așteptam, gardianul din apropiere nu schițează niciun gest. Deși trecerea liniei roșii e interzisă, copiilor li se trece cu vederea. Johnny nici nu mai e

singur, pentru că ceilalți doi copii din grup, un băiețel și o fetiță, aleargă la el, arătându-și unul altuia creaturile.

Lumea privește liniștită spectacolul din spatele sticlei, ca și cum ar vedea niște animale exotice într-o grădină zoologică. Ce prostie! Cum de-am ajuns să ne comportăm în felul ăsta? Nu mai suntem capabili să conștientizăm pericolul? Ca și cum peretele acela transparent ar fi o garanție suficientă. Noi suntem aici, ei sunt acolo, ce se poate întâmpla? Ne uităm, filmăm, cumpărăm suvenire și plecăm acasă. Nu ne trece nicio clipă prin minte că poate noi suntem animalele și ei turiștii care vin în vizită? Nu știm nimic despre arătările astea. Oricât s-ar lăuda oamenii de știință cu progresele lor, ăsta-i adevărul. Nu știm nimic.

Rhumbii par destul de circumspecți. Sunt în jur de zece și plutesc în grup, undeva la mijlocul jumătății lor de încăpere, fără să se aventureze prea mult în apropierea geamului.

— Johnny! Fă-le cu mâna!

Copilul mă aude și flutură insistent palma prin fața geamului. Sper că vreunul din ei va vedea... nu așa cum vedem noi, dar va percepe cumva semnul. Se întâmplă destul de frecvent. Da. Unul din extratereștrii mai mici, o sferă cu diametrul de vreo jumătate de metru, plină de muci verzi-albăstrui, plutește către geam și se oprește chiar în fața băiețelului, pipăind cu un tentacul subțire sticla. Ceilalți doi copii fug speriați. Nu și Johnny, care-și privește cu încântare noua cunoștință. Tentaculul albăstrui se întinde și pare să-i atingă palma lipită de sticlă.

— Ascultă-mă bine! aud deodată o voce cunoscută. Veghează asupra sufletului tău, ca nu cumva, ridicându-ți ochii spre cer și văzând...

Un murmur de nemulțumire străbate grupul de turiști. Nu-mi iau ochii de la copil și încordarea mă împinge înainte. Primul pas...

— Liniștește-te, domnule! spune cineva.

— Lasă-mă! strigă omul cu cartea. Soarele și Luna, și stelele, toată oștirea cerurilor...

Un gardian trece în viteză prin fața mea, decis probabil să pună capăt scandalului. Al doilea pas...

— Lăsați-mă! Să fii târât să te închini la...

Inima îmi bate cu putere și aproape că explodează în

momentul în care pocnetul sec al sticlei sparte își trimite ecourile în încăpere.

— Jooohnnyyy!

Ajung într-o clipă în locul unde se aflase copilul mai devreme, dar acolo mă întâmpină doar șuieratul aerului curgând prin spărtura din geam. Împins de diferența de presiune, Johnny a căzut în spațiul rhumbilor, peste monstrulețul translucid care dă cu disperare din tentacule prin cioburi și pete de lichid albastru, opacizându-se văzând cu ochii. Țipătul îndepărtat al lui Mary prevestește descărcarea de energie care izbucnește de pe sferă și-l lovește pe copil în braț, eliberând din strânsoarea mănușii lui tentaculul de care se încleștase. Creatura se îndepărtează, lăsând în urmă un șir de stropi de culoare albastru-închis.

Cu răsuflarea oprită și mintea îngrozită de proximitatea celorlalți extratereștri, sar prin spărtură și-l iau pe Johnny în brațe, iar papucii magnetici mă ajută să răzbat înapoi, împotriva curentului de aer. Copilul geme și mâna lovită îi atârnă, inertă. Îl așez pe podea și-i scot mănușa mustind de lichid albastru, în momentul în care Mary se prăbușește lângă el, plângând.

Mă dau la o parte. În spatele meu, panourile metalice de protecție coboară unul câte unul, lovind cu putere podeaua. Abia când ecoul ultimului dintre ele mă ajunge, îndrăznesc să dau drumul aerului din plămâni.

Am reușit.

Restul nu mai contează. Nici greața care-mi urcă pe gât, nici strigătele celor din jur acoperind urletul sirenelor, nici apariția echipei de intervenție, nici învălmășeala de la ieșire prin care răzbat cu greu, dând din coate.

Ar trebui să-i supraveghez pe vizitatori, însă ochii și mintea îmi fug în permanență la extratereștri. Nu pot să fac abstracție de acele organisme stranii, incredibil de complicate, scăldate în energie pură. Transparența peliculei de protecție mă provoacă de fiecare dată. E ca o invitație la cunoaștere, ca o hrană pentru imaginația care încearcă să inventeze o lume pe măsura acelor creaturi minunate.

— Johnny! Fă-le cu mâna! se aude o voce de bărbat.

Unul din copii se oprește, iar palma îi alunecă timid pe sticlă, într-un gest natural, neatins de frică sau dispreț, care primește răspuns aproape imediat. Unul din rhumbi se apropie de perete

și întinde un tentacul tremurând către mânuța de om. Emoția calmă a întâlnirii trezește, ca de fiecare dată, oftaturi de surpriză în grupul vizitatorilor.

— Veghează asupra sufletului tău, aud deodată vocea puternică a omului de lângă mine, ca nu cumva, ridicându-ți ochii spre cer, și văzând Soarele, Luna și…

Îl scutur de braț, urmărit de zeci de fețe încruntate.

— Liniștește-te, domnule!

— Lasă-mă!

Se smucește și flutură cartea deasupra capului.

— Și stelele, toată oștirea cerurilor…

Unul din gardieni îmi vine în ajutor și-l ia de celălalt braț.

— Lăsați-mă! Să fii târât să te închini…

Încercăm să-l împingem către ieșire. Spre surprinderea mea, omul tace și se lasă dus, fără să mai opună rezistență. E liniștit acum, ca și cum acele cuvinte aruncate ar fi fost singurul lui țel.

Pocnetul surd, de sticlă crăpată, îmi golește instantaneu mintea de gânduri, iar aerul șuierând amenințător pe la urechi și strigătul de spaimă care-l acompaniază mă opresc în loc. Mă-ntorc și-l văd pe unul din turiști lângă geam, pregătindu-se să treacă dincolo printr-o spărtură imensă căscată în sticlă. Cum a ajuns acolo atât de repede? Și copilul? A căzut… în partea cealaltă! Nu se poate! Vreau să strig, dar nu are rost, pentru că în jurul meu țipă toată lumea. Îi dau pe câțiva la o parte și alerg către spărtură, de unde omul se întoarce cu copilul în brațe. Pe una din mănușile micuțului se prelinge un lichid albastru.

Ochii îmi fug la rhumbi, care părăsesc pe rând scena dezastrului, plutind către gura tunelului. Sferele lor de protecție sunt acum aproape opace din cauza oxigenului din aer, iar tentaculele nu se mai văd, probabil și le-au retras în interior. Pentru prima dată pot să văd cu ochiul liber descărcările de energie care trec de la unul la altul, transferând cantități uriașe de informație. Știam de ele, aparatele noastre le-au detectat de la început, dar acum sunt vizibile. Oare își trimit gânduri? Ne amenință?

Huruitul surd al metalului îmi întrerupe gândurile. Panourile de siguranță cad unul după altul și separă din nou cele două lumi. Îmi amintesc palma copilului pe sticlă… apoi tentaculul întins… Nu trebuia să-i atingem. De ce s-a spart geamul? Nu trebuia să-i atingem. Era o regulă stabilită de la început și nu

știu dacă poate spune cineva care vor fi consecințele încălcării ei. Dar a fost un accident. Un simplu accident. A văzut toată lumea. O să înțeleagă și ei, pentru că sunt inteligenți. Sunt foarte inteligenți. Oare cum arată gândurile lor?

Sala de vizite e aproape goală acum. Medicul încearcă să-l resusciteze pe copil, în timp ce mama lui plânge, sprijinită de un gardian. Micuțul nu dă semne că și-ar reveni. Din mâneca înnegrită a combinezonului iese o mânuță cu degetele rășchirate… Mănușa! Unde e mănușa? Cine i-a scos-o? Unde e tatăl lui? Nu se poate să fi plecat, când copilul e în starea asta…

Memoria îmi aduce în față o mănușă de pe care se scurge lichid albăstrui, apoi imaginea devine neclară…

— Nina!

— Da, răspunde vocea ei în cască.

— Unde ești?

— La navetă. Îi îmbarcăm pe turiști.

— Câți sunt, Nina? câți sunt?

— Ăăă… douăzeci și nouă.

Douăzeci și nouă… Doi aici…

— Lipsește unul, Nina. Lipsește tatăl copilului.

— N-a rămas cu voi?

— Nu-l văd.

Ce naiba se întâmplă? Lucrurile nu par să se lege, dar, cumva, din spatele lor, începe să transpară țesătura unui plan incredibil.

— Matteo? Mai ești acolo?

— Da. Cred că știu ce se întâmplă, Nina.

„Trecerea oprită!” Palma atinge cititorul de amprente, fotografia unei persoane care nu sunt eu apare pe ecran și ușa glisează cuminte în lateral. Încă o piesă potrivită perfect în marele angrenaj al unui plan care a funcționat nesperat de bine până acum. Coridorul alb, deschis în fața mea, își etalează cercurile de lumină și instinctul îmi spune să alerg. Nu. N-am antrenamentul celor care locuiesc pe Lună și, în lipsa papucilor magnetici, pe care i-am aruncat, orice salt mă poate propulsa cu capul în tavan. Merg cât pot de repede, iar mersul meu e un șir de aruncări înainte, urmate de redresări disperate înainte de-a cădea pe burtă.

Aripa nouă a centrului e pustie, exact așa cum mi s-a spus. Memoria îmi desfășoară o hartă a coridoarelor, dar n-am nevoie de ea. Nu trebuie decât să urmăresc lumina verde a

indicatoarelor ieșirii de urgență. Încă puțin și o să ies de-aici. O să pot să fiu, după atâtea luni, din nou eu însumi. Identitatea falsă e atât de obositoare! Seamănă cu actoria, dar e mult mai dificilă. Actorul, oricât de mult s-ar ascunde în personaj, știe în fiecare clipă că totul e un fals, o simplă scenă, butaforie. Dar când scena aceea e realitatea însăși, o realitate reconfigurată, dar totuși realitate, și toți ceilalți oameni sunt autentici, fiecare lucru, gest sau cuvânt trece inevitabil prin filtrul unui alter ego inventat care, la un moment dat, capătă putere și preia conducerea.

Sasul de acces la modulul de urgență e chiar în fața mea. Aceeași procedură. Palma atinge cititorul de amprente, fotografia unei persoane care nu sunt eu apare pe ecran și... Nu se întâmplă nimic. Repet gestul. Degeaba. „Acces permis”, scrie clar pe afișaj, dar nu se deschide? De ce? Nu există nicio interfață tactilă pe care s-o pot folosi. Poate levierul acela din dreapta? Se mișcă în gol. Și cel din stânga? La fel. Ce porcărie! De ce? De ce? Trebuia să fie simplu.

Or să vină în curând. Gândește! Gândește! Inutil, răspunde rațiunea care știe foarte bine că nu există decât două variante. Prima s-a înțepenit într-un detaliu, probabil minor, iar a doua e întruchiparea disperării. Asta e. Mă proptesc cu spatele de perete, iar mâna îmi alunecă în buzunarul salopetei, de unde scoate micul obiect sferic, acoperit cu foiță metalică pictată cu cratere de meteoriți și canioane. Oare a meritat efortul? Atâtea planuri atâta timp consumat... E cam târziu pentru întrebarea asta. Dacă judec doar după prezent, evident, nu. Dar, în numele unui viitor mai bun, altul decât capcana asta teribilă în care am căzut cu toții, poate că da.

Răzuiesc cu unghia foița pictată și o las să cadă. Rămâne o bilă transparentă, plină cu lichid verde-deschis care fermentează. E biletul meu către... Către ce? Încă nu știu.

E acolo, îl văd. Numărul cincisprezece... Bukovski. Știu că nu poate scăpa și nu mă grăbesc. Eram aproape convins că va încerca să folosească modulul de salvare din aripa nouă. Individul se postează în mijlocul coridorului și mă privește fix, cu mâinile încrucișate la piept și picioarele ușor depărtate, iar în ochii lui se oglindește propria-mi incompetență. Cât de naiv am fost să cred că pot să cunosc pe cineva doar studiindu-i

comportamentul timp de câteva ore sau zile! Omul din fața mea arată identic cu cel de la hotel, dar aceeași imagine se suprapune acum unei prezențe mult mai puternice. E altcineva.

— Aha! Tu erai spionul din grup, spune el.

I-am simțit agitația în voce. Știe că nu poate pleca și știe că și eu știu.

— Deci tânăra cu care te-ai… căsătorit… e tot… Acum sunteți câte doi?

Mă opresc la câțiva pași de el și mă trezesc că-i imit postura, cu mâinile încrucișate la piept și picioarele ușor depărtate.

— Mănușa.

— Ah, mănușa!

Bagă o mână în buzunar și scoate obiectul pătat cu lichid albastru. Îl întoarce pe toate părțile, ca și cum l-ar fi văzut pentru prima dată, mi-l flutură prin fața ochilor, apoi îl aruncă pe podea, între noi, și zâmbește.

Ceva nu e în regulă cu zâmbetul acela. Nu se potrivește cu capitularea necondiționată pe care mi-a oferit-o. E mai mult decât o simplă ironie neputincioasă. Mă lovește în față ca o provocare și-mi zdruncină convingerea că am lucrurile sub control. Nu mă grăbesc să iau în primire obiectul. Nu încă. Îl las acolo, martor tăcut la dialogul nostru. O să vină și ceilalți în curând, dar până atunci vreau să știu.

— De ce?

— Era necesar.

— Necesar? Cine a stabilit asta? Tu și un grup de nebuni? Ați pus în primejdie viața unor oameni… Ați atentat la integritatea rhumbilor… E posibil să fi distrus tot ce s-a realizat până acum în privința comunicării cu ei. Și pentru ce? Pentru niște mostre de materie organică extraterestră?

— De ce ții neapărat să afli detalii? Oricum, nu poți înțelege.

— Ba, cred că înțeleg foarte bine. Ești și tu dintre aceia care s-au împotrivit de la început primirii rhumbilor. Cine sunt? De ce au venit? Ce urmăresc? Nu sunteți niciodată mulțumiți de rezultatele cercetărilor și…

— Evident. De ani buni vă faceți că studiați creaturile astea monstruoase și încă n-ați reușit nici măcar să le atingeți.

— Dar e normal. Asta durează. E mult mai dificil de comunicat cu ei decât pare din afară. Și, oricum, nu putem să le cerem așa, direct: dați-ne și nouă niște sânge albastru.

— Mai bine recunoaște că nu sunteți în stare să comunicați cu ei. Toată misiunea asta, așa-zis de cercetare, e formată doar din incapabili și birocrați. Scuză-mă, dar nu mai puteam aștepta. Așa că am luat deja ceea ce doream.

„Am luat.” Ca și cum mănușa care zace pe podea nici nu contează.

— Desigur, e un mod cam brutal de a acționa, continuă el, dar are multe avantaje. Spre exemplu, publicitatea. Parcă văd știrile din următoarea oră: „Un copil nevinovat a fost atacat de rhumbi…”

— Criminalilor! Să băgați în față un biet copil…

— Uneori sunt necesare și sacrificii. La scara civilizației, o viață contează prea puțin. Oricum, mă-sa e o idioată și nici el n-ar fi ieșit mai deștept.

— A, deci nu e copilul tău…

— Fii serios! îmi ajunge că a trebuit să-i fac curte doamnei câteva luni bune… Am împărțit și dormitorul, dar partea asta nici n-a fost atât de neplăcută. Culmea e că ea a venit cu ideea să ne declarăm căsătoriți, pentru a beneficia de reducere la pachetul turistic.

— Dar totuși… un copil? De ce? Pentru că… se putea apropia de perete?

Zâmbește cu un aer de superioritate, dar nu răspunde.

— Tot nu înțeleg cum ați reuși să-l spargeți exact la momentul potrivit. Doar dacă nu era programat dinainte să… Poate nanoboții de curățare… O brățară de identificare… Ar fi fost de-ajuns să-i activeze.

Rânjetul lui îmi confirmă raționamentul și, dintr-odată, toate eforturile echipei de securitate îmi par doar o joacă de copii. Oftez.

— Am fost avertizați că se va ajunge la asta.

— Da. Și nu v-ați putut opune. Suntem mult mai mulți decât credeți. Avem oameni infiltrați peste tot, nu ne puteți împiedica. Mai devreme sau mai târziu, o să rezolvăm problema definitiv.

— Deci asta vreți? Să-i exterminați?

— Nu încă, dar trebuie să fim pregătiți.

— Pregătiți? Pentru ce?

— Pentru momentul în care vor dori să vină pe Pământ.

— Nu pot trăi pe Pământ. În prezența oxigenului, peliculele protectoare se opacizează și devin dezorientați…

— Sfântă naivitate! Noi cum am colonizat Luna, planeta Marte?

— Dar e absurd! De ce nu putem conviețui cu ei în pace? Din câte ne-am dat seama până acum, nu sunt deloc agresivi, iar civilizația lor este cu adevărat remarcabilă. Abia am început să-i înțelegem. Putem învăța o mulțime de lucruri…

— Te rog! Nu-mi recita mie sloganuri ieftine! Le-am auzit de prea multe ori. Tot nu înțelegi, nu-i așa? E vorba de supraviețuire. Atât. Între două civilizații avansate se pune întotdeauna problema supraviețuirii celei mai puternice. Iar tu îi dai înainte cu comunicarea? Cu cine? Cu bidoanele alea pline de… de… Nu, că-mi vine să vărs! Suntem prea diferiți, nu-ți dai seama? Cum să comunici cu niște chestii care nu seamănă cu noi și nu pot să ne vadă așa cum suntem sau să ne vorbească… E inutil.

— Adică… nu avem nicio soluție? Asta vrei să spui? Ori noi, ori ei?

— Exact.

— Nu! Nu se poate reduce totul la asta! Trebuie să existe un viitor pentru ambele specii. Deocamdată, încercarea voastră jalnică a eșuat lamentabil.

— Mda, trebuie să recunosc că nu totul a mers așa cum am planificat.

— Exact. Ești blocat aici și va trebui să dai niște explicații.

— Cine ți-a spus că sunt blocat?

— Dacă ai fi putut activa modulul de salvare, n-am fi purtat această conversație.

— Așa e. Dar acum, că ai venit tu, lucrurile s-au schimbat, nu?

— Ce vrei să spui?

Deschide pumnul și-mi arată o bilă transparentă plină cu un fel de lichid verde.

— Știi ce e înăuntru?

Ridic din umeri.

— VX. Îți spune ceva?

— Substanță chimică neuroparalizantă… Armă de distrugere în masă.

— Corect. Cantitatea asta, împrăștiată prin tot centrul de către sistemul de ventilație… îți poți imagina și singur urmarea. Are un mic detonator și un senzor de proximitate. Dacă o las din mână…

— Nu ești în toate mințile. Ce vrei?
— Să-mi deschizi sasul de acces. Acum!
Tonul vocii lui îmi retează orice intenție de-a mai trage de timp. Așez palma pe cititorul de amprente și fotografia mea apare pe ecran. Acces permis. Și totuși, așa cum mă așteptam, ușa rămâne închisă.
— Ce se-ntâmplă?
— Nu merge. Probabil e defectă.
— Îți bați joc de mine? Cum să fie defectă?
— Uite! mai încerc o dată. Vezi? Mă recunoaște, dar nu se deblochează.
Se uită în jur și dă din mâini agitat.
— Altă soluție nu există?
— Nu. Va trebui să așteptăm echipa de securitate.
— Deci, asta e, spune el resemnat. Nu mai e nimic de făcut.
Ridică bila verde în dreptul ochilor și se uită pe lângă ea la mine.
— Îmi pare rău, dar nu-mi permit să fiu arestat. Deci, se pare că o să murim amândoi.
E nebun? Ce face?
— Stai liniștit, nu durează mult, continuă el calm. Începe cu o salivare abundentă, apoi urmează convulsiile și, în scurt timp, te vei pișa pe tine, chiar înainte să te asfixiezi, din cauza pierderii controlului asupra mușchilor…
Sfera verde se rotește periculos între degetele lui.
— Stai!
A sunat ca și cum mi-ar fi scăpat, deși știu exact ce fac.
— Mi-am amintit. Sasul poate fi deschis și manual, dacă sunt acționate simultan cele două leviere.
— Ți-ai amintit! comentează ironic Bukovski, în timp ce se întinde și-l trage pe cel din dreapta. Hai! Pune mâna!
Îmi introduc laba piciorului stâng între două din panourile care plachează peretele și mă agăț cu ambele mâini de levierul din dreptul meu. Îi privesc, sper, pentru ultima dată, fața aspră.
— Știi? Săptămâna trecută, un nebun le-a arătat rhumbilor fundul.
Mă privește nedumerit.
— Pur și simplu înnebunise la vederea lor. Am fost nevoiți să-l evacuăm de urgență pe orbită.
— Și?

Mă lipesc de perete și trag de levier cu toată puterea și disperarea de care sunt capabil. „Și n-am recuperat încă modulul de salvare”, îi răspund în gând, în momentul în care aerul de pe coridor se transformă într-o tornadă și se năpustește prin deschizătură către vidul de afară. Apuc să văd privirea disperată a lui Bukovski, apoi corpul lui se contorsionează și se scurge în gol, cu picioarele înainte. Bila verde mai plutește o clipă în aer, ca și cum curentul de aer n-ar fi avut nicio putere asupra ei, pe urmă explodează într-un nor verde care se năpustește spre mine, gata să mă înghită, înainte de-a fi supt și el în neant.

Patru… Cinci… Sasul se trântește automat, iar țiuitul sirenelor la locul vijeliei ucigașe. Dau drumul levierului și mă prăbușesc pe podea, cu mușchii mâinilor tremurând spasmodic și un fir de salivă curgându-mi din colțul gurii. Lumina devine difuză și pălește, lăsând loc unui întuneric dureros…

Zgomotul din timpane crește, se transformă în cuvinte. Capul mi-e cuprins de o durere surdă, iar nasul, gâtul și pieptul mă înțeapă intermitent, în ritmul respirației. Deschid cu greu ochii și mâna medicului îmi pune sub nas o pastilă albă.

— Înghite asta!

Mă conformez și omul se dă la o parte, iar privirea Ninei mă învăluie ca o răsplată.

— Era cât pe-aici să rămâi văduvă.

Râde și râsul ei mă face să mă simt mai bine. Sunt în același loc în care am căzut, în fața sasului de acces la modulul de salvare.

— Nina, e posibil ca Bukovski să fi avut un complice. Trebuie să oprim…

— Stai liniștit! S-a rezolvat.

— Ce s-a rezolvat?

— Ai dreptate, avea un complice.

— Cine? Cum? De unde ai știut?

— Când mi-ai spus că s-au furat mostre de materie extraterestră, m-am gândit imediat ce variante ar avea să le scoată din centru. La modulul de salvare te-ai gândit și tu, dar, dacă judeci logic, era cea mai riscantă soluție, pentru că poate fi interceptat ușor. Mai putea să ascundă mostrele pentru a le scoate ulterior, dar cel mai simplu era să le paseze, pur și

simplu, altui turist, iar el să ne distragă atenția.

— Și? L-ai descoperit pe complice?

— Imaginează-ți cum ai putea transporta, printre atâtea filtre de securitate, o substanță necunoscută, când toate obiectele personale sunt verificate amănunțit?

Prin minte îmi trec imaginile turiștilor din grup și răspunsul vine singur, ca și cum ar fi fost acolo tot timpul.

— Toate obiectele sunt verificate... mai puțin cele care nu sunt. De exemplu, o carte veche din hârtie, pe care o ții tot timpul în mână...

— Și care se întâmplă să aibă câteva pagini pătate cu cerneală albastră.

— Asta e! Vezi ce echipă bună facem?

Nina zâmbește și dă să plece.

— Stai!

Încerc să mă ridic, dar amețesc și sunt nevoit să mă sprijin de brațul medicului.

— Nu te mai agita! Vei fi dus la infirmerie.

— Bine, dar după aceea...

— Ce?

— Mai sunt câteva ore până la apusul soarelui.

— Și?

— Păi... noaptea nunții. Trei sute cincizeci și patru de ore... Numai noi doi...

Își dă ochii peste cap și se întoarce pe călcâie. În timp ce se îndepărtează, îmi face cu degetul mijlociu semnul acela universal... Poate că nu e chiar atât de universal. Oare rhumbii înțeleg conceptul de...

O Insulă La Marginea Lumii

Diana Alzner

Pentru „Andrei Numai El"

Diana Alzner a absolvit Facultatea de Litere din cadrul Universității Babeș-Bolyai din Cluj-Napoca, secția română-engleză. A debutat cu povestirea *Praf Minune* în iunie 2009, pe site-ul Societății Române de Science Fiction și Fantasy, unde a publicat, de-a lungul timpului, mai multe texte. Proze ale sale au apărut și pe Sferaonline, și în revistele *Suspans.ro* și *Revista de Suspans.* A debutat pe hârtie în antologia *Zombii: Cartea Morților Vii* (Milennium Books, 2013), iar textul ei, *Întâlnire pe câmpul cu maci*, a fost publicat în *Almanahul Anticipația 2014* (Nemira). Din anul 2011, este membră a Societății Române de Science Fiction și Fantasy.

Arma era îndreptată spre el și se pregătea să-l împuște. Spera să-i reușească. Era doar un copil, dar voia să-l împuște, deși ea era cea vinovată de tot. Ar fi trebuit să-și pună țeava sub bărbie și să tragă, așa cum făcuse Hemingway. Era doar un copil, dar nu mai era copilul ei. Îi evita privirea, era mult prea îngrozită de golul din ochii lor, se uita la locul dulce unde gâtul i se unea cu pieptul, acolo unde îl săruta când era mic. Andi! îi venea să-l strige, nu putea să creadă, încă nu putea să creadă că nu-i va mai răspunde. Dar nu spunea nimic.

Fixă prin cătarea armei locul acela drăgălaș unde obișnuia să-l sărute. Sau poate ar fi fost mai bine să țintească puțin mai jos, în inimă. În inima lui Andi. Copilul se întoarse și plecă. Avea un mers țeapăn, cu toate că în rest devenise foarte agil. Se uită la spatele lui îndepărtându-se și căzu în genunchi pe frunzișul umed. Îi era frig și începu să plângă. Poate acum ar fi fost momentul să facă treaba aceea cu pușca sub bărbie, în schimb ea se ridică și o luă spre casă. Nu putea să se sustragă, nu putea să-l părăsească pe Andi. Și nici pe Andrei. Mergea printre cele două șantiere din sat. Nu erau agresivi, dar oricum se ferea de ei. Erau imprevizibili. Îi era frică, dar nu avea cum altfel să ajungă acasă, decât făcând un ocol imens. Tot nu reușise să aducă mașina. Trebuia să se oprească la magazin la Luci, să mai cumpere niște conserve. Oare era obsedată? Avea cămara plină,

dar nu rezista impulsului de-a mai lua ceva. Deci chestia cu renunțarea la viață era doar un mic spectacol pe care îl juca pentru ea însăși: ea, Diana-care-vorbește și tot ea, Diana-care-ascultă. Poate că așa stăteau lucrurile, poate că era o ipocrită, poate că se țicnise, însă nu mai era cazul să-și bată capul cu astfel de nuanțe. Venise toamna, în curând vremea avea să devină cu adevărat rece și trebuia să supraviețuiască. Nu pentru ea, nu de dragul vieții în sine, ci pentru Andi. Pentru Andi, nici măcar pentru Andrei, care oricum era deja foarte departe de ea încă înainte de... de toate astea. Trecu pragul magazinului alimentar. Știa că nu avea să găsească pe nimeni înăuntru, pe niciunul dintre *ei,* poate doar pe Leonora sau pe Ținca, dar ele nu erau dintre aceia. Ele ar fi venit tot ca ea, după încă două-trei conserve. La început le căraseră cu roaba. Apoi veniseră cu plase. Acum și le îndesau prin buzunare. Era mai mult decât le-ar fi trebuit până în primăvară, dar oare viața se va sfârși la primăvară? Vor fi salvate la primăvară? Intră în depozitul din spate și strâmbă din nas. Umezeala scursă din frigiderele rămase fără curent electric crescuse pe pereți sub formă de mucegai. Nici nu era prea sigură că e mucegai obișnuit, poate că era altceva. Ceva care semăna cu mucegaiul, așa cum ființele de afară semănau cu oamenii, cu cei cunoscuți până de curând, cu Andi, cu Andrei. Luă un borcan cu mazăre, fiindcă îi plăcea, și două conserve cu crenvurști. Mai mâncase și erau buni. Se opri când simți pământul vibrând sub picioare. Ce mai puteau să facă? Probabil aduseseră încă un utilaj greu. Fusese un noroc nesperat că șantierul nu trecuse peste magazin. Nu mai erau decât cinci case până la zona demolată pe care o controlau ei. Ieși din depozit, se întoarse în magazin și privi prin fereastra murdară. Perdele de praf se depuseseră straturi-straturi pe sticlă, ploile brăzdaseră praful desenând delte minuscule peste care alte zile cu praf își înscriseseră trecerea. Desluși pe trotuarul din față doi dintre ei. Nici nu-i mai venea să le spună pe nume, cu toate că știa cine sunt. Cine au fost, se corectă singură. Unul era Nițu al lui Găinușă, iar creatura cealaltă fusese Tănțica. Îi privi ținându-și respirația. Nu vorbeau. Se opriseră la vreo jumătate de metru unul de celălalt, nici măcar nu se priveau, dar Diana era convinsă că cei doi comunică într-un fel. Ca furnicile când se întâlnesc și-și pipăie antenele, își zise. Apoi plecară fiecare în altă direcție. Nu-și putu

reprima durerea când văzu în ce hal ajunseseră mâinile femeii. Păreau jupuite până la coate, erau carne vie, dar ea nu dădea vreun semn de suferință. Îi văzuse și pe alții la fel. Săpau și cu mâinile goale. Munceau până mureau. Sângerau până cădeau jos, veneau vârtejurile și îi pietrificau. Apoi erau aruncați în unealta aceea îngrozitoare și deveneau material de construcție. Și Andi al ei! Doamne, era atât de mic! Cât să reziste așa un copil de zece ani? își șterse lacrimile cu dosul palmei. Drumul era liber, trebuia să plece acasă.

Înserarea coborâse dintr-odată, așa se întâmpla mereu toamna, se gândi. Puse zăvorul la poartă, încuie ușa, de parcă asta i-ar fi putut ține la distanță, dacă ar fi vrut să între la ea… Apoi își turnă un pahar de lichior. Privi eticheta: „Havana. Lichior de banane.” Bun. De la prima înghițitură se și simți amețită. Lichiorul avea strania proprietate de a modifica realitatea. Treceau secunde întregi în care ea își putea imagina că Andi se joacă în camera de alături, că Andrei e la televizor și o va striga din clipă în clipă, să-i spună ce mai auzise la știri. Lichiorul tocea marginile ascuțite ale durerii care nu-i mai încăpea în inimă. Își șterse alt rând de lacrimi, își turnă alt pahar de lichior, veneau pe neașteptate lacrimile, ca ploaia pe geamurile murdare de praf, iar Diana și le șterse iar și iar și râse amintindu-și că citise cândva despre recipientul de măsurat cantitatea de lacrimi vărsate de văduve, în nu știu ce țară… Cantitatea de lacrimi era direct proporțională cu durerea, corect, nu-i așa? Lichiorul o putea face să râdă în timp ce plângea, de asta era bun! Dinspre șantiere răzbătea zgomotul muncii neîntrerupte și ea încă se mai întreba cu surprindere cum se face că ființele acelea se descurcau atât de eficient pe întuneric. Le urmărise cu atenție, chiar dacă păstrase o distanță sigură, și constatase că aveau o organizare foarte riguroasă, nu era nimic haotic în mișcarea lor, nimic care să aducă chiar de departe cu felul în care mișună un furnicar zgândărit. Se părea că toți au o misiune precisă, pe care o îndeplinesc fără abatere și fără milă pentru indiferent ce, fără milă chiar și pentru propria viață, ca dovadă mâinile jupuite ale Tănțicăi… Aveau curent electric, ei aveau, decuplaseră doar ceea ce nu-i interesa. Idioții! Decuplaseră stația de benzină, iar ea nu mai avea cum să aducă mașina acasă. Era prinsă aici! Dar nu lipsa de combustibil o ținea prizonieră, ci Andi. Cum să-l abandoneze? Și unde să se ducă? Adormi fără niciun răspuns,

ca de fiecare dată. Paharul îi alunecă din mână jos, pe covor, iar pisica Missouri se apropie șontâcăind să-l miroasă. Îi linse marginea, dar nu se mai strâmbă cum ar fi făcut-o în trecut. De când o prinsese o plantă-vârtej și îi înțepenise un picior din spate, nu mai era felina care fusese cândva. Totuși, încă prețuia cum se cuvine șunca prăjită dimineața, astfel încât a doua zi toarse gutural când Diana deschise aragazul și trânti în tigaie două felii delicioase.

— Am luat două aspirine și tot mă doare capul, se confesă ea pisicii. Au călcat în picioare dispensarul, farmacia a fost făcută una cu pământul, aș fi avut nevoie de mașină ca să plec după medicamente, înțelegi?

Missouri mișcă din pleoape în semn de înțelegere, dar nu o convinse.

— Nu, nu înțelegi. Ești deja una de-a lor, cu piciorul ăla al tău. Cum ai reușit să scapi de vârtej? Ia spune-mi!

Și mai era nevoie de mașină și pentru butelii. Cărase patru, dar era periculos. Curtea magazinului unde erau depozitate buteliile era deja prea aproape de șantier. Orice activitate suspectă atrăgea muncitorii. Dacă te plimbai fără să-i încurci și fără să faci nimic, nu te luau în seamă, sau așa îi plăcea ei să creadă, însă dacă începeai să lucrezi ceva sau să îi împiedici în vreun fel să muncească, erai în mare pericol. Până și Andi se întorsese spre ea mârâind cu sunetul acela profund, venind din adâncul pieptului. Încercă să mănânce, dar gândul la Andi n-o lăsă deloc să înghită. Oferi pisicii mâncarea, observă că laba din spate i se pietrificase de tot, oftă și ieși în curte. Un nor fin de praf plutea în atmosferă. Nu mai plouase de vreo săptămână și se vedea că muncitorii duceau lipsă de apă. Construcția lor se înălța însă tot mai mult, cu fiecare zi. Diana căută furtunul de tras benzina, canistra, mai îndesă prin buzunare două plase pentru eventuale provizii și porni fără chef spre drumul județean, cu gând să ajungă la Comanca, la mașină. Dacă automobilul se afla tot acolo unde îi murise motorul și nu fusese transformat între timp în material de construcție, atunci merita să mai încerce să tragă benzină din rezervoarele unor mașini abandonate pe drumul european. Avea să fie o zi lungă și îngrozitoare, dar de șase luni toate zilele erau la fel. Trecu pe lângă gospodăriile părăsite, pe lângă curțile pustii în care zăceau animale mai mult sau mai puțin pietrificate, ajunse la

mărul cu mere golden de la poarta Mariei lui Nae, ar fi luat mere, dar nu avea curaj. De când se contaminaseră, nu mai mâncase decât conserve și băuse apă îmbuteliată. Nu putea ști ce anume declanșează boala. Plantele-vârtej – cum le numea ea – cotropiseră totul. Se fixau pe tot ce era viu. Oare frigul iernii avea să le înghețe? Deocamdată era cald, prea cald pentru o zi de început de octombrie, constată Diana, scoțându-și vesta. Spera să mai găsească niște sticle de suc la benzinărie. Norocul ei era că pe drum până acolo nu mai exista niciun șantier. Nu era nevoie să ocolească și mai mult, distanța ar fi omorât-o. Găsi mașina acolo unde o lăsase. Se cocea în soare și se acoperea cu praf. Îi mângâie portiera cu afecțiune: „Mă întorc la tine, drăguțo!”, îi promise, deși nu avea niciun motiv pentru care să creadă că azi va reuși să tragă benzină din rezervorul altei mașini. „Mă întorc la tine și plecăm împreună acasă.” îi venise o idee. Chiar la intersecția cu drumul european era un service auto. Poate că avea să găsească acolo benzină. Continuă să meargă pe șosea urmărită de un sentiment apăsător. Cum era cu putință să nu mai fie nimeni? Cum se făcea că doar ea, Tinca și Leonora nu fuseseră afectate? Toți se transformaseră în muncitori. Sau în pietre. Copiii foarte mici se făcuseră pietre. Depășise Comanca, ajunsese la fântâna de la Tepșănari. Troița de la fântână cu Iisus răstignit pururea se cocea în Soarele pieziș al amiezii. Ar fi vrut să-l întrebe: „Ești aici? Mai ești aici?” își aminti de capitolul citit de atâtea ori, cel cu femeia samariteancă la fântână. „Fântâna este adâncă și nici ciutură nu ai...” Totul era fără de înțeles acum. Totul căzuse la prea mare adâncime pentru mintea ei obosită și traumatizată. Dar i se părea evident că nu luaseră în seamă cum trebuie cuvântul divin: apocalipsă venise „ca un fur”. Se îndepărtă, gata să plângă din nou. Mai avea doar puțin până la intersecție. Liniștea era ceea ce o înnebunea cu adevărat. Nu doar lipsa oricărui sunet de activitate *umană,* o deranja, ci absența sunetelor naturii. Nu cânta nicio pasăre, nicio lăcustă nu se auzea din iarba de la marginea drumului. În sfârșit, ajunse la drumul european. La intersecție erau aceleași mașini abandonate; mai sus, chiar la baza Dealului Negru, era așezat oblic pe șosea un tir. N-o interesa, nu putea trage benzină din el. Poate marfa era interesantă. Era curios că, deși găsise cheile în contact la câteva dintre automobile, niciunul nu voia să

pornească. Proprietarii dispăruseră cu mult timp în urmă, sigur se îndreptaseră neîntârziat spre cel mai apropiat șantier, poate chiar în comuna ei. Intră în parcarea service-ului. Soarele dogorea din asfalt, peste pădurea de la piciorul dealului se așternuseră valuri-valuri de plante-vârtej care colorau totul în portocaliu și ocru. La unul din ateliere, poarta de fier stătea larg deschisă, dar Dianei îi sunase în minte o alarmă secretă. Trase aer în piept, făcu pași în lateral. Era o liniște profundă, dar în răstimpuri i se părea că aude ceva, ca și cum cineva ar fi șlefuit o piatră. Bunicul ei îi cioplea, în copilărie, piese de șah pe care le netezea cu o pânză specială. Îl auzea uneori și ore întregi cum lustruia turnurile, nebunii, caii sau regina: fâșșș, fâșșș, fâșșș. Acum se auzea la fel. Se apropie încet. Încă puțin. Sunetul încetă. Prin ușa metalică dată în lături putea să vadă în atelier: două bancuri de lucru cu unelte, o mașină prăbușită de pe liftul hidraulic, parcă și niște canistre în colțul îndepărtat. Trebuia să între. Încă doi pași, liniște. Soarele îi cocea spatele și îl simțea coborând de cealaltă parte a zilei, trebuia să se decidă. Porni spre ușă. Exact când să între îi căzu la picioare, de pe vreun raft unde zăcuse în agonie, un câine semipietrificat. Țipă și sări în lături. Animalul era încă viu, dar partea din spate devenise un bolovan imens. Din el creșteau nervuri minerale care îi prinseseră umerii și labele din față, ceafa. Încă avea privirea de câine și Diana se cutremură de milă. Oamenii transformați în muncitori nu păreau să sufere, însă era evident că animalele suferiseră. Și pe Missouri o duruse. Fusese un câine flocos, cu păr maroniu și botul negru, cu ochi mari și supuși, care îi amintiră de Nero al ei și de Tatra care muriseră încă din prima lună, la fel. Îi țâșniră lacrimi din ochi. Cum ar fi putut să-l ajute? Nu putea face nimic pentru nimeni, nu-și putuse ajuta nici copilul, nici soțul, era sfârșitul lumii, sfârșitul milei, sfârșitul generozității și dragostei. Simți dintr-odată că nu mai dorește nimic, că nu o mai interesează să se aprovizioneze cu benzină, că nu mai avea nicio importanță dacă va muri de frig sau de foame sau dacă se va contamina până la urmă. Nimic nu mai avea sens.

— Hei, tu! auzi de undeva din stânga ei, de pe șosea, din dreptul tirului.

Tresări violent și reveni pe drum. Cineva îi făcea cu mâna. Răspunse la fel, plină de sentimente amestecate: bucurie,

teamă, speranță renăscută, dar fără motiv! Cum se atenționă ea însăși, curiozitate și o alertă ca și cum ar fi fost la bordul unei nave și toate beculețele semnalizatoare ar fi început să pâlpâie… Era o femeie, o femeie tânără dacă vedea bine, o femeie pe bicicletă. Sărise în șa, pedala și pornise spre ea făcând slalom printre mașinile moarte. O auzi chicotind și zâmbi și Diana. Era prima ființă vie pe care o vedea de mai multe luni în afară de Tinca și de Leonora, cele două țărănci scăpate, dar care oricum trăiseră în lumi separate față de ea, chiar și înainte.

— Nici nu știi cât mă bucur că te-am găsit! o întâmpină femeia de pe bicicletă și-i întinse mâna. Eu sunt Lorena. De la Sibiu până aici nu am descoperit niciun om, poți să crezi?

— Da, te cred. Eu sunt Diana. La mine în sat mai sunt încă două femei, atât.

— Ce noroc să te găsesc! Ce făceai aici?

— Caut benzină. De fapt, căutam. Unde mergi? Sau doar fugi?

— Merg la București. Aș putea dormi la tine în noaptea asta? Presupun că ești singură.

— Sigur, mergem la mine, e cam la șapte kilometri.

Se uită la femeia bronzată de lângă ea. Avea aerul că a plecat într-o vacanță neprogramată, dar cu atât mai veselă. Un surâs îi stăruia pe buze și ceva luminos în privire, în ciuda oboselii evidente. Avea fruntea încinsă cu un batic roșu, mânecile cămășii îi erau suflecate, purta adidași și pantaloni scurți. Cam sumar pentru nopțile tot mai reci, își spuse Diana.

— Poți să-mi spui de ce mergi la București? Nu că ar fi treaba mea, dar…

— A, nu-i niciun secret, o să-ți povestesc. De ce să nu mă duc? Tot n-am altceva mai bun de făcut. Vrei să iei ceva de aici, de la benzinăria care se vede mai încolo?

— Nu, am tot ce trebuie acasă, încercam să fac rost de benzină.

— Pentru ce vrei benzină? Mașinile nu mai merg, n-ai văzut? Au inductoarele prăjite de la puls.

— Anumite mașini merg… Cele pe care le folosesc ei…

— Bine, da. Ei au și curent electric, chiar dacă nu înțeleg cum, se vede că au muncitori și la centrale. A fost o lovitură plănuită.

— Plănuită? întrebă Diana cu amărăciune. Plănuită, așa crezi? O, nu! S-a produs dintr-o greșeală, iar vinovată pentru tot dezastrul sunt chiar eu.

Diana mai aruncă o privire peste umăr, spre câinele care se mineraliza agonizant, și-i făcu semn celeilalte s-o urmeze. Se întoarseră pe drumul județean mergând una lângă alta, privind în pământ. Soarele le intra în ochi într-un mod dureros. Lăsară în urmă troița, apoi stația de autobuz de la Comanca, dar niciuna din ele nu părea să mai aibă ceva de spus. Lorena se întreba dacă fusese înțelept să plece cu o necunoscută care era foarte posibil să fi scăpat caii, să nu mai aibă mințile întregi. O privi pe furiș. Nu-și putea imagina ce fusese în viața de dinainte. Contabilă? Inginer? Profesoară? Acum nu mai era decât o femeie cu chipul devastat. Nu era mare lucru să înnebunești în acele zile, până la urmă n-ar fi mirat-o. Dar o spusese cu atâta seriozitate, încât…

— Când eram copii, mergeam uneori la Aricioaica, o vecină de-a noastră. Era foarte bătrână, rosti Diana, fără să ridice ochii de la asfaltul plin de gropi al șoselei. Nu mai avea dinți în gură, fusese de-un leat cu mam' mare cea bătrână, adică străbunica-mea. Dac-o prindeam cu chef de vorbă, ne povestea cum a ajutat ea pe Domnu-Dumnezeu să facă cerul și pământul, ha, ha! În viziunea babei, tot ce vezi era rezultatul dospirii câtorva măsuri de făină pe care ea le-ar fi propus Creatorului ca material propice pentru lume. Ce crezi, Lorena? Că-ți spun și eu asemenea basme, că am ajuns ca Aricioaica? O privi iute, dar nu-i lăsă timp să răspundă. Vino un pic!

— Unde?

— O clipă, hai să intrăm în curtea asta, să vezi ceva.

Era o casă răzleață, la marginea șoselei. În curte aștepta, uscat de soare și decolorat de ploi, un cărucior de copil.

Diana ridică încet plăpumioara scămoșată și-i arătă bolovanul lunguieț Lorenei, care nu voia să se uite.

— Dar privește! Vezi? Eu sunt de vină.

— Ți-ai pierdut mințile, zise Lorena încet. E la nivel mondial, încearcă să gândești. Ce puteai tu să faci ca să fii de vină pentru asta?

— Eu i-am trezit.

Reveniră pe drum. Lorena își pierduse zâmbetul. Dacă n-ar fi fost tăcerea din jur, ar fi putut crede că sunt într-o lume de vis. Dealurile acoperite de vârtejurile portocalii răsfrângeau lumina soarelui asfințind și colorau atmosfera până spre cerul strălucitor de albastru cu valuri de aer vizibil. Apoi începură să

distingă vuietul îndepărtat al șantierului și Lorena avu o ezitare.

— Sunt două șantiere în comună, dar trecem la distanță de ele, nu pățești nimic, o asigură Diana. Uite, asta e mașina mea, n-am mai putut s-o urnesc. Aș fi avut nevoie să mai car niște butelii de gaz.

— Jos, jos! șuieră Lorena.

Se ascunseră în șanțul de la marginea drumului. Pe șosea, în fața lor, venea o coloană de muncitori. Era greu să se ascundă cu bicicleta, dar Lorena nu voia în ruptul capului să renunțe la ea.

— Unde se duc? Acum ce facem?

— Trebuie să ne îndepărtăm de șosea. Crede-mă, n-ar fi nicio problemă dacă ai renunța la bicicletă, am trecut de multe ori pe lângă ei și nu mi-au făcut nimic. Însă bicicleta le poate atrage atenția. Dacă li se pare că le iei o unealtă sau un dispozitiv, atunci... Lasă bicicleta aici, jos, noi hai să ne ascundem în tufele de răchită de la marginea zăvoiului.

— Nu pot lăsa bicicleta, n-aș mai avea cu ce să mă deplasez dacă mi-o iau.

— Dumnezeule! Atunci hai în mărăcinii de colo și taci, poate nu ne vor observa.

Se lungiră pe burtă în iarba ofilită, sperând din toată inima să nu le prindă vreun vârtej. Coloana de muncitori zdrențăroși se apropia în tăcere pe șosea. Diana nu-i mai văzuse niciodată deplasându-se în acest fel și întâlni printre ei chipuri cunoscute cândva, acum câteva mii de ani, se gândi ea, adică cu șase luni în urmă. Toți păreau scoși din uz, terfeliți, slabi, cu fețe cenușii de epuizare și praf. Directorul școlii, un bărbat înalt, cu umeri lați, acum arăta de parcă ar fi stat în lagăr, vecina Luminița defila cu sânii la vedere și un braț îi sângera abundent, primarul, Luci, barmanul și Dana, doctorița, mergeau unul lângă altul fără să se privească, în urma lor pășea însuși Jean polițistul, doar în chiloți și cu haina încheiată corect, însă sfâșiată la spate, mai mulți copii de gimnaziu călcau strâmb cu picioarele lovite, apoi îl văzu pe Andrei și inima i se frânse de durere, până și în acest convoi al morții o avea alături pe cealaltă Diana – și el era rănit și tot pieptul îi lucea roșiatic, mânjit de sânge –, iar mai încolo îl zări pe Andi, chiar pe Andi! își ținea mâna într-o poziție absolut nefirească, era evident că are brațul rupt din cot.

— Andi! țipă ea ridicată pe jumătate și luptându-se să se pună

pe picioare. Andi!

— Taci, nebuno! Taci! Lorena se prăbuși peste ea, o acoperi cu tot corpul, se luptă s-o țină la pământ, îi astupă gura gata s-o sufoce. Taci!

Coloana se îndepărtă fără să le ia în seamă, păreau toți niște unelte vechi trimise la topit. Nici măcar golul care îi dăduse fiori Dianei de câte ori îl întâlnea, golul din ochii lor, nu mai era acolo, deveniseră simple automate cu un rest de viață straniu atârnată pe oase.

— Andi al meu!

— Taci, nu mai plânge. Știu unde se duc, o să-ți spun, dar Calmează-te. Vrei să fii recoltată acum?

— Andi al meu! Ieri încă era bine și eu, eu am vrut să-l împușc. Andi!

— Taci! Vrei să fim recoltate acum? Chiar ai înnebunit!

Diana nu știa ce înseamnă „a fi recoltat”. Într-o margine a minții ei, presupuse că însemna că se contaminează, dar se înșela. A fi recoltat era mult mai rău. Și, în paranteză fie spus, avea să fie recoltată chiar foarte curând, nu în acel moment, curând și chiar din locul unde se afla acum, prăbușită în lacrimi. Nici asta nu observase, anume că era un loc semnificativ pentru ea. Era chiar pata de iarbă unde veniseră prima oară la picnic ea și Andrei, undeva între zăvoiul ce străjuia râul și grădinile caselor de la drum. O țară a nimănui, pierdută între dealuri. Locul magic unde fusese cerută în căsătorie. Și de unde avea să fie recoltată curând, pe când Lorena va fi pornit deja spre București, spre Jose.

— Hai să mergem, se înserează. Noi nu vedem pe întuneric, așa ca ei. Te rog, Diana, fii rezonabilă.

— Ăsta-i cel mai stupid lucru care mi s-a cerut vreodată! Suntem în niște împrejurări în care mai poți fi rezonabil?

— Știi că nu mai este nimic de făcut. Ei, practic, nici nu mai există. Sunt ca morți. Ar fi de preferat să nu ne întoarcem pe șosea, e posibil să fie și alte pâlcuri. Dacă mergem tot înainte prin luncă nu ajungem unde trebuie?

— Ba da, însă peste vreo trei kilometri, va trebui să traversăm pe partea cealaltă și să urcăm dealul.

Merseră în tăcere, fiecare cu gândurile ei. Lorena nu mai zâmbea, se întreba dacă mai există o șansă reală ca Jose să fie în viață. Diana își aminti de Hemingway și de pușca sprijinită

sub bărbie.

Se înserase de-a binelea când intrară în curtea casei. Aici nu mai era liniște, șantierul vuia dincolo de deal, la doi kilometri. Lorena luă și bicicleta înăuntru, o sprijini pe hol, unde Missouri începu s-o miroasă.

— Aprind focul la baie, cred că un duș te va face fericită. Îți fac patul în sufragerie și pregătesc cina, dar, înainte de toate, te invit să-l cunoști pe amicul meu de fiecare clipă, lichiorul de banane, moartea durerilor!

— Minunat, așa mai merge. Mă speriaseși, știi? Am crezut că nu mai ești întreagă la cap acolo, pe drum.

— Păi, poate că nici nu sunt. Bea! Avem multe de povestit, va fi o seară între fete.

Ascultând dușul la baie, Diana se miră din nou de cât de puțin era nevoie pentru ca lucrurile să capete o aparență de normalitate. Se simțea de parcă ar fi fost studentă, acum… nu mai avea importanță câți ani, de parcă ar fi venit în vizită la ea cea mai bună prietenă și aveau să petreacă o noapte lungă, povestindu-și câte-n lună și în stele. Putea să-și imagineze ușor tot felul de senzații: emoție, pentru că a căutat-o acel coleg de an, îngrijorare, pentru că tata acasă nu se simțea prea bine, spaimă, pentru că se apropia sesiunea, bucurie, pentru că luase locul întâi la un concurs… însă toate erau doar himere, era suficient să deschidă ușa și să asculte șantierul, era destul ca Missouri să-și lipească spinarea de piciorul ei, să-i simtă laba din spate pietrificată, și revenea în coșmarul prezent. Așeză masa pentru cină, umplu din nou paharele de lichior și așteptă ca Lorena să iasă de la duș.

— Vreau să-ți spun că de la Sibiu încoace am mai făcut baie, merg cam de zece zile. Am dormit prin cabane pe firul drumului, dar oricât, nicăieri nu m-am simțit ca la tine, adică fără teamă. Și lichiorul tău e divin!

— Ai spus că știi unde se ducea convoiul de muncitori.

— Da, pot să presupun, făcând o analogie cu ce-am văzut pe drum încoace. E mult de povestit. Încep eu? Pot să gust din conservă? Mi-e cam foame.

— Te rog.

— Am mers pe bicicletă fără probleme până pe Valea Oltului, la baraje. Deodată văd în față șoseaua ocupată de muncitori. N-aveam cum să trec, ar fi trebuit să mă întorc din drum. Era spre

seară, mă simțeam la capătul puterilor, plănuisem să ajung la un popas turistic, să mănânc ceva și să mă culc. În schimb, a trebuit să mă ascund într-un tunel de cale ferată, pentru că din urmă m-a ajuns o coloană de muncitori ca aceea de aici. Noroc că n-au intrat în tunelul meu!

— Și?

— Am murit de frică, îți dai seama!

— Te cred, dar ei ce-au făcut?

Lorena se opri ca și cum ar fi încercat să-și aducă aminte toate amănuntele, dar de fapt se gândea cât e indicat să spună și cât să treacă sub tăcere. Se prefăcu interesată de conținutul conservei și de lichiorul care nu se mai potrivea deloc cu mâncarea.

— Construiau un fel de dom, o cupolă, nu știu exact ce anume. Au... au ajutat la construcție.

— Ai spus că era o coloană de muncitori ca aceea de aici. Adică aproape scoși din uz. Cum mai puteau munci? Nu-mi spui adevărul.

— Suporți adevărul? Bine. Stăteam ascunsă în tunel, aveam o poziție privilegiată, în deplin întuneric, iar afară la ei bătea luna, așa că vedeam perfect. Nou-veniții au fost folosiți ca material de construcție, printr-o metodă ingenioasă și rapidă. Dintr-o cisternă se turna o substanță pe fiecare și apoi respectivul își ocupa locul în planul monumentului lor fără sens. Încremenea acolo. Haide, te rog nu plânge! Preferam să nu-ți spun. Dar acum știi că ei sunt liniștiți. Mai bine ne-am îngrijora pentru soarta noastră, a celor rămași.

— Vorbești de parcă am avea de-a face cu nu știu ce inteligență, nu cu niște oameni bolnavi.

— Oameni bolnavi, Diana, asta crezi tu că sunt? Păi, te înșeli foarte mult. Mi-a plăcut conserva asta de pește, înainte n-aș fi mâncat nici amenințată. Ia și tu!

— Și ce zici că este? Dacă nu e un virus, atunci ce e?

— O bacterie.

— Ce diferență grozavă!

— Destul de semnificativă, aș zice, dacă ne gândim că e o bacterie venită, probabil, din spațiul cosmic. Programată să facă ceva anume. Programată de cineva. Sunt, adică pardon, eram, studentă la facultatea de litere și mă orientasem spre traduceri de specialitate. Medicină și farmacie. Se câștigau o groază de

bani acolo. Am urmat și niște cursuri în domeniile respective… Mă aflam în cabinetul doamnei Baranga, eu și alte studente, unele mediciniste, altele de la farmacie… Doamna Baranga? Șefa mea de proiect. Eram acolo de câteva ore, citeam niște articole pe care mi le indicase, încercam să le traduc, e greu să găsești termeni medicali, Crede-mă, când, deodată, una din fete zice să ne uităm pe fereastră. Pe bulevardul Lucian Blaga era o manifestație. Ciudat era tocmai faptul că nimeni nu striga nimic. Da, s-au mai văzut marșuri ale tăcerii, numai că nu aveau nici pancarte, dar suntem făcuți să nu ne mai mirăm de nimic în zilele noastre, nu? Multă lume! Și tristețea care se ridica din masa aceea de oameni m-a cam înfiorat. Parcă dintr-odată li s-ar fi șters memoria. Erau înconjurați de o lumină cenușie, de ceva invizibil, totuși, ușor de simțit. Mai târziu, când m-am convins că lucrurile stăteau exact așa cum le percepusem, m-am considerat cumva vinovată pentru acuitatea observației mele…

Mda… Lorena tăcu puțin, apoi întrebă brusc: Pot să aprind o țigară? De obicei nu fumez, dar…

Diana îi zări mâinile delicate cu degete lungi și unghii trandafirii, o privi pe când inspira fumul cu ochii închiși și-și aranja a nu știa câta oară o șuviță rebelă de păr după ureche. Era frumoasă Lorena, își zise. Și pierduse, ca și ea, totul.

— E imposibil de înțeles cum s-a răspândit atât de repede, continuă Lorena suflând fumul spre tavan. Am plecat de la facultate după vreo oră, din momentul defilării mute. N-am întâlnit pe nimeni pe stradă. Eram bulversată. Am vrut să-mi cumpăr de mâncare, stăteam în gazdă, îmi găteam singură, însă magazinul era pustiu. Pustiu și cu ușile deschise. M-am întors în fugă la facultate, acolo văzusem ultima oară pe cineva. Nu-ți pot descrie ce-am simțit! adăugă, cu tonul scăzut. Tăcu din nou și Diana se gândi că se străduia să nu plângă. Toate fetele – eram vreo șase – s-au întors acolo, reluă ea, de parcă am fi fost înțelese! Inclusiv doamna Baranga. Am căutat prin toată facultatea. Mai erau două studente în cabinetul fonic, nu știau nimic, în secretariat era una din secretarele de serviciu, portarul… portarul nu vorbea, începuse să adune niște cărămizi în curtea interioară, ni s-a părut bizar. Am închis toate intrările. Am cărat niște lăzi cu biscuiți și iaurt de la bar până la sala în care ne stabiliserăm un fel de cartier general. Televizorul încă

mergea, apoi, după câteva ore cu cele mai nebunești știri, sunt sigură că le-ai ascultat și tu, a încetat emisia. Doar câteva posturi străine mai emiteau. Am telefonat acasă… mama nu a mai răspuns.

Lorena se opri. Acum avea lacrimi în ochi.

— E bine cât mai putem plânge, zise Diana. E teribil când o femeie ajunge la un asemenea grad de durere încât îi seacă lacrimile.

— Am plâns întruna, plângeam toate acolo. Apoi ne-am potolit și-am început să ne gândim la ce să facem. Mira era din Oradea. La ea acasă a răspuns sora ei. Din ce spunea, am dedus că era la fel ca în Sibiu. Oamenii se încolonaseră și plecau spre direcții necunoscute. Nu erau agresivi, nu păreau bolnavi, doar că nu mai vorbeau și nu puteau fi opriți. Am sunat la Poliție. Dispecera ne-a spus să nu ne panicăm, dar ea însăși era isterizată, săraca, ne-a spus să rămânem pe loc, să ne izolăm, să evităm contactul cu mediul, ne-a întrebat, printre altele, dacă știm cum să ne comportăm în cazul unui atac cu bombă murdară, dar aici s-a întrerupt conversația. După aceea, n-a mai răspuns. Doamna Baranga știa ce este o bombă murdară, tu știi?

— Da. Cred că da.

— A zis că nu mai trebuie să deschidem nicio fereastră, am căutat niște pături, am găsit câteva la cabinetul medical. Le-am udat, le-am îndesat sub praguri, le-am atârnat la geamuri. După trei zile, eram terminate. Încearcă să-ți imaginezi nouă femei închise împreună, în timp ce afară e sfârșitul lumii. Puțin a lipsit să nu ne batem. Una singură dintre noi avea la ea încărcătorul telefonului. Asta a transformat-o în regina noastră. Până când eu m-am revoltat și am ieșit din încăperea „securizată”. M-am dus jos, la secretariat, și am vorbit de acolo cu Jose.

— Cine-i Jose?

— Dacă-ți spun că nu știu, mă crezi?

— Bravo!

— Căutam o bibliografie pentru master, sunt doi ani de atunci, se însenină Lorena. Am găsit o trimitere la o pagină de web, acolo am intrat pe un forum și așa l-am cunoscut. Desigur, Jose e doar un avatar. Cred că știe tot ce s-a scris vreodată pe lume. Lucrează, adică lucra la Arhivele Naționale, la București. M-a ajutat mult în privința cărților, autorilor, știa ce și unde să caut. Și mi-a trimis documentele de care aveam nevoie și nu le

puteam găsi. Și ne-am plăcut. Cam ciudat, ținând cont că spunea că are optzeci și patru de ani…

— Optzeci și patru!

— Mi s-a părut o exagerare, n-avea ce căuta la Arhivă la vârsta asta. A fost o fascinație, am petrecut mii de ore stând de vorbă, ne-am îndrăgostit amândoi ca niște adolescenți. Când mi-a răspuns la telefon, după contaminare, am simțit că trebuie neapărat să merg la el. Tot plănuiam să ne întâlnim, dar el era reticent. Cred că se temea să plece din Arhiva lui iubită, cred că se temea de lume. L-am tachinat, îți dai seama, pentru că îndrăznise să-mi facă niște declarații de dragoste cât se poate de încinse pentru cei optzeci și patru de ani la care ținea morțiș, așa încât, într-o zi, mi-a spus că, în caz de calamitate, el se gândea la o ciocnire cu un meteorit, nu știu de ce, în caz de calamitate, zicea el, va veni la mine oricum, și de-ar fi să facă tot drumul pe o bicicletă! Și Lorena râse cu lacrimi în ochi. N-am văzut om mai desprins de realitate decât el, mă auzi? Iar acum, acum mă duc eu la el pe bicicletă, ha, ha! Când am văzut că n-a fost afectat, am știut că asta trebuie să fac. Probabil că subteranele Arhivei l-au salvat… Uite că afară e sfârșitul lumii, iar eu mă duc să-mi întâlnesc iubirea vieții. De ce râzi?

— Mi-am amintit că am citit cândva, tot pe internet, părerea unui domn care devenise un aparat de critică literară. Zicea că, dacă pui o femeie să-ți spună o poveste, indiferent ce temă i-ai cere, va sfârși spunându-ți o poveste de dragoste. Te văd exemplificând magnific, Lorena. Hai să mai bem un pahar de Havana! Pentru Jose! Pentru bărbații care pot iubi la optzeci și patru de ani!

— Pentru bărbații care pot iubi o singură femeie!

— Nu, Lorena, drăguțo, asta nu există. Și ce ți-a mai spus Jose? El ce părere avea despre ce se întâmplase?

— Zicea că trebuie să fie o bacterie împrăștiată de sus, din atmosferă, altfel nu se poate explica viteza cu care se răspândește. O bacterie programată să transforme planeta, așa încât să fie pe placul unor ființe din altă parte. Văzând privirea întrebătoare a Dianei, continuă: Ce-am face noi dacă am vrea să colonizăm planeta Marte, să zicem? Am începe cu o terraformare, nu? Adică am duce acolo… nu știu, niște bacterii care să producă o atmosferă cât de cât respirabilă, niște alge sau ceva de genul ăsta. Pe urmă, am introduce alte organisme,

mai sofisticate. Și abia mai târziu am descinde chiar noi. Însă, dacă planeta vizată n-ar fi Marte, ci una care e deja locuită... Ei, atunci ar trebui să eliminăm formele de viață nedorite într-un mod eficient. Cum ți se pare?

— Cred că le reușește de minune! O mică bacterie ne-a transformat pe noi, cei care oricum trebuie să fim eliminați, în principala lor mână de lucru. Muncim până la ieșirea completă din uz, când suntem folosiți ca material de construcție. Maximă eficiență.

— *Quod erat demonstrandum!* Acum e rândul tău, Diana. Cum adică tu i-ai trezit?

Diana privi spre peretele încăperii, deși ceea ce vedea era mult mai departe, undeva în trecut. Își plimbă mâna prin blana pisicii, sorbi tot lichiorul din pahar. Abia apoi își mută ochii la noua sa prietenă.

— Lui Andrei, bărbatu-meu, explică ea, ca și cum s-ar fi scuzat, îi plăcea să adune tot felul de roci. A urmat un curs de geologie în facultate... hobby-ul lui. O vreme, am umblat cu el prin albiile râurilor, ca să adunăm pietre și pietricele. Dar după aceea a venit pe lume Andrei cel mic, Andi, și eu a trebuit să rămân acasă, a umblat el singur, urmându-și pasiunea. Când băiatul s-a mărit, am pornit iar, toți trei. Locul favorit devenise Costeștiul, la trovanți.

— Aha, am auzit de ei.

— Trovanții nu mi-au plăcut niciodată. Andrei îi găsea foarte interesanți. Mergând acolo așa des, am cunoscut o localnică, pe tanti Maria. Cumpăram de la ea lapte, îi duceam cumpărături de la oraș, era foarte de treabă săraca de ea. Cum n-avea nicio bunică, Andi a adoptat-o pe loc! Nici ei nu-i plăceau trovanții. Mereu zicea: „Mai lăsați-i morții de bolovani, maică!” Andrei, nici vorbă. A luat legătura cu un fost coleg care, la rândul lui, a contactat un profesor din București care i-a trimis niște hărți. Nici mai mult, nici mai puțin, că la Pietrari trebuie să fie o cetate, o davă, și încă n-a fost descoperită. Atât i-a trebuit lui Andrei! Ar fi mers acolo toată ziua. Eu nu l-am mai putut însoți mereu. Apoi s-a auzit că la Golești, foarte aproape de noi, s-a găsit cel mai mare tezaur monetar din țară. Nu mă mai puteam înțelege cu bărbatu-meu! Voia neapărat să-și lase numele în istorie, să scoată el la lumină ceva care să rămână înscris... De ziua lui, i-am cumpărat un detector de metale. M-a ridicat în

slăvi, dar apoi a plecat să-l folosească. Am fost o proastă, nu-i așa? Și pentru că eu nu mai aveam chef, la vârsta mea, să bat dealurile și văile pe soare și pe ploaie… a luat pe altcineva cu el… dar asta ți-o spun numai așa, în subsidiar, altfel aș începe și eu o poveste de dragoste, ha, ha! Fapt este că a găsit el ceva… Ceva ce-ar fi rămas îngropat dacă nu era detectorul de metale, mă înțelegi?

— Ce-a găsit?

— Niște bile de piatră. Zicea că sunt pui de trovant! Pentru că detectorul țiuia, a tras concluzia că au ele ceva în interior. Și a încercat să le spargă. A spart vreo două. Miroseau atât de urât, încât a ajuns mirosul de afară din magazie până la mine în casă, unde găteam. L-am găsit perplex, cu dalta și ciocanul în mâini, stropit din belșug cu o substanță vâscoasă, închisă la culoare. Și Andi lângă el!

— Și ce era?

— Stai să vezi! M-am uitat curioasă și am văzut că bilele de piatră aveau încă un fel de înveliș interior, poate că pe acela îl semnala detectorul, iar miezul lor era moale și lichid. Duhnea a usturoi putrezit! I-am certat pe amândoi, i-am trimis să se spele, dar Andrei nu s-a potolit. A luat bucățile sparte și a început să le șlefuiască. Într-adevăr, învelișul interior era din metal. Părea să fie aur, era galben. A spus că merge cu el la un bijutier, să-l întrebe. Era încântat că a descoperit o comoară. Dar seara îi durea capul și pe el, și pe copil. Mi-am zis că au stat în magazie, în curent, era primăvară, vremea înșelătoare… Numai că a doua zi… îmi vine rău când îmi amintesc… Diana se opri înghițindu-și nodul din gât. Dar nodul de lacrimi și durere era tot acolo, îi rămânea în piept. În ziua următoare parcă nici nu mai erau ei înșiși, stăteau în picioare, unul în fața celuilalt, fără să spună nimic, ore în șir, continuă ea cu o voce umbrită. Nu mai vorbeau deloc. Am vrut să-i dau un medicament băiatului, dar n-a vrut nicicum să deschidă gura. Pentru că am insistat, deodată a mârâit la mine și întâi am crezut că se joacă, dar a rânjit cumva animalic și i-am văzut colții, Lorena. Dinții lui se lungiseră, se ascuțiseră și erau de culoare cenușie. Acum știu de ce le trebuie asemenea dinți, ca să roadă pietrele, însă atunci am simțit că paralizez de groază. Am chemat salvarea să-i ducă pe amândoi. Am vrut să-i însoțesc cu mașina noastră, dar medicul de pe ambulanță, după ce i-a examinat, mi-a aruncat o privire urâtă,

auzi? A dat un telefon, l-am văzut, și apoi, în loc să-i ducă la Vâlcea, au zis că merg la București, că e grav. Nu-ți poți imagina ce a fost pe capul meu! Cu toate acestea, mașina salvării nu se urnea din loc. I-am întrebat ce așteptăm, de ce nu pornim mai iute, dacă este atât de grav, și atunci medicul acela m-a luat deoparte și mi-a spus că va trebui să răspund unor întrebări, că e posibil să fiu contaminată și că nu poate pleca până nu le vine aprobarea. Mă crezi că nu a primit-o nici în ziua de azi? Bietul doctor s-a molipsit, a rămas aici și sfarmă pietre, construiește cu unghiile și cu dinții, lângă toți ceilalți… La fel și șoferul, și asistenta, și jandarmii care au venit după câteva ore să ne izoleze. Toți, toți sunt acum pe șantier, construiesc cubul acela imens sau ce-o fi… Doar eu, nu. Și mă întreb: de ce?

— Dar iată că nu ești numai tu. Chiar și aici la voi, ai spus că mai sunt două femei. Poate că suntem mai rezistente, avem o imunitate față de agresor, zise Lorena moale, apoi căută altă țigară. Ceva o pusese pe gânduri. Un amănunt din cele ce mi-ai povestit m-a trimis spre o teorie de-a lui Jose. În primele zile, când mai funcționau telefoanele, am vorbit mult de tot cu el. Era de părere că boala este cunoscută. Și nu doar „boala”, ci și ceea ce o produce. Eu zic că vorbea știind ce spune, doar avea acces la documente ferite de ochii lumii, nu?

— Da, cred că are dreptate. I-am telefonat și eu colegului aceluia, parcă Victor îl chema, colegul lui Andrei, cel care i-a dat hărțile. Când a auzit ce s-a întâmplat, a fost foarte emoționat. Zicea mereu că a pățit și bărbatu-meu ca Dorin Pavelescu și eu nu știam cine e respectivul. Mi-a zis că a fost un reporter foarte cunoscut la București, că scria la mai multe ziare și s-a contaminat de la trovanți după ce a încercat să rezolve un caz la Costești. Mi-a zis că i-a trimis lui Andrei nu numai hărțile, ci și niște documente cu studii realizate asupra trovanților de o echipă condusă de marele geolog Gavăț. Echipă din care n-a mai rămas nimeni în viață, asta încă din anii ’80. Îmi dai și mie o țigară? Acum cred că mă pot apuca de fumat.

— Mai ai documentele?

— Da, le-am citit. Dacă vrei, ți le dau să le duci lui Jose. E o aiureală întreagă, cu forme de viață paralele celor cunoscute, cu diferiți arbori ai vieții, mă rog, tot felul de încercări de-a ocoli un subiect tabu, anume faptul că avem de-a face cu un organism necunoscut.

— Venit din spațiu.

— Asta nu se spune în mod direct în documentele acelea, dar sunt notate unele mărturii ale sătenilor care vorbesc despre o piatră căzută din cer cândva în vechime. Mi s-a părut mult mai interesant faptul că echipa lui Gavăț a semnalat că organismul necunoscut are ADN-ul pe bază de arsenic. Bănuiesc că nu e de bine.

— Auzi, ce-ai fost înainte? Nu te supăra că te întreb, dar…

— Am stat acasă, puteam să fiu profesoară. De ce?

— A, doar așa.

— Draga mea, nu te amuza, vorbesc și eu ca o femeie cu lingura încă în mână, sunt doar un ecou al bucătăriei, nu mă pricep.

— Te-ai supărat!

— Nici vorbă! Parcă începuseși să-mi spui ceva despre Jose.

— Teoria lui Jose este și mai fantastică. El zice că a existat o contaminare majoră acum câteva mii de ani.

— Hm, deci n-am fost exterminați? Mai sunt speranțe?

— Contaminarea de atunci este explicația pentru apariția culturilor megalitice, a construirii piramidelor pe tot globul, așa zice Jose.

— O muncă titanică și cel puțin până acum fără un sens evident, dar măcar nu ne-au exterminat, asta e bine.

— Ne-au transformat, Diana. Omul de până acum va dispărea și *altceva* îi va lua locul. De aceea, au avut grijă să păstreze câteva exemplare.

— Vrei să spui că noi suntem pentru… asta?

Lorena nu mai răspunse. Țigara îi arsese singură între degete și scrumul suspendat căzu în farfurioara de pe masă. Ascultară sunetele șantierului. Dincolo de forfota aceea neîntreruptă, erau și zgomote mai apropiate. Diana mereu asculta cum se mineralizează arborii din pădure, cum cresc pietrele în care se metamorfozaseră animalele curții, cum mii de guri nevăzute mușcă fiecare atom al lumii ei, transformându-l în pulbere.

— Am văzut că ai o bibliotecă frumoasă. Mii de cărți!

— Acum toate vor deveni cărți de nisip, rosti Diana, cu un surâs. O șansă extraordinară, zise și se îndreptă spre fereastră.

Întunericul era spălat de lună. Pelicula din praf de piatră sclipea pe aleea din fața casei. Totul îi părea străin și îndepărtat, schimbat. Singurătatea acestei lumi era copleșitoare. Apoi își

aminti că singurătatea era mai veche. Trăiseră înfășurați fiecare în coconul transparent și impenetrabil al propriei singurătăți.

— Rămâi aici, îi zise dintr-odată Lorenei. Nu te mai duce la București, nici nu știi dacă vei reuși să ajungi.

— Dar Jose mă așteaptă!

— I-ai spus că te duci?

— Nu, dar știe. M-a chemat așa, în felul său special, indirect. Mi-a spus cu mult înainte de... de toată chestia asta că mi-a clădit o insulă de cărți undeva, în adâncurile Bucureștiului. A jurat că nici împăratul Qin nu este îngropat cu mai multe comori decât vom avea noi doi. Și mi-a promis că mă va alinta cu *toate numele* posibile.

— Ești o fetiță naivă până la durere, Lorena. Totul este vremelnic, sentimente, resentimente, totuna, peste toate se așterne praful lumii vechi ce moare, praful lumii noi care se naște, și nu le mai dăm de urmă nici măcar amintirilor. Va fi doar praf de amintiri.

Primul lucru pe care-l văzură a doua zi dimineața răsărind dincolo de coama pădurii era fruntea teșită a edificiului care se construia în centrul comunei. Diana îl numise cub, însă nu putea fi asimilat unei forme geometrice regulate. Era un fel de paralelipiped, dar, de ceva timp, muncitorii scobiseră din vârful lui, în jos, o formă elicoidală, peste care înălțaseră mai nou și o platformă. Ceva fără sens, își spuse Diana. Îi împachetă prietenei sale provizii și apă, atât cât încăpea în coșul bicicletei. O privi cât era de nerăbdătoare să plece. Tot ce-și spuseseră și tot ce rămăsese nerostit, întreaga lor seară „între fete“ trecuse fără să lase vreo urmă în inima ei, ocupată integral de Jose.

— Măcar bea-ți cafeaua!

— Aș vrea să ajung până la Pitești azi.

— Te conduc până la șoseaua europeană, mi-am uitat trusa de prim ajutor în mașină și e cazul s-o recuperez, o anunță Diana, pe un ton ce nu lăsa loc de contraziceri. Nu fi așa de nerăbdătoare, vei petrece cu Jose tot restul vieții, ești una din puținele femei care se pot bucura de certitudinea fidelității.

— Mi-e dor de el, recunosc.

— Dar l-ai văzut la față? Nu te gândești că poți avea o surpriză? Nu mai este internetul, ca să puteți să vă refugiați în camere diferite și să conversați așa cum erați obișnuiți.

— Într-adevăr, am văzut doar o fotografie a lui, destul de

vagă, era prins cam de departe. Și eu am făcut pe misterioasa și nu știe cum arăt, așa că surpriza poate fi de ambele părți.

— Surpriza lui va fi una foarte plăcută, zâmbi Diana cu tact. Tu auzi?

Un sunet nou, necunoscut, ajungea la ele dinspre centru. Atunci și-au dat seama că șantierul tăcuse și doar vibrația aceea rece le mai înfiora timpanul. Diana își aminti cum se întorcea de la școală pe jos și trebuia să treacă peste un câmp sordid de la periferia orașului unde erau relee de înaltă tensiune. Acolo auzea curentul zumzăind, vibrând așa ca acum. Doar că atunci știa că este sunetul sarcinilor electrice, pe când acum avea senzația stranie și oribilă că aude ființele unei alte lumi vorbind între ele.

— Trebuie să plecăm de aici, se întâmplă ceva!

Lorena deja pornise pe alee înainte și Diana se temu că n-o va aștepta. Luă pușca și fugi după ea. Afară vibrația era și mai supărătoare. Îi venea să-și astupe urechile. Apoi văzură: pe platforma edificiului din centru, sus, la mare înălțime se deslușea ceva. Ceața le împiedica să vadă bine. Mergeau pe drum în jos, spre șosea, și întorceau capul să privească în urmă. O senzație de teroare fără nume le urca prin tălpi, de parcă ar fi fiert pământul.

— Lorena, stai puțin! Uită-te! Ce este aia? Doamne, Dumnezeule! Vezi, Lorena?

— Parc-ar fi două picioare de păianjen, zise Lorena și bărbia îi tremură ușor. Două picioare de păianjen care atârnă din cer.

Sus, pe platformă, se sprijineau două antene sau două picioare de păianjen sau poate un dispozitiv extraterestru, poate un robot, poate o parte a fiarei cu zece coarne, își zise Diana. Sunetul de acolo venea, era esența răului, știa sigur, cu toate că nu-și putea explica de ce simte așa. Gândul de-a rămâne singură aici o înnebunea. Dacă Lorena nu voia să stea, poate era mai bine să plece amândouă la București. Posibil să mai fie și alți oameni acolo.

— Lorena, așteaptă-mă!

Lorena însă, de îndată ce ajunseră la asfalt, se urcă în șa fără un cuvânt și pedală cu forță.

— Lorena!

Trebuia s-o oprească! Doar nu avea s-o lase aici singură. Uitase că ieri voia să moară, acum simțea doar disperarea că

era lăsată singură. Dar Lorena pedala și se îndepărta tot mai mult. Era evident că nu avea să se mai oprească. Atunci ridică arma la umăr și ținti. Dacă Lorena ar fi întors capul pentru o ultimă privire de rămas-bun, ar fi văzut-o. Ar fi văzut că Diana voia s-o împuște. Dar nu privi deloc înapoi și asta o enervă și mai mult. Degetul apăsă pe trăgaci, abia avu timp să se gândească la faptul că în două zile deja voise să ucidă doi oameni. Când Lorena avea să cadă de pe bicicletă, cu siguranță moartă, ea îi va lua locul și va porni cu toată viteza înainte, spre Pitești. Nu-și mai amintea de când nu mai mersese pe bicicletă, dar va trebui să reușească neapărat. Se văzu urcând pe lângă bicicletă dealul Deduleștilor, apoi coborând serpentinele cu frânele puse, pe mijlocul drumului, noroc însă că nu era deloc circulație. În apropiere de oraș, avea să descopere cu groază că pe drum vine din sens opus un utilaj – macara? motostivuitor? — condus de un muncitor cu privirea goală, o simplă păpușă automată. O să se ascundă până va trece, oare unde putea să se ducă? Avea să ocolească șantierele orașului, poate că se va rătăci puțin până va găsi un loc sigur pentru noapte. O să fie moartă de oboseală, o să fie terorizată, dar va adormi ca o piatră aruncată într-un lac. Și dimineața va porni din nou, va ține seama de indicatoare, nu putea să greșească, era autostrada! Da, poate că vor fi obstacole, clădiri bizare blocând drumul, șantiere în lucru, coloane de muncitori, dar chiar și așa, în două, trei zile, tot va ajunge la București! O va izbi imaginea metropolei, i se va părea că s-a ridicat o cupolă imensă peste oraș, i se va părea că trebuie să străbată o junglă de piatră și poate că va abandona bicicleta pentru această ultimă etapă a călătoriei, de teamă să n-o oprească vreun muncitor. Nu știa unde sunt Arhivele Naționale. Se gândise că mai întâi ar fi făcut bine să caute un oficiu poștal, să descopere adresa într-o carte de telefoane, să caute o hartă, să se orienteze... însă în mușuroiul în care fusese transformat orașul, nimic nu mai putea fi găsit. Va fi îngrozitor, teribil, descurajant să petreacă mai mult timp căutând Arhivele decât i-a luat ca să vină de la două sute de kilometri. Însă, până la urmă, va găsi intrarea, va găsi o fereastră îngustă la care va ciocăni și, după un timp, Jose îi va deschide. Avea să meargă ea, Diana, la Jose, pentru că dorea pentru sine comorile mai mari decât cele ale împăratului Qin, insula din subterane și cele o sută de nume promise! Dar

degetul ei nu apăsă pe trăgaci și Lorena se îndepărtă și dispăru dincolo de curbă. Rămase singură pe șosea, în dreptul porțiunii de drum unde întâlniseră, cu o zi în urmă, coloana de muncitori dezafectați. Aici îi văzuse pentru ultima oară pe Andi și pe Andrei. Ar fi putut, spre binele ei, să șteargă ziua de ieri din existență. S-o uite. Soarele ardea la fel ca în ziua precedentă, fâșii de aer portocaliu se ridicau din plantele-vârtej și până și sunetul dureros încetase. Cât de rău poate fi să trăiești singur pe lume? Uitase de apă, uitase de sticlă. Cel mai bine era să ia trusa de prim ajutor din mașina care se cocea și să plece mai repede acasă. Îi era sete, avea gâtul uscat. Aerul era greu. Întâi auzi un țipăt. Apoi altul, urmat de gâfâielile cuiva care fuge. Tinca și Leonora alergau pe șosea. Se întrebă dacă ar fi fost indicat să locuiască toate împreună. Porni spre ele fără să se întrebe de ce aleargă așa îngrozite. Doar știau că muncitorii sunt liniștiți. Deodată, femeile aflate la câțiva zeci de metri de ea se încăierară. Și atunci, abia atunci, observă de ce fugeau. De sus, dintr-un punct nevăzut, cobora unul din acele picioare de păianjen, doar că acum părea mai lung și mai subțire. Îl privi uluită, prea șocată ca să mai poată reacționa. Piciorul de păianjen se ridica, pocnea cu mișcarea unei biciuști, și Diana înțelese ce înseamnă, de fapt. Picioarele păianjenului pe care l-ai omorât se vor zbate până la apusul soarelui, așa spunea verișoara ei Anika, dar acum piciorul de păianjen voia să omoare el pe cineva. Voia să facă o *recoltare.* Și, cu adevărat, capătul liber o plesni până la urmă pe Leonora și aceasta dispăru ca și cum n-ar fi fost niciodată. Dianei aproape că-i veni să aplaude așa un truc reușit! Tinca fugea ca nebuna, o luase pe arătură, spre râu. Diana rămase pe șosea, așteptând. Și piciorul de păianjen o atinse, iar ea se simți căzând, căzând, până ajunse dincolo de lume, și crezu că vede mecanismul secret din spatele lumii, fața nevăzută a lucrurilor, dar senzația dură foarte puțin.

Secvență De Zbor

Ioana Vișan

Ioana Vișan s-a născut la 1 iulie 1978. Este absolventă a Facultății de Informatică a Universității Alexandru Ioan Cuza din Iași. A primit Premiul Cititor SF în 2008, pentru cea mai bună povestire românească, și a fost nominalizată la Premiul Romcon, în 2012, pentru debut. A publicat texte în reviste Online ca *Nautilus, Gazeta SF, Suspans, Egophobia.* De asemenea, este prezentă în antologiile *Dansând pe Marte și alte povestiri fantastice* (Millennium Press, 2009), *Steampunk: A doua revoluție* (Millennium Press, 2011), *Venus: Povestiri erotice Science fiction* (Eagle Publishing House, 2011), *Cele 1001 de scorneli ale Moșului SF* (Millennium Books, 2012), *Zombii: Cartea morților vii* (Millennium Books, 2013), *Călătorii în timp* (Nemira, 2013), *Ferestrele timpului* (Tracus Arte, 2013). În engleză, a publicat *Umbinged Reality* în *Every Day Fiction* și nuvela apocaliptică *Human Instincts* (2012). Volumele proprii publicate în română sunt *Efectul de nautil* (Millennium Books, 2013), *Instincte umane* (Millennium Books, 2013), iar în engleză, *Blue Moon Cafe Series: Where Shifters Meet for Drinks* și seria *The Impaler Legacy.*

În 2013, a primit Premiul de încurajare din partea Societății Europene de Science Fiction la Eurocon.

De când sosise pe N44, Cass visa în fiecare noapte că zboară. Se trezea cu respirația tăiată, tremurând și acoperit de transpirație, iar imaginea picioarelor goale, atârnând deasupra valului de meduze gigantice, îi persista în memorie până dimineața târziu.

— Mergem?

Mâna lui Sorez, bătându-l în treacăt pe umăr, îl trezi din visare. În fața lui, munții întunecau orizontul, în același timp separându-l de creaturile de coșmar. Mulțumit că nicio urmă de alb nu se zărea pe câmpia verde de la poale, Cass se îndepărtă de fereastră.

Sorez își golise deja farfuria în comasor, resturile micului dejun urmând să le fie servite sub formă de ouă și cârnați cu altă ocazie. Toți duceau dorul legumelor proaspete, dar nimic nu

creștea în solul îmbibat până la refuz cu mâzga necomestibilă. Compania achiziționase drepturile de exploatare a zăcămintelor din sol pe o perioadă nelimitată și îi expediase pe satelitul pustiu, fără să-i pese de confortul furnizat. Cât timp își vedeau de treabă și nu scădea producția, nici n-avea să schimbe ceva.

La semnalul lui Sorez, îl urmă în vestibulul adiacent sălii de mese, trecând pe lângă colțul în care discutau liniștiți Deme și Timble. Nu se grăbeau să termine de mâncat. Primiseră un sector aflat mai aproape de habitat, dar și periculos de aproape de meduze. Deși avea de parcurs câțiva kilometri în plus, Cass nu-i invidia.

Costumele de protecție așteptau agățate de peretele de lângă ecluză, asemenea unor râme purpurii prinse în cârlig. Culoarea stridentă fusese aleasă anume pentru a-i face cât mai vizibili pe teren și, nu o dată, Cass se gândise că arătau ca niște viermi care scormoneau solul, ceea ce, într-o anumită măsură, și făceau.

Se îmbrăcară în tăcere, având grijă să verifice filtrele de aer și legătura cu baza.

— Aici 121, spuse Cass, după ce-și puse casca. Suntem gata de plecare.

— Recepționat, 121, îi răspunse vocea veselă a Illeanei. Se anunță vreme frumoasă, cu o ușoară briză dinspre nord-vest.

Comentariul lui Cass se pierdu în interiorul căștii. Mereu aveau parte de vreme bună. În două luni, nu văzuse un strop de ploaie. Meduzele absorbeau toată umezeala din atmosferă, lăsând aerul uscat și plin de spori.

— Care mai e clasamentul? întrebă Sorez, deși, dacă cineva ar fi dat lovitura, s-ar fi aflat.

— Estimările sunt de șaptezeci de tone în zona lacului, urmate de un posibil șaizeci pe faleză, dacă reușesc să descopere filonul principal.

— Nicio șansă, spuse Sorez. Am văzut terenul și densitatea nu se apropie nici pe departe de ce căutăm noi. Timble își pierde vremea acolo. Nu-i așa?

Cass ridică din umeri, un gest nu tocmai ușor de făcut când purta costumul. Concurența era acerbă, iar zăcămintele, greu de găsit, așa că se duceau unde erau trimiși. Orice filon nou-descoperit le aducea un bonus care, capitalizat, se putea transforma într-o vacanță pe una din planetele locuite din

vecinătate. Dacă era să fie sincer, după visul de astă-noapte, Cass se simțea ușurat că nu trebuia să facă o plimbare pe faleză.

— Îți spun eu, tot în canion dăm lovitura, continuă Sorez să turuie.

— Dacă așa spui tu, zise Illeana, fără a părea convinsă. Să aveți parte de o căutare ușoară. Succes!

Ecluza se deschise cu un fâsâit și aerul ieși afară, transformându-se în aburi groși. Nu era tocmai frig, dar temperatura ar fi fost neplăcută în absența costumului de protecție. Cu detectoarele prinse de centură, coborâră pe sol și pășiră cu grijă prin mâzga cu aspect de clorofilă, care acoperea orice suprafață orizontală și încerca să se cațăre și pe cele verticale. Fiind lichidă, n-avea prea mult succes.

Denumirea științifică era filoxeroemoteră, însă lumea tot mâzgă îi spunea. Pleoscăiră prin ea în drum spre rover. Supa apoasă, compusă din miliarde de globule minuscule, verzi, li se deschidea în față și le lingea cizmele, fără să se prindă de ele, ceea ce făcea înaintarea ușoară, ca prin apă. Cass se instală la comenzi și cuplă motorul. Corpul frumos alungit al roverului se săltă de pe sol. Suspensiile îi legănară, până când aparatul își găsi echilibrul pe terenul denivelat, după care o porni lin de-a lungul văii.

— Avem o dronă căzută în sectorul vostru, le comunică Illeana, când mai aveau puțin și ajungeau la destinație. Vă trimit coordonatele. Încercați s-o recuperați pe drum.

— Recepționat, spuse Cass.

Lângă el, Sorez mormăi ceva despre munca necalificată și lipsa personalului de întreținere. Grupul de șaizeci de persoane lucrau în trei schimburi, de preferință pe lumină, și făceau de toate, de la detectarea zăcămintelor la exploatare și colectare. În viața monotonă de pe N44, recuperarea dronelor devenise parte din cotidian.

Ecranul de la bord afișă coordonatele dronei, iar Cass schimbă direcția ca să le includă în traseu înainte de a ajunge la baza culmilor întunecate de la marginea orizontului. Pustiu pe sol, pustiu și în aer. Condusul era o joacă de copii. În ciuda cerului lipsit de nori, Soarele nu reușea să-i încălzească. Dacă și-ar fi atins costumul, Cass l-ar fi găsit rece.

La confluența dintre două văi, foste albii ale unor râuri, sistemul de navigație al roverului schimbă semnalele de identificare cu A7263, drona locală. Cass își îngustă ochii ca s-o vadă în depărtare, o sferă de mărimea unei mingi cu aripioare, plutind la câteva sute de metri de ei. Evită să se apropie prea mult de perimetrul patrulat de aceasta, pentru că aveau prostul obicei de a acapara resursele roverului ca să transmită datele colectate către bază – avantajele inteligenței artificiale.

Alertată de prezența lor, A7263 se deplasă în paralel cu ei, supraveghindu-i de la distanță. La cât de puține evenimente intercepta pe terenul pustiu, probabil că până și o dronă ajungea să se plictisească. După o altă sută de metri o lăsară în urmă, acompaniată doar de un piuit trist.

— Uite-o, spuse Sorez, arătând cu mâna înainte.

Carcasa bombată a dronei nu se vedea, însă craterul apărut în mijlocul câmpiei, suficient de adânc pentru ca roata unui rover să se scufunde în el, trecea cu greu neobservat. Zona arsă din jur, neinvadată de mâzgă, atrăgea imediat atenția.

— Am găsit-o. E terminată, anunță Sorez.

Illeana nu-i răspunse, de parcă nici nu se așteptase la altceva.

Opriră roverul la marginea craterului și coborâră să se uite cu mâinile proptite în șolduri și fluierând a pagubă.

— Asta a câta e? A șaptea? întrebă Sorez.

— A noua… cred, spuse Cass.

Oficial era a opta, dar mai găsiseră una îngropată, rămasă, după cum arăta, din timpul primelor explorări. Nimeni nu putea explica de ce se prăbușeau din senin drone aflate în perfectă stare de funcționare. Mai recent, și explodau. Cass participase la două operațiuni de recuperare – defecțiunile apăreau cu precădere în apropierea zonelor muntoase – și știa ce are de făcut. Îngenunche în crater și scormoni în solul afânat. În spatele roverului, Sorez derulă cablul de pe troliu.

Mănușile lui Cass se frecară de sfera metalică a cărei suprafață exterioară căpătase un aspect rugos în urma exploziei. Mai mult auzi în cască decât simți asperitățile, senzorii tactili ai costumului fiind de mult arși. Încă o mână de pământ dată la o parte și ajunse la dronă. Nu încercă s-o ridice, pentru că era mult mai grea decât părea la prima vedere, dar căută mânerul de care să agațe cablul întins de Sorez.

O ancoră bine și-i făcu semn lui Sorez s-o ridice. În timp ce se

legăna în aer, din sferă se scurseră picături de culoare verzuie, marcând cu o dâră fosforescentă solul ars pe unde trecuse drona.

— Până și acolo a intrat, clătină Sorez încet din cap.

Cass se întrebă, nu pentru prima dată, ce s-ar fi întâmplat în lipsa costumelor etanșe. Testele de laborator catalogaseră mâzga drept o colonie de organisme unicelulare, cu viteză de creștere condiționată de spațiul existent și cantitatea de energie primită de la soare. Deși nu fusese clar declarată nocivă pentru oameni, ordinul rămânea să nu se părăsească habitatul fără costume.

Totuși, un amănunt nu-i dădea pace. Mâzga se infiltrase în toate mecanismele la care avusese acces și scosese din funcțiune câte un exemplar din fiecare. După ce le reparaseră, problemele nu mai apăruseră, ca și cum mâzga își pierduse interesul pentru ele, odată ce aflase la ce folosesc sau cum funcționează. Doar atacurile asupra dronelor se repetau în mod periodic, deși n-aveau habar cum ajungea la ele, din moment ce acestea nu petreceau timp pe sol.

Sorez terminase de strâns cablul, dar nu se descurca prea bine cu ghidarea brațului mecanic de care era agățată drona. Pentru a economisi timp, Cass se întoarse pe scaunul șoferului și-l manevră de acolo până ce drona fu depozitată în compartimentul din spate al roverului.

Când porniră din nou, constată că rămăseseră cu douăzeci de minute în urma programului. Ar fi trebuit să fie deja la lucru, cercetând pereții canionului. Acceleră, vag conștient de cantitatea de mâzgă pe care, vrând-nevrând, o cărau cu ei. În urma lor, agitată de forța centrifugă a roților, mâzga se învolbura ca o mare pe timp de furtună. Dacă o deranja, nu lăsa să se vadă.

Primele trei ore trecură dacă nu repede, cel puțin fără incidente. Raza detectorului de minereuri se plimba de-a lungul pereților din rocă masivă, marcând zonele în care nu găsea nimic folositor. Stânca maronie se întuneca spre bază, unde era scufundată în mâzgă. Pe ecran, concentrațiile estimate și compușii chimici identificați formau un puzzle viu colorat. Filoane mici se găseau din belșug, dar niciunul suficient de mare ca să merite osteneala, iar ei căutau unul care să-i țină ocupați

măcar câteva zile și să-i scutească de patrulare. Câteva săptămâni ar fi fost și mai bine, însă nu toată lumea avea norocul lui Deme.

Cass setă detectorul pe modul „Acțiune” și arse un X mare în stâncă, o avertizare pentru alți prospectori să nu-și piardă vremea acolo. Existau o mulțime de versanți cu marcaje asemănătoare, dar și mai mulți munți neexplorați, iar acesta era doar unul dintre lanțurile muntoase care desfigurau suprafața lui N44. Aveau de lucru ani buni până terminau de investigat toată scoarța. Cass se îndoia că ar fi rezistat atât de mult, dacă n-ar fi avut nevoie de bani pentru un zbor mai departe.

— Ai găsit ceva? întrebă Sorez, de lângă peretele opus.

— Aș vrea eu, spuse Cass.

— Ei, atunci ar cam fi cazul să facem o pauză de masă.

Gluma, nesărată de la început, își pierduse savoarea după ce fusese repetată de mai multe ori. Cass nu se obosi nici măcar să se arate amuzat. Se apropia ora prânzului, dar costumele nu le permiteau hrănirea așa cum ar fi procedat pe alte lumi. Aruncă o privire contemplativă la peretele din fața lui și reveni la modul „Căutare”. Proporțiile de silicați și azotați sugerau că, undeva în apropiere, se puteau găsi niște combinații mai interesante. Întrebarea era însă unde. Dacă filonul se formase adânc în munte, mai departe de raza de acțiune a detectoarelor, n-aveau să-l găsească niciodată. Și nici nu puteau demola toți munții. Păcat. Avea o presimțire bună legată de zona asta.

— Hei, ai amuțit?

— Eram ocupat cu cârnații, răspunse Cass sec.

După o secundă de uimire, râsul lui Sorez îi bubui în cască.

— Și cum sunt?

— Le lipsește sarea.

Sorez continuă să râdă și spuse ceva despre bucătăria de pe Omph, dar cuvintele îi zburară lui Cass pe la urechi. Formațiunile stâncoase de la baza peretelui îi atrăseseră atenția. Până acum, se concentrase pe zona aflată la o înălțime la care exploatarea era încă posibilă fără a crește exponențial costurile, dar, dacă...

Numerele de pe ecran se schimbară total după ce reglă senzorii să bată mai aproape. Într-un colț, un algoritm estima cantitatea și calitatea zăcământului în funcție de datele primite, iar rezultatul făcu să-l ia cu amețeală. O vacanță era în ordine,

una lungă.

— Sorez, cred că…

— 121, îl întrerupse vocea alarmată a Illeanei. Deme a avut un accident. Am trimis o echipă, dar voi sunteți mai aproape…

— Mergem! zise Sorez, iar gâfâitul ușor le dădu de înțeles că pornise în pas de alergare spre rover.

Cass își notă din mers coordonatele filonului. În mod normal, ar fi informat baza despre descoperire, ca să nu i-o ia altcineva înainte, dar filonul mai putea aștepta. Un accident în urma căruia Deme și Timble nu se puteau descurca singuri sugera o catastrofă, iar ei goneau cu toată viteza spre câmpul de meduze.

— Unde e Deme? strigă Sorez, năpustindu-se afară din rover și evitând în ultima clipă coliziunea cu unul dintre cele două transportoare staționate periculos de aproape de margine.

Timble, o siluetă întunecată, cu umeri lăsați, pe cerul arămiu, gesticulă spre capătul falezei.

— S-a rupt malul și… a căzut, le spuse. Am vrut să cobor după el, dar cablul pe care îl avem n-ajunge până jos.

Cass îngenunche printre rocile dislocate și, ancorându-se cu un braț de cablul deja pregătit, se aplecă în gol. La douăzeci de metri sub ei, corpul lui Deme zăcea într-o poziție ciudată, cu membrele îndoite nefiresc în mâzga adunată pe fundul bazinului. Suferise cel puțin două fracturi majore, asta dacă mai era în viață. Tăcerea din cască, întreruptă doar de respirația sacadată a lui Timble, nu era în favoarea lui. Măcar costumul să nu i se fi perforat, deși erau slabe șanse. Cass nu știa ce era mai înfiorător, imaginea corpului strivit al lui Deme sau sutele de meduze care pluteau amenințătoare la doar câțiva pași de el.

— Avem noi, spuse în cele din urmă și-i făcu semn lui Sorez să lege cablul din dotare de cel prins de transportorul pe jumătate plin.

Când ai o eternitate la dispoziție, poți să-ți faci nenumărate planuri și să experimentezi până-ți îndeplinești aspirațiile. Sosirea ființelor din stele nu fusese anticipată, dar nu reprezenta un impediment. Ele își vedeau de ocupațiile lor lipsite de importanță, în timp ce elevații continuau să mediteze și să se pregătească pentru ascensiune.

Un contact nu putuse fi stabilit, pentru că nu comunicau pe aceeași frecvență. Nu gândeau nici măcar în aceiași termeni. Aveau însă acces la niște instrumente care inițial îi intrigaseră pe elevați, pentru ca, mai apoi, să descopere că nu le puteau utiliza, deși le-ar fi fost de folos. Înălțarea la cer rămăsese ultima și cea mai arzătoare dorință, pe lângă aceea de a relua legătura cu cei plecați deja. Și atunci le-a venit ideea. Tot prin intermediul străinilor trebuia acționat.

De la plan până la realizare fusese cale lungă. Caută locul cel mai favorabil în care urmau să se afle la un moment dat creaturile, infiltrează-te în sol și erodează-l suficient cât să-și piardă rezistența, apoi așteaptă. Deși conceptul de răbdare le era necunoscut, aveau răbdare din belșug. În cele din urmă, unul căzuse în capcană. Se prăbușise scoțând sunete ciudate și aterizase, fără să se mai zbată, în îmbrățișarea supei primordiale.

Spre dezamăgirea tuturor, nu zburase. Sigur niște ființe care veniseră din stele ar fi trebuit să fie capabile să zboare. Împinse de curiozitate, celulele își sporiră numărul în jurul corpului căzut și inspectară învelișul neprimitor. Mare bucurie fu când descoperiră o fisură prin care se strecurară înăuntru. Acolo însă îi aștepta un alt înveliș, suplu, maleabil și cu mai multe căi de acces. Una câte una, celulele se prelinseră până dădură de ceva familiar. Uite că și ei funcționau pe bază de lichide. Oare ce altceva mai puteau descoperi?

Dacă ar fi crezut în premoniții, Cass n-ar fi fost uimit în timp ce se legăna la capătul cablului atârnat deasupra prăpastiei. Absența unui vânt puternic scădea riscul de-a se izbi de perete și de-a strica placa prinsă în spate. Se folosea la sortarea minereurilor, dar putea la fel de bine transporta și un om pe ea. Troliul îl cobora încet, cu o viteză constantă, care îi permitea să urmărească fisurile din stâncă. Unele din ele, în partea de sus, erau pline de globule verzi.

Încercă să nu se uite la oroarea care-l aștepta jos. Mai avea câțiva metri de parcurs, dar evita mai ales să privească în spate, la marea de meduze. Asemănarea cu visul său era prea mare, chiar dacă în vis nu-l atacaseră niciodată. Simpla idee că se afla atât de aproape de ele îl făcea să se înfioare.

Când atinse solul cu picioarele, nu mai putu să le ignore

prezența. Aruncă o privire peste umăr, ca să se asigure că nu făceau nicio mișcare suspectă. Meduzele translucide, de înălțimea unui om, pluteau liniștite, separate de mâzga verzuie de un strat gros de aer. Nu dădură niciun semn că ar fi fost conștiente de prezența lui. Cass se rugă să rămână așa și în continuare.

Își detașă din spate placa și, încercând să-l miște cât mai puțin pe Deme, o strecură pe sub el. Mâzga din jur îi facilită alunecarea, iar corpul lui Deme rămase inert în timp ce-i lega costumul cu benzi adezive. Rănitul nici măcar nu gemu. Era spre binele lui să nu-și recapete cunoștința înainte de sosirea doctorului. Cass n-ar fi știut cum să-l ajute și, la halul în care arăta, probabil că Deme ar fi urlat încontinuu.

— Gata, ridicați-l, spuse după ce mai verifică o dată legăturile.

Ascensiunea fu și mai lentă, ceea ce îi permise lui Cass să-și înfrunte temerile și să se uite la meduze mai de aproape decât o făcuse vreodată. Corpurile sub formă de umbrelă se vălureau ușor pe margine, sub influența aerului călduț expulzat de aparatul lor de propulsie. Le ducea doar în sus, fără variații de direcție, și nu atingeau o altitudine prea mare. Se opreau la maximum doi metri deasupra solului, unde rămâneau suspendate, mișcându-și din când în când tentaculele diafane într-un limbaj indescifrabil. Nu arătau interes pentru mâzga din care se formaseră, iar prezența oamenilor le lăsa indiferente. De obicei.

I se părea oare sau cea din stânga venise mai aproape? Conștient că panica punea stăpânire pe el, Cass făcu un pas înainte. Parcă și ritmul mișcărilor tentaculelor se schimbase, trecând de la un limbaj nearticulat la unul dedicat în exclusivitate lui. Fascinat de dansul lor hipnotic, mai făcu un pas.

— Cass!

Tresări la auzul vocii lui Sorez. Aproape că uitase unde se afla. Ceva îi atinse umărul și, descoperind că era capătul cablului, îl atașă de centură. Pe tot parcursul ridicării, se uită fix la pălăriile albe care pulsau sub el. Cele cu dimensiuni mai mici prezentau încă irizații verzui pe suprafața curbată, mărturie a provenienței din mâzga de pe sol.

— Unde e toată lumea? întrebă Cass, după ce-și trase picioarele peste margine.

Doar roverul lor rămăsese pe faleza pustie, alături de minereurile care așteptau să fie încărcate în transportoare.

— A venit Rimi și l-au dus la habitat, spuse Sorez.

— Ce-a zis?

Preocupat cu strângerea cablului, Sorez îi aruncă o privire scurtă.

— E grav. Printre altele, se pare că are un plămân perforat.

— Avea și *costumul* perforat, spuse Cass.

Sorez îi evită privirea. Nu era prospector care să nu fi auzit ce pățise unul dintre primii exploratori la contactul cu mâzga. Dacă era adevărat sau doar o legendă exagerată în timp, era greu de dovedit. Cei mai mulți susțineau că nu cred, dar și aceia aveau grijă să treacă pe la dușuri la sfârșitul schimbului și-și verificau periodic integritatea costumelor.

— Ne întoarcem la lucru sau...? întrebă Sorez. Ai găsit ceva interesant?

— Nimic care să nu poată aștepta, spuse Cass, iar Sorez aprobă cu o înclinare a capului.

Dacă Deme murea sau își pierdea capacitatea de a munci o perioadă îndelungată de timp, teritoriul acoperit de echipa lui devenea responsabilitatea lor. Canionul se învecina la capăt cu faleza. Iar Sorez știa cât de mult îi displăceau lui Cass meduzele.

Infiltrarea în fluxul sanguin se dovedi a fi o întreagă aventură. De data aceasta, elevații nu mai făcură greșeala de-a încerca să stabilească contactul prin intermediul epidermei. Se lămuriseră prea târziu că nu toate ființele aveau aceeași organizare internă, dar informația nu se pierduse de-a lungul timpului. Totuși, nu se așteptaseră ca prima lecție de anatomie umană să fie atât de complexă.

Prin analogie cu aparatele construite de oameni, înțeleseseră principiile pe care funcționau și, când li se ivi ocazia, încercară să pătrundă direct în conductele alimentatoare cu energie. Venele și arterele erau însă prea înguste, așa că, înainte de toate, fură nevoiți să-și reorganizeze structura celulară și să se dividă până ajunseră la niște dimensiuni acceptabile.

Până aici, lucraseră toți de comun acord. Odată intrați însă, prin două plăgi deschise de pe gambă și de pe coapsă, pierdură legătura dintre ei. Cele două grupări independente suferiră modificări ulterioare, mai ales în urma atacului condus de

armata de apărare a organismului, astfel încât aproape că nu se recunoscură la reîntâlnirea în trunchi.

În același timp, o a treia grupare care intrase pe cale orală, fericită că descoperise organul de bază al corpului, invadă inima și îi blocă parțial activitatea, în încercarea de-a comunica. Scăderea concentrației de oxigen din fluidul conductor le făcu bine, dar trupul începea să dea semne de oboseală. Căzură de acord să nu se mai amestece în funcționarea acestuia și se răspândiră în tot sistemul circulator, în căutarea acelui punct iluzoriu în care era localizată „conștiința de sine”.

N-aveau de unde să știe că, prin această mișcare, îl ucideau.

— ...patru coaste rupte, ambele picioare fracturate, plus o mână, și o ruptură de splină, spuse Rimi.

Stând în picioare la capul patului, Cass asculta în tăcere raportul doctorului. Sorez se plimba de-a lungul peretelui perforat de hublouri, oprindu-se din când în când să arunce o privire afară. Epuizat de îngrijorare, Timble se prăbușise pe un scaun. Erau singuri în infirmerie, în mare parte pentru că Deme nu căutase să-și facă prieteni printre colegi. Aparatele la care era conectat bolnavul clipeau și zumzăiau mai ceva ca o orchestră aflată la paradă.

— Toate se pot trata, continuă Rimi. Mai îngrijorătoare sunt comoția cerebrală și inima care i s-a oprit deja de două ori. Hemoragia internă este temporar sub control, însă singura șansă să văd ce-i înăuntru și să încerc să repar ar fi să-l deschid. Din păcate, în starea în care se află, n-ar supraviețui operației.

Cass îl așteptă să ajungă la partea importantă a diagnosticului, cea care îi interesa pe toți.

— Și...? făcu Sorez un gest nerăbdător cu mâna.

— Există pericolul unei contaminări cu filoxeroemoteră, dădu din cap Rimi și-și plimbă degetele prin barba scurtă. I-am curățat și i-am dezinfectat plăgile, dar este posibil să fi intrat deja în organism. Era practic învelit în ea când l-am adus.

— Și dacă este contaminat? întrebă Cass.

— Nici rinichii, nici ficatul, nici pancreasul nu știu să lucreze cu ea, spuse Rimi. Iar dacă s-a fixat deja în țesuturi, dializa n-o să-i fie de ajutor... Ridică neputincios din umeri. Teoretic, îi putem inunda organismul cu anumiți compuși care s-o atace, dar nu știm care sunt ăia. Și n-avem timp să experimentăm.

— Când o să știm sigur? deschise gura pentru prima dată Timble.

— În câteva ore. Dacă starea i se agravează…

Traversarea prin canalul îngust care făcea legătura cu cealaltă extremitate a corpului se produse încet și cu grijă, deși elevații își pierduseră speranța de a mai realiza ceva și se lăsau mânați doar de curiozitate. Masa moale, gelatinoasă, apărută pe traseu îi luă prin surprindere. Activitatea electrică de la suprafața ei îi intrigă și mai mult.

Nucleii se divizară din nou. O dată. De două ori. Zona atinsă continua să devină inertă în urma încercărilor lor de a înainta, așa că dură ceva până găsiră dimensiunea potrivită. Între timp, curenții electrici se îndepărtau și-și pierdeau din intensitate. Un contact nu era posibil. Ființa asta fugea de ei.

Dezamăgiți, cercetară materia înconjurătoare. Avea o alcătuire diferită de cea cu care erau obișnuiți și în interiorul celulelor găsiră informație stocată în cantități ce depășeau orice așteptare. Decodificarea acesteia se dovedi a fi un proces complicat, deoarece divizările succesive le reduseseră capacitatea de procesare.

Neavând de ales, inundară organul cu supa care îi ținea conectați unul cu altul. Dintr-odată, se făcu lumină și putură funcționa din nou în unison. Iar descoperirile erau uimitoare. Pachetele de memorie nu conțineau idei, ci imagini, sunete, mirosuri și alte date pe care nu le putură identifica. Se concentrară asupra imaginilor, pentru că erau cele mai multe și, chiar dacă nu dispuneau de toate conceptele echivalente, reușiră să le abstractizeze și să le înțeleagă.

Avuseseră dreptate, o lume întreagă se întindea undeva deasupra lor, în imensitatea spațiului. Nu erau singuri în univers. Acești „oameni” subjugaseră materia și dobândiseră capacitatea de a zbura, așa cum își doriseră și elevații să facă de multă vreme. Iar oamenii nici măcar nu atinseseră faza de iluminare personală, ca să știe cine sunt și ce vor. Nu se întrebau de ce era universul acolo, ci doar ce puteau obține de la el. Din miliardele de celule cu informații, doar o mică parte se concentrau asupra evoluției oamenilor și a secolelor de istorie pe care le aveau în spate. Restul erau pline cu amintiri personale, amestecate cu sentimente necunoscute, dar

deosebit de puternice.

Elevații nu înțelegeau frica, însă aspirațiile și dorința de mai bine le erau familiare. Suferiră alături de Deme pentru pierderea familiei pe o altă planetă și-i împărtășiră dezamăgirea că singurul loc de muncă disponibil fusese pe N44, deși nu le era clar ce îl nemulțumea la câmpiile și văile acoperite de supa verde. Din punctul lor de vedere, nu putea exista o priveliște mai frumoasă. Ceea ce îl deranja și mai mult era populația în ascensiune, pe care insista să o compare cu niște forme inferioare de viață de pe planeta-mamă și despre care își crease un set separat de amintiri, fără corelație cu viața reală. Dacă așa ceva s-ar fi întâmplat, ei ar fi știut, doar se aflau pretutindeni pe planetă.

Încercările repetate de a comunica direct cu subiectul prin activarea a diferite zone din creier se soldară cu un eșec. Nu numai că nu primeau un răspuns pe care să-l poată interpreta, dar pierdeau și accesul la amintirile din celulele atinse. Erau suficient de inteligenți să înțeleagă că ei le distrugeau. Așa că recuperară ce putură, deși se dovedi a fi o încercare dificilă, din cauza masei reduse care împiedica salvarea întregii cantități de informații. În locul acesteia, introduseră propriile amintiri despre lume, populând celulă după celulă și tot nereușind să înțeleagă mecanismul de funcționare a acestora ca un tot unitar.

Apoi nucleii rămași în trunchi dădură alarma, însă aceasta se răspândi cu încetinitorul, fiind deja afectați de ce îi făceau oamenii.

— I-au cedat plămânii. L-am pus pe ventilator.

Vocea doctorului ajunse la Deme ca prin ceață. De când își luase în primire postul, nu schimbaseră mai mult de două cuvinte, după controlul inițial de rutină. Abia îl recunoscu, dar părea să dea explicații cuiva despre condiția lui. Știa că despre el era vorba, pentru că nu se putea mișca deloc. Ceva nu era în regulă. Incapabil să deschidă ochii, era conștient de prezența altor persoane în încăpere doar datorită umbrelor aruncate peste pat.

Vru să geamă, ca să le atragă atenția, deși nu suferea. În lipsa unei reacții corespunzătoare, presupuse că nu se putea baza pe corzile vocale. Corpul îi era cuprins de o amorțeală generală, iar oxigenul pompat în plămâni îl amețea. Dar

trebuia… trebuia să le spună ceva. Ce? Memoria îi crea probleme… Ah, da, faleza… Filonul pe care îl exploatau era o păcăleală. Văzuse în momentul în care se fisurase solul, iar el se prăbușise. Dedesubt era rocă dură, nici vorbă de zăcământ. Era important să le spună. Nu-i păsa de profiturile companiei, dar dacă prăbușirea fusese provocată, asta însemna intenție… iar atunci… atunci nu erau singuri.

O idee frustrantă, mai ales că nu putea să gândească coerent. Gândurile îi fugeau aiurea, rătăcind și pierzându-se în gol. Mai suferise accidente, dar de data asta se părea că lovitura la cap îi afectase creierul. Nici măcar memoria nu-i mai funcționa. Își amintea vag cine era, însă evenimentele din trecut rămâneau un mister. Iar medicamentele pe care i le dăduseră pentru dureri îi induceau o stare bolnavă de vis, asemănătoare halucinațiilor. Indiferent la ce se gândea, subconștientul insista să-i picteze îndărătul pleoapelor imagini cu peisajul tern din jurul bazei.

Extenuat, se lăsă în voia visului, sperând să primească o nouă doză de calmante cât mai repede, ca să-și piardă cunoștința. Dacă nu lucra, măcar să se poată odihni. Coline separate de văi domoale i se perindară prin fața ochilor, solul de culoare maro-închis derulându-se monoton, într-un peisaj familiar, dar în același timp străin.

Abia când apăru prima pată de culoare își dădu seama ce lipsea. Mâzga verde, pe care era obișnuit să o vadă pretutindeni, era abia la început. Văzu nucleii divizându-se, căutând forma și compoziția cele mai propice evoluției, luând în stăpânire planeta și dându-i viață. Treptat, solul se închise și mai mult la culoare, pe măsură ce noua formă de viață îl golea de substanțe nutritive și îl îmbiba în supa în care trăia. Sute sau poate mii de ani trecură până atinse punctul de dezvoltare maximă.

O perioadă incalculabilă de timp se scurse fără să se observe modificări majore. Evoluția spirituală era în plină desfășurare. Nucleii învățaseră totul despre ei și mediul înconjurător și acum se întrebau ce era mai departe. În văile adânci în care supa se transformase într-o adevărată mare, rotocoale albe se formară la suprafață. Din nou era imposibil de estimat durata, dar meduzele supradimensionate se ridicară din mare și plutiră calm deasupra acesteia. Apele se agitară, dar nici vorbă să

ajungă la ele. Curenți electrici se răspândiră la suprafață, formând modele ciudate. Meduzele nu reacționară.

Ultima imagine fu aceea a unei nave coborând din imensitatea cerului. Deme aproape că le simți bucuria. Fu ultimul lucru pe care îl simți.

— S-a terminat, spuse Rimi și acoperi corpul lui Deme cu o folie mată.

Le evită privirile, supărat că nu putuse face mai mult pentru pacient. Rănile fuseseră prea grave ca să poată fi salvat.

În absența zumzetului aparatelor, tăcerea din încăpere le gâdila urechile.

— Ei, atunci… asta e, spuse Sorez cu un oftat.

Timble încă nu se mișcase.

— Când putem îngropa corpul? întrebă Cass. Ce le spunem celorlalți?

— Trebuie mai întâi să-i fac autopsia și să înregistrez cauza oficială a morții. Și aș vrea să văd ce impact a avut filoxeroemotera asupra organismului.

Dădură din cap, conștienți că asta îi privea pe toți, și părăsiră pe rând camera.

Rămas singur, Rimi trecu la prelevarea mostrelor de țesut. Cadavrul lui Deme zăcea deschis pe masă. Tegumentul căpătase deja o nuanță nesănătoasă, verzuie, însă asta nu era nimic în comparație cu ce găsise înăuntru. Cavitatea abdominală era împânzită de nuclei în miniatură, iar inima fusese pur și simplu sufocată de aceștia. Deși culoarea lor își pierduse din intensitate, lichidul în care pluteau în mediul lor natural se infiltrase pretutindeni. La prima vedere, se observa o contaminare de peste 80.

— Clorofilă, pe naiba, mormăi doctorul clătinând din cap.

Asta nu era materie vegetală, inertă, așa cum li se spusese. După toate aparențele, poseda un anume grad de discernământ, pe lângă imensa și nebănuita capacitate de adaptare. Iar el nu era pregătit să se confrunte cu așa ceva. Ca absolvent al unui colegiu oarecare, pregătirea lui se rezuma la tratarea bolilor umane des întâlnite, altfel n-ar fi ajuns să lucreze într-o colonie de mineri. Dar munca era ușoară, doar răni și psihoze comune, care în mod normal nu-i dădeau mare bătaie de cap. Ce se întâmplase astăzi, însă, depășea de

departe calificările sale.

Hotărât să termine cât mai repede, deschise cutia craniană. Și aici se schimbase structura nucleilor. Nu mai puteau fi observați cu ochiul liber, dar scoarța cerebrală căpătase o nuanță gălbuie, cu inserții pronunțate de verde între circumvoluțiuni. Decupă o bucată mică și o așeză pe o lamelă sub microscop. Lentilele se focalizară pe mostra de țesut, iar Rimi clipi de câteva ori. Nucleii erau tot acolo, mult mai mici și cu membranele rigidizate, ca și cum ar fi încercat să se apere de ceva. Oxigenul nu părea să le placă prea mult, iar el pusese pacientul pe ventilator. Ceea ce îl uimi mai mult fu că se găseau concentrați în anumite zone, contrazicând teoria distribuției progresive. Compoziția chimică a creierului nu era suficient de variată pentru a explica modul de dispersie.

Oftă, deoarece însemna că trebuia să facă o investigare completă a creierului, și reveni la capătul mesei. Degetele înmănușate se strecurară între cutia craniană și masa spongioasă din interior pe care o extrase și o depuse pe o tavă. Efectuase destule autopsii în decursul carierei, dar niciodată nu-i plăcuse partea asta. N-avea probleme cu disecarea unui corp, însă un creier era altceva. De fiecare dată se simțea de parcă invada o proprietate privată.

Incizii adânci deschiseră căi prin materia cerebrală, separând lobii. Îi studie pe rând, comparând nivelul de contaminare. Când ajunse la lobul frontal, se încruntă. În lumina lămpilor de lucru, nuanța ștearsă de verde se intensifică rapid, devenind un verde strălucitor, nu la fel de puternic ca acela de afară, dar pe aproape. Nucleii preferau zonele în care era stocată memoria. Acesta era un amănunt care trebuia neapărat specificat în dosar. Cineva, cândva, poate avea să studieze mai în detaliu atracția dintre nuclei și memoria umană.

Surpriza îl făcu să conștientizeze al doilea amănunt important cu un moment întârziere. Schimbarea de culoare confirma asemănarea cu principiile de bază de funcționare a clorofilei pe care mereu le bănuiseră, dar nu le putuseră confirma. Măcar în parte, celulele erau fotosensibile și aveau nevoie de lumină. Asta însemna că erau încă vii.

Rimi își privi fascinat mâinile. Pe suprafața mănușilor chirurgicale, sângele se amestecase cu mâzga care pusese stăpânire pe Deme. Întrebarea era dacă lumina compensa

neplăcerile cauzate de oxigen. Credea că știe răspunsul. Vârfurile degetelor îl furnicau deja.

Cass opri roverul la o distanță respectabilă de țărm și avu grijă să nu se îndepărteze prea mult de el. Vocile care îl chemau să se apropie deveniseră mai puternice de când coborâse de pe faleză. Era ca și când îl citiseră și acum știau cum să-i vorbească mai bine. Trebuia să apeleze la toată stăpânirea de sine, ca să reziste tentației de-a uita de precauții și a da buzna în câmpul de meduze.

În fața lui, creaturile își executau dansul ghidat de curenții de aer, grațioase și mute. Marea de lângă habitat avea o populație de două sute de meduze – le numărase Rimi. Doctorul ținea evidența dinamicii grupului în timpul liber. O umbrelă mai mică se desprinse de la suprafața mâzgii și se înălță nesigură. Cele din jur îi făcură loc. Nu se atingeau, așa cum nu atingeau nici mâzga, odată desprinse din ea. Rămânea întrebarea cu ce se hrăneau, însă când prinseseră una ca să o studieze, se dezintegrase la contactul cu oxigenul din habitat.

Îndreptându-se spre asfințit, lumina soarelui se filtra frumos prin mulțimea de umbrele albe. Până la ora asta, doctorul trebuia să fi terminat autopsia. Groapa aștepta rămășițele lui Deme, o săpaseră în cursul după-amiezii. Cu cât terminau mai repede cu povestea asta, cu atât mai bine. Era timpul ca viața să revină la normal. Mers prin mâzgă, ignorarea ostentativă a meduzelor și a coșmarurilor aferente. O putea face. Instinctul de supraviețuire era mai puternic decât orice voci imaginare și mâzga care-i colcăia la picioare.

Pe malul opus al coloniei de meduze, o siluetă își făcu apariția venind dinspre habitat. Cass își încruntă sprâncenele. Era o distanță destul de mare ca să fie străbătută pe jos, dar nu suficient de mare ca oboseala să explice lipsa de coordonare a mișcărilor.

— Baza, cine e în sectorul E7?

— Nu e nimeni în E7, îi răspunse Illeana.

— Atunci cine a ieșit din habitat în urmă cu patruzeci-cincizeci de minute? întrebă, estimând că nu-i luase mai mult să ajungă acolo.

În pauza care urmă, și-o imagină pe Illeana verificând înregistrări, cu o cută adâncă pe frunte, deoarece trecuse de

mult ora schimbului.

— Rimi a ieșit, spuse ea nedumerită. N-a specificat însă un traseu…

Cass n-o mai asculta, își concentrase întreaga atenție asupra siluetei de pe mal.

— Rimi… Hei, doctore! îl chemă, în speranța că aria de acoperire a emițătorului său ajungea până acolo, dar Rimi nu reacționă.

În clipa în care trase de cască, înțelese ce voia să facă.

— Rimi, nu! strigă, conștient că era o pierdere de timp și orice încercare de a-l opri avea să rămână fără rezultat.

Înjură și o luă la goană înapoi spre rover, în timp ce Rimi se debarasa de costum. Cât timp putea rezista fără oxigen? Câteva minute, dacă era să se ia după instructajul primit la sosire. Însă nu asta era problema cea mai urgentă. Rimi se îndrepta spre câmpul de meduze, iar el era prea departe ca să îl oprească. N-ar fi ajuns în timp util nici dacă s-ar fi năpustit cu roverul direct printre meduze. Chiar dacă îi displăcea teribil ideea, nu însemna că nu avea să o facă.

Mai avea un metru de parcurs, când piciorul lui Rimi se scufundă în mâzgă. Scoasă în grabă, cizma aterizase la câțiva metri de el. Curenți electrici se răspândiră în secunda următoare pe suprafața lichidului vălurit și nu se liniștiră până nu ajunseră la Cass. Mâzga forfoti în jurul gleznelor lui, după care își schimbă consistența, transformându-se în beton. Surprins în plină mișcare, Cass fu nevoit să se sprijine de aripa roverului ca să nu-și piardă echilibrul.

Orice încercare de-a se elibera se dovedi a fi inutilă și, în curând, deveni clar că mâzga voia ca Rimi să ajungă la meduze. Cass renunță la luptă abia când doctorul își luă avânt și se aruncă asupra celui mai apropiat specimen. Tentacule elastice se arcuiră în jurul corpului, susținându-l, iar umbrela coborî sub influența greutății acestuia. Jeturile de aer se intensificară pentru a-i readuce pe amândoi la nivelul normal de plutire.

Mâinile și picioarele lui Rimi zvâcniră de câteva ori înainte de a se liniști, capul atârnându-i fără vlagă pe spate. Murise.

Mult mai târziu, strânsoarea mâzgii se relaxă, iar Cass căzu în genunchi, șocat. Privi îndelung la corpul care se legăna în îmbrățișarea tandră, în timp ce vocea alarmată a Illeanei îi răsuna în cască. În ciuda situației tragice, nu se impacientă.

Costumul îl proteja de orice interacțiune cu mâzga, nu era nicio grabă. Nici zăcămintele, nici meduzele, nici Rimi nu se duceau nicăieri. Puteau să recupereze mai târziu corpul și să-i facă o înmormântare decentă.

Lucrurile reveniră la normal…

Mâzga își continuă eforturile de-a intra în contact cu meduzele prin orice mijloace posibile.

După eșecul de comunicare cu o fază inferioară de evoluție, elevații se concentrară asupra scopului inițial, și anume ridicarea la cer.

Oamenii își reluară munca, în așteptarea unei nave care să-i ducă de acolo.

Singurul lucru pe care îl aveau în comun era dorința de zbor.

Cum Să Prinzi Un Extraterestru Viu Și Nevătămat

George lazăr

George Lazăr s-a născut la 3 februarie 1963, în Vatra Dornei. A absolvit Facultatea de Electrotehnică a Institutului Politehnic Gheorghe Asachi din Iași. Este directorul cotidianului *Monitorul de Botoșani.* A publicat povestiri în *Opinia Studențească, Cronica, Magazin, Sci-Fi Magazin.* În perioada 2007–2008, a editat revista lunară *Sci-Fi Magazin,* iar în 2009, *Almanahul Sci-Fi Magazin.* Este prezent în antologiile *Alte țărmuri* (2007), *Pangaia* (Eagle Publishing House, 2010), *Steampunk. A doua revoluție* (Millennium Press, 2011), *Venus. Povestiri erotice science fiction* (Eagle Publishing House, 2011), *Dincolo de noapte. 12 fețe ale goticului* (Millennium Press, 2012), *Cele 1001 scorneli ale Moșului SF* (Millennium Books, 2012), *Călătorii în timp* (Nemira, 2013), *Zombii: Cartea morților vii* (Millennium Books, 2013), *Ferestrele timpului* (Tracus Arte, 2013). Volume: *America One* (Tritonic, 2007), *Îngerul păzitor* (Millennium Press, 2009), *Guardian Angel* (2010). Este membru al Societății Române de Science Fiction și Fantasy.

Și acum, ca de fiecare dată când privesc orașul extraterestru, mă cuprinde mânia. Pulsul mi-o ia razna și văd negru în fața ochilor. Este un sentiment rece, ca o transpirație, care îmi apasă tâmplele și fruntea pe dinăuntrul capului. Trebuie să strâng tare pleoapele și să-mi țin respirația până când inima începe să-și regăsească ticăitul cât de cât normal, iar obrajii mi se descongestionează. Când redeschid ochii, e ceva mai bine, chiar dacă orașul extraterestru este tot acolo, în depresiunea unde se afla vechiul oraș Lunca, părăsit, în care locuiseră bunicii mei și în care crescuseră părinții mei. Din nacela mea împletită din stuf și întărită cu scânduri, pe care am urcat-o cu mare greutate în vârful unui brad, totul se vede ca-n palmă. Probabil par caraghios, învelit cum sunt în mantia conică împletită din ramuri de brad pe care le-am umezit în iazul din poieniță, la fel ca pe pălăria, tot conică și tot din ramuri de brad, pe care mi-am pus-o pe cap. Dar așa pot fi sigur că sunt invizibil pentru sateliții extratereștrilor, despre care se spune că pot detecta până și căldura scoasă de scânteia unui amnar. E drept, pot să vadă

calul pe care l-am priponit în poienița aflată la vreo trei sute de metri depărtare, dar sunt aproape sigur că nu se vor simți amenințați de un animal, fie el și domestic.

În orașul vechi, biserica pustie domină toate celelalte ruine, ca un bătrân furios care sfădește o ceată de copii obraznici. Casa părinților, și ea în ruină, se află în apropiere. În acoperiș are o gaură mare și neagră, rămasă de când au bombardat extratereștrii orașul. Gaura a absorbit cumva țiglele, chiar și coșul de fum, din care n-a mai rămas decât un ciot, ca un deget amputat de un chirurg nepriceput.

Pentru că face parte din Zona interzisă, nu am fost niciodată în orașul vechi și nici nu mi-a arătat cineva casa, dar ai mei au descris-o de atâtea ori, încât a fost imposibil să n-o recunosc încă de acum trei ani, când am urcat prima dată în brad. Tot din povestiri le știu pe toate celelalte: unde au fost prăvălia Aglaiei și cârciuma lui Iorgu sau școala în care au învățat carte părinții mei și toate cunoștințele lor. În oraș m-am născut și eu, și tot acolo am locuit în primele luni de viață, până când ne-am mutat în casa bunicilor, de nevoie, după ce au fost alungați de extratereștri din oraș. Urmele bombardamentului extraterestru sunt vizibile peste tot, chiar dacă timpul le-a mai estompat, rotunjind muchiile și astupând cu pământ adus de vânt unele din găurile mai mărunte.

Doar biserica a scăpat de bombardament, ceea ce este o adevărată minune, așa cum știe toată lumea. Din clopotniță au fost luate pe furiș, după bombardament, clopotul și crucea, apoi cărate cu trudă la ferma părintelui Nectarie, cel care a fost preot atunci, dar e și acum. Pe urmă au fost duse în clopotnița de lemn pe care i-au ridicat-o, în timpul liber, drept-credincioșii. Asta s-a petrecut la puțină vreme după ce au venit extratereștrii, înainte să mă nasc eu, când lucrurile încă nu se așezaseră. Odată cu clopotul, părinții noștri au reușit să adune două sute șaptezeci și trei de cărți din biblioteca școlii sau de prin casele dărâmate. Din ele am învățat eu și, asemenea mie, vor mai învăța multe generații de copii. Din cărți citim pe rând, numai la școală și sub supravegherea învățătorului, pentru că nu este cu putință ca ele să fie date pe mâna tuturor doritorilor, așa cum se întâmpla înainte de venirea extratereștrilor. Cartea mea preferată este *Războiul Lumilor* a lui H.G. Wells și, din câte știu, e și preferata aproape tuturor băieților. Când mi-a sosit

rândul, eu am citit în clasă capitolul IX, care se numește *Lupta începe;* îl știu pe de rost. Asta visez să fac și eu, să încep o luptă.

Accesul în vechiul nostru oraș este interzis. Interzisă este și apropierea de orașul extraterestru. De fapt, chiar dacă ar vrea cineva să se apropie, i-ar fi cu neputință. Discul argintiu al acestuia, ca o farfurie uriașă, e înconjurat la mare distanță de un gard zdravăn din beton, înalt de șase metri. Cei de vârsta părinților mei povestesc că ar fi văzut farfuria coborând lent, în urmă cu vreo douăzeci de ani, și înfigându-se în pământ, la vreo două săptămâni după bombardamentul Luncii. Atunci s-a stârnit un vârtej mare, de care toți își amintesc. Foștii orășeni spun că discul extraterestru înghițea aer cu nemiluita pentru a-și încetini oprirea. Chiar înainte să se lase pe pământ, a dat drumul la cinci sfredele mari și lungi, care s-au înșurubat în sol și au permis ca farfuria extraterestră să se așeze lin. Tata – și nu numai el – spune că atunci a știut că invadatorii nu mai au de gând să plece. Cei de vârsta lui, care se întâmplă să-l asculte, dau mohorâți din cap. În fața gardului se află teritoriul de siguranță: o fâșie lată de vreo zece metri sau chiar mai mult pe alocuri, delimitată de un alt gard, din vălătuci de sârmă ghimpată și multipozi metalici, ascuțiți. Nici sârma și nici multipozii nu ruginesc vreodată. În fâșie, extratereștrii au îngropat explozibili foarte sensibili. Uneori, vreo jivină a pădurii, care s-a strecurat cine știe cum printre sârme, sau câte-o pasăre mai mare, care încearcă să se odihnească acolo, aproape întotdeauna declanșează un detonator. Urmează o explozie surdă, se aprind lumini, dacă e noapte, iar pe fâșie începe o scurtă vânzoleală. Extratereștrii ies din orașul lor echipați în costume, ca niște ouă albe, din mijlocul cărora pleacă, de-o parte și de alta, câte trei picioare articulate; seamănă cu niște crabi supradimensionați. Alții înconjoară orașul, probabil căutând eventuale amenințări. Sunt foarte atenți la ceea ce fac, mai ales de la atentatul din urmă cu doisprezece ani când, într-un container în care colectau dijma, cineva le-a pus o bombă de mare putere care ar fi explodat în interiorul orașului lor. Am auzit de nenumărate ori povestea, dar niciodată n-am aflat nici numele atentatorului – cu toate că mai toți adulții par să-l cunoască – și nici amploarea pagubelor, dacă or fi fost. După ce termină de cercetat zona, extratereștrii constată ce s-a întâmplat, se retrag, stâng luminile

și totul reintră în normal.

Când eram copil și citeam la ora de lectură din *Războiul Lumilor*, speram – o, cât am sperat cu toții! — ca extratereștrii să ia vreun virus care să-i doboare și să găsim, într-o bună zi, cochiliile lor albe căzute la pământ sau înțepenite, cu ocupanții lor răpuși de boli, mirosind a melc mort. Noi toți ne-am dorit asta atât de tare, încât, la paisprezece ani, când am împlinit vârsta de la care trebuia să le dăm și sânge, ne-am înghesuit să ni se pună acul în venă, cu speranța că măcar unul dintre noi are în el germenul care să ne scape de invadatorii extratereștri. Însă, până acum, asta nu s-a întâmplat.

Între zidul de beton și orașul extraterestru este loc mult, ca un soi de curte interioară uriașă, pe care, din motive necunoscute, au lăsat-o în starea în care au găsit-o, adică plină cu iarbă, arbuști, bălării, o parte din pădurea cu brazi și vechiul nostru oraș, Lunca. Așezările, cea extraterestră și cea părăsită, sunt despărțite de râul Pietroasa care susură vesel, fără să-i pese de proprietarii vremelnici de lângă albia sa.

Ca de fiecare dată după ce Soarele trece în spatele meu și nu mai aruncă reflexii ce ar putea fi observate, scot binoclul Zeiss din cutia lui jerpelită de piele, ca să spionez orașul extraterestru. L-am găsit mai de mult, după un monitor plat, cu carcasa spartă, în podul casei bătrânești, rătăcit printre nenumărate gadgeturi prăfuite și pline de pânze de păianjen, care au fost hi-tech pe vremea străbunicilor. Niciunul nu mai funcționează de zeci de ani, dar n-au fost încă aruncate, din cine știe ce motive; cred că, pentru ai noștri, vechiturile reprezintă un soi de amintiri din Epoca Petrolului, când totul era posibil.

Lentilele binoclului sunt întregi numai la unul din cele două tuburi, dar și acelea sunt zgâriate. Nu văd nimic nou sau ceva ce nu se poate observa și cu ochiul liber, dar simplul fapt de-a putea spiona îmi dă sentimentul că chiar am o oarecare putere asupra extratereștrilor. Urmăresc ce fac, iar ei nu mă pot vedea. E mai mult decât să stau cu mâinile în sân, asta fără să mai pun la socoteală ceea ce plănuiesc.

Orașul invadatorilor seamănă izbitor cu o farfurie întoarsă, înconjurată de o ceață fină, unduitoare. Chiar și pe lumină, are o vagă strălucire, iar noaptea este mult mai vizibil. Deasupra lui, atunci când bate vântul suficient de tare și mai alungă din ceața cu care este învăluit, pe acoperiș se văd nenumărați țepi, de

parcă ar fi blana unui arici. Ziua, extratereștrii ies frecvent și-și fac de lucru, fie pe acoperișul orașului lor, fie prin preajmă. Au acoperit, cu țepi asemănători celor de pe acoperiș, un deal din vecinătate și, de câțiva ani, au pornit să acopere încă unul. Țepii sunt mici doar priviți de la distanță. Eu cred că măsoară cel puțin doi metri înălțime, iar în vârf au câte-o bilă strălucitoare, pe care o pot vedea numai cu binoclul. Rostul țepușelor n-a fost deslușit de nimeni, dar se crede că ar fi un sistem nemaivăzut de apărare, cu toate că nu e deloc clar de ce fel de primejdie se tem.

Extratereștrii umblă întotdeauna cel puțin câte doi, ca și cum s-ar teme, pe bună dreptate, de altfel, să umble singuri. Uneori, foarte rar, unii se avântă până în orașul vechi și scormonesc printre ruine, folosindu-se de picioarele din față, pe care le transformă într-un soi de mâini. Iau tot felul de obiecte stricate pe care le privesc, după care se adună și par că țin sfat. Nici chiar cei care au fost la începuturi, înainte de zidul de separare, prin preajma extratereștrilor, n-au auzit ceva. Bănuim că folosesc undele radio pentru a comunica, iar creasta micuță și zimțată de pe vârful cochiliilor lor ar putea fi o antenă. Nu este clar cum văd, asta dacă or fi având ochi. Poate că picioarele-mâini au camere video sau oul este transparent doar din interior. Sau poate n-au ochi și percep mediul altfel, ascultând ecoul sunetelor, așa cum fac liliecii. La asemenea dezbateri am asistat de nenumărate ori, ținute atât de cei de seama mea, cât și de cei mai bătrâni.

Ca la un semn, mai mulți extratereștri se adună și pornesc spre marginea teritoriului pe care și l-au delimitat, în partea opusă celei în care mă aflu eu. Deja știu ce urmează, pentru că nu e prima oară când văd asta, așa că îndrept binoclul într-acolo. Ca pentru a-mi da dreptate, norii albi se desfac și lasă să treacă un tub argintiu, aparent minuscul. Din el înfloresc, cu bubuit de tunet, trei parașute mari, care-i încetinesc viteza de coborâre. Mai mult, din partea de jos a tubului iese o flacără lungă și atât de albă, încât e dureros de privit, și îi încetinește și mai mult coborârea. În niciun minut, tubul ajunge jos, nimerind într-un cerc larg, delimitat de luminițe roșii, clipitoare. După ce se așază pe pământ, iar parașutele cad moi într-o parte, extratereștrii năvălesc către el. Par să știe foarte bine ce au de făcut. Trei adună fără grabă parașutele. De fapt, tot ceea ce fac

extratereștrii se desfășoară lent, ca și cum ar avea o grămadă de timp la dispoziție. Doi dintre ei desfac tubul la un capăt, iar de acolo ies alte câteva zeci de extratereștri îmbrăcați în ouăle lor albe, cu picioare de crab. Unul preia grupul nou-veniților și-l conduce către orașul lor. Ceilalți se răspândesc în mod egal, de o parte și de cealaltă a tubului, îl prind toți o dată cu unul dintre picioarele-mâini din față și pornesc, asemenea unui miriapod, către orașul care-i înghite cu repeziciune. Până în urmă cu câțiva ani, asemenea sosiri erau rare și reprezentau adevărate evenimente. De câteva luni însă, ritmul a crescut până a ajuns la două-trei debarcări pe săptămână. Cu fiecare transport, sosesc încă treizeci până la cincizeci de extratereștri.

Toți ai noștri sunt îngrijorați și duminica, la biserică, lumea vorbește că abia acum a început adevărata invazie.

Cu greu îmi desprind ochiul drept din reticularul binoclului. Clipesc repede din stângul, pe care l-am ținut închis. Încet-încet, mă cuprinde disperarea. Cu toate acestea, scot de la piept caietul străvechi, cu pagini îngălbenite și coperte roase, și notez conștiincios, cu un cărbune, numărul nou-veniților, ora și data. Caietul e pe jumătate plin de observațiile mele, de schițe ale Zonei interzise și de planurile de atac pe care le-am gândit în ultimii trei ani, despre care, pe măsură ce-am crescut, am înțeles că sunt, din păcate, irealizabile. Navele extraterestre vin dintr-un singur sens, coboară din spațiu și nu se mai întorc. Acum au sosit alți invadatori, iar cei rămași nu dau niciun semn că ar vrea să plece. Din acest motiv, planul pe care l-am pus la punct în ultimii doi ani, acela de-a răpi un extraterestru, mi s-a părut mai mult ca niciodată infantil și imposibil de dus la capăt. Ce-ar însemna dispariția unui extraterestru, când din cer vin alții, întruna? Poate că n-ar fi mare lucru, dar măcar aș putea să-mi văd la față inamicul, asta dacă o fi având față sau ceva asemănător.

— Iar au trimis alții? aud o șoaptă firavă, ca o părere, și aprob instinctiv din cap înainte să-mi dau seama că sora mea, Lena, s-a cățărat neauzită, la adăpostul crengilor de brad, fără să între în foișor.

— Ce cauți aici? șoptesc, deși e clar că nu ne aude nimeni.

Ascund caietul și las cărbunele să cadă într-un buzunar al pantalonilor. Lena se preface că nu vede, deși, la fel ca alți câțiva prieteni, știe de caiet și de conținutul lui. Numai că e

evident, și asta fără s-o fi spus vreodată, că tot ceea ce ține de acțiunea de rezistență împotriva invaziei, fie ea și închipuită, trebuie să rămână secret. La asta a contribuit și lectura colectivă, la școală, a câtorva cărți vechi despre războaiele mondiale petrecute cu două secole și jumătate în urmă.

— Mihai, te caută tata, șoptește și ea. Zice că ar fi întrebat Glasul de tine.

— Ce vrea?

Lena ridică din umeri. Nu știe și nici nu vrea să știe. Glasul nu aduce niciodată vești bune.

Mai arunc o privire către interiorul Zonei interzise, unde extratereștrii își văd de activitățile lor misterioase. Dar cel pe care l-am botezat Curiosul, pe care îl urmăresc încă de când s-a făcut primăvară, n-a apărut. Sunt zile când nu iese din orașul lor. Nu că l-aș fi putut deosebi, dacă ar fi trebuit să-l aleg dintr-un șir de extratereștri, stând aliniați. Sunt toți identici sau cel puțin costumele cu care umblă în exterior așa sunt. Dar, după atâta vreme de când îi spionez, am început să-i deosebesc pe câțiva după felul în care se mișcă și stau, după cum își folosesc picioarele-mâini sau după ceea ce îi interesează. Așa îl pot recunoaște pe Cățelușul, care umblă cu oul înclinat în față, ca nasul unui prepelicar, sau pe Nehotărâtul, cel cu mișcări ezitante și opriri dese, ori pe Șeful care, atunci când își face apariția, este de neconfundat. În jurul lui se adună mai mulți, stau o vreme, ca și cum ar primi porunci, apoi se răspândesc care încotro. Mai este și cel pe care îl supraveghez în mod special, Curiosul. El e cel care intră singur în pădure, de parcă ar căuta ceva. Pe el vreau să-l prind. Mai sunt și alți extratereștri care vin în pădure, dar niciodată singuri.

— Hai odată, a șoptit ceva mai apăsat Lena, că ăștia nu pleacă nicăieri. Poți să-i admiri și altă dată.

În partea opusă se zăresc mai multe ferme, dintr-un șir lung, care traversează câmpia și înconjoară orașul extraterestru. Dintre ele răsare turla clopotniței, cea mai înaltă construcție. Pe măsură ce coborâm, fermele dispar pe rând din câmpul vizual. Crucea clopotniței dispare ultima. Lena ajunge prima jos și așteaptă în tăcere să ajung și eu. Bănuiesc de ce s-a interesat Glasul de soarta mea și, deși știu foarte bine că nu pot să scap, o să încerc să amân cât mai mult întâlnirea. Înainte de a deveni Glas, așa cum îl știu de când am învățat să merg și să-i

deosebesc pe cei din jur, bărbatul sfrijit, încovoiat, cu părul rar, dat pe spate, era veterinar și se numea Vasile. Multă lume încă îl mai strigă așa. După cum a povestit chiar el, de nenumărate ori, a fost luat în urmă cu douăzeci de ani, într-o seară întunecoasă de toamnă, pe când se întorcea chiar de la gospodăria părintelui Nectarie, unde ajutase un vițeluș să vină pe lume. N-a mai ajuns la casa lui decât după trei zile, fără să-și amintească unde-a fost și ce-a făcut atâta vreme, asta o confirmase și nevastă-sa, Mioara, care l-a lăsat după vreo doi ani, când cele profețite de Vasile au început să se adeverească.

El a prevestit cu mult înainte venirea extratereștrilor, chiar înainte să ajungă pe la noi cei refugiați de prin alte părți, unde aceștia deja se instalaseră. La început lumea a spus despre el că nu-i întreg la minte. Mai apoi l-au crezut; mai întâi nevastă-sa care, vrând-nevrând, îi ascultase toate profețiile. Îngrozită de ceea ce avea să se întâmple, femeia l-a lăsat și-a plecat cu unul din primele grupuri de refugiați care se îndepărtau de locurile în care extratereștrii veniseră sau urmau să ajungă. Vasile a insistat că aude voci în cap care-i spun ce urmează să se petreacă și chiar a indicat exact ziua și ora când a fost bombardat Lunca, orășelul nostru. Pe atunci, cei mai mulți l-au ascultat și și-au părăsit casele. Au mai fost și din cei care au râs de el și n-au vrut cu niciun chip să plece, dar despre ei nu se vorbește decât foarte rar și niciodată altfel decât în șoaptă. După bombardament, l-au crezut, dar asta n-a însemnat altceva decât că toți au început să-l privească cu suspiciune, nu l-au mai chemat să le trateze animalele bolnave și Glasul a ajuns aproape muritor de foame. Domnul Tincu, doctorul nostru, este sigur că lui Vasile i-au montat extratereștrii ceva în cap, ca să ne transmită nouă ce anume doresc. Mereu ne îndeamnă să-l hrănim și să-i dăm de îmbrăcat, amenințându-ne că, altminteri, extratereștrii vor lua pe altcineva să-l transforme în Glas. Cu toate astea, nimeni n-a putut fi cu niciun chip convins să-l adăpostească, așa că Glasul stă singur în casa lui părăginită, nefăcând altceva decât să se holbeze la pereți. Cu toții cred că a ajuns pe jumătate nebun. Iese numai când extratereștrii îl pun să ne spună ce anume mai doresc de la noi și nu o dată s-a ales cu vânătăi serioase, chiar și cu câteva coaste rupte, când a anunțat noi corvezi sau creșterea dijmei, de parcă el ar fi fost vinovat de toate astea.

După ce ajungem în poieniță, îmi scot camuflajul și-l las lângă cabana măruntă pe care am construit-o lângă iaz. O să-mi fac altul, crenguțele sunt deja cam uscate și trebuie să-mi scutur zdravăn hainele ca să scap de acele de brad. Dezleg calul, încalec eu primul și apoi o trag în spatele meu pe Lena. Pornim la trap, nici prea repede, nici prea încet, ca să nu obosesc animalul. La urma urmei, indiferent ce-ar vrea Glasul să-mi transmită din partea extratereștrilor, poate să aștepte.

Ajungem acasă pe lumină, chiar înainte de înserat. O ajut pe Lena să coboare, apoi sar din șa, duc calul la grajd și-i scot harnașamentul, aduc o căldare cu apă de la fântână și îl adăp, pe urmă îi pun fân proaspăt cosit în iesle. Abia după ce toate sunt în bună ordine, ies din grajd și dau ochii cu tata, care își face de lucru, încovoiat, pe lângă poiata cu păsări. Din hambar se auzea roata mare, de piatră, pe care o învârtea Tina, nevasta lui Pavel, fratele meu, ca să fărâmițeze grăunțele ce urmau să fie date găinilor.

— Ce vrea de la mine Glasul? l-am întrebat, cu toate că bănuiam despre ce e vorba.

Tata și-a îndreptat trupul și a dus reflex o mână la spate, la baza coloanei vertebrale, loc care îl cam supăra de-o vreme. A privit în zare, apoi a scuipat într-o parte și, cu toate că bănuia și el, a rostit cu năduf.

— Nu știu. Dar, orice ar fi, poate aștepta până mâine, după slujbă.

A intrat în casă unde, pe rând, ne-am adunat cu toții în jurul mesei de seară. Mama a întors o roată de mămăligă din ceaunul aflat pe foc, iar tata a tăiat-o cu o ață. Am mâncat cu toții într-o tăcere apăsătoare, de parcă printre noi s-ar fi aflat un vinovat. Nimeni nu mi-a adresat nicio vorbă, de parcă nici n-aș fi existat. Sau de parcă eu aș fi fost vinovatul.

După masă, am adormit cu greu, în odaia mea. M-am frământat mult pe lavița care părea mai tare ca niciodată. Am crezut că îi aud pe tata și pe Pavel cum se sfădesc pe prispă în legătură cu recolta și cota pe care o cer extratereștrii. Mai cred și că fratele meu a înjurat de câteva ori. M-am trezit, nu o dată, din coșmarul în care priveam cu groază perechile de picioare albe, terminate cu clești, ale extratereștrilor care încercau să mă înșface.

Slujba de duminică, la fel ca aceea de Paști, Crăciun sau orice alte sărbători, o ține părintele Nectarie în biserica penticostală aflată în vecinătatea pământului său și a clopotniței. E un pic ciudat, clopotul e tras la vreo două sute de metri de lăcașul de cult, pe pământul părintelui, dar aranjamentul funcționează de mulți ani. Penticostalii, foarte amabili, își împrumută biserica tuturor celorlalte confesiuni, având drept unică pretenție, în afara unei chirii mărunte în natură, să nu producem stricăciuni și s-o găsească la fel de curată cum au lăsat-o. Tot acolo, în timpul săptămânii, tinerii de până la paisprezece ani merg în fiecare seară la școală, atunci când termină să-și ajute părinții la muncile câmpului.

Cu toate că nu sunt mai mult de doi kilometri, am venit și noi, la fel ca toată lumea, în căruță. Să nu vii pe jos la biserică este considerat un semn de bunăstare, la fel ca hainele bune cu care suntem îmbrăcați. În cazul meu, asta înseamnă chimirul de lână primit când am împlinit șaisprezece ani și un surtuc, tras peste cămeșoaie, care i-a rămas mic tatii și nu are decât două cârpituri, aproape invizibile. Pe drum am păstrat cu toții o tăcere mohorâtă, în contrast cu vremea însorită de afară. Ne-am făcut semnul crucii, am plecat capetele și am intrat pe rând în biserică, în frunte cu tata.

Părintele Nectarie s-a întrecut pe sine și a ținut o slujbă foarte frumoasă la care, în mod neobișnuit, n-a adormit nimeni. De fapt, cred că cei mai mulți nici nu l-au ascultat; într-atât erau de înverșunați și de porniți împotriva extratereștrilor, încât nici n-a terminat bine părintele, că tata s-a ridicat și-a cerut să ia cuvântul.

— Iar au mărit cotele de recoltare, începe el, în murmurele nemulțumite ale celor adunați în pronaos. În curând or să ne ia tot. Nu se mai poate așa. Nu vom avea cu ce să ne hrănim familiile și copiii.

Vociferările devin tot mai intense. Se știu tare puține lucruri despre extratereștri, iar în cei douăzeci de ani de când au venit și peste noi, n-am aflat mai nimic în plus. Nici refugiații nu știau mai multe. Bănuim că mănâncă aceleași lucruri ca noi, altfel n-ar avea rost să ne pună să le dăm o parte din indiferent ce recoltăm. Cineva a spus că este posibil ca extratereștrii să distrugă pur și simplu ceea ce ne iau numai ca să nu ne îndestulăm noi și să ne gândim la revoltă. Teoria asta pare să

aibă tot mai mulți susținători. Știm că, în anumite limite, pot controla vremea, așa cum au dovedit-o nu o dată. Și am aflat, încă de la începutul invaziei, că sunt capabili să pulverizeze orașele cu proiectile pe care le aruncă din navele lor, care se învârtesc în jurul Pământului.

— Dar ne-au trimis semințe ameliorate, care au productivitate mult mai ridicată față de ce foloseam noi, se ridică Glasul Vasile, încercând să se facă auzit. Tot ei ne-au scăpat de inundațiile din primăvară, când au bombardat zăgazul...

Însă nu stă nimeni să-l asculte. Mai mult, vreo trei bărbați voinici, printre care și fratele meu, Pavel, sar de pe bănci, îl înșfacă și-l azvârle afară.

— Dispari, iscoadă extraterestră, îi strigă Pavel, trântind ușa în urma lui.

— Glasul a spus că ne-au mărit și cota de sânge, tună tatăl meu, arătând spre ușă. Trebuie să facem ceva. A sosit vremea să le spunem că nu le mai dăm nimic. A sosit vremea să-i alungăm. Să ne eliberăm pământul și familiile. Nu suntem sclavii nimănui!

La fiecare propoziție, tata e aplaudat frenetic de ceilalți bărbați. Femeile stau încruntate și nu par deloc încântate de discursul lui.

— Și cu ce-ai vrea, măi, Ioane, să-i alungăm? se răstește cu glas subțire una dintre ele. Cu coada de la mătură?

Se stârnesc hohote și chicoteli în grupul femeilor. Însă nici tata și nici ceilalți bărbați nu le iau în seamă.

— Care pe care, răcnește de-a binelea tata. Ori ei, ori noi. Nu există cale de mijloc. Iar eu n-am de gând să mă las pus la jugul lor, ca un animal. Și nici să văd cum familia mea trăiește în robie, fără ca eu să fac nimic. A sosit vremea să luăm înapoi ce-i al nostru. A venit timpul să ne recâștigăm libertatea.

Tot mai mulți bărbați îl aprobă, vociferând. Totuși, tac cu toții când părintele Nectarie se apropie de icoanele cu chipurile sfinților din catapeteasma improvizată care, după slujbă, trebuia luată, pentru a preda lăcașul de cult în bună regulă penticostalilor. În spatele ei, la mare preț, sunt păstrate cărțile care au putut fi recuperate și sunt folosite de elevi când biserica e transformată în școală. Printre ele, se găsesc mai multe Biblii penticostale în stare foarte bună, pe care nimeni, nici măcar părintele, n-a îndrăznit să le ia de acolo.

— Iubiți frați, începe să vorbească preotul, ridicând mâinile. Vă poftesc să cumpăniți cu atenție ceea ce vreți să faceți. Necuratul a năvălit peste noi prin aceste făpturi care nu au îndrăzneala să ni se arate. Suntem puși la grea încercare și, oricât ne este de mare credința în Dumnezeu, ne întrebăm, poate, cu ce am păcătuit, de El ne pedepsește atât de amar. Eu nu vă îndemn la revoltă, pentru că scrie în Cartea Sfântă că acel ce ridică sabia de sabie va pieri. Dar vă îndemn să credeți în Dumnezeu, pentru că El ne este alături nouă, nu lor.

— Dar Dumnezeu nu-ți pune în traistă, subliniază tatăl meu în gura mare. Așa că le cer tuturor celor care vor să lupte să rămână aici, ca să punem la cale un plan.

O vreme, se aud doar zgomotul băncilor și pașii femeilor și copiilor care ieșeau din biserică. Cu capetele plecate, le urmează și câțiva bărbați.

— Pleacă de-aici, îmi spune tata când vede că n-am de gând să mă ridic.

— Dar sunt aproape major, protestez eu, sărind în picioare. Pot foarte bine să lupt.

Numai că el mă prinde blând de umeri și mă împinge spre ușă.

— Cineva trebuie să aibă grijă de familie și de gospodărie, mi-a șoptit. Aș vrea să faci tu asta.

În afara bisericii, constat ușor surprins că lumea a rămas la fel. Femeile și copiii s-au răspândit pe la căruțe, așteptându-și bărbații, iar capii de familie care plecaseră din biserică și-au pornit atelajele și se îndepărtau fără să privească în urmă. În ciuda planurilor de revoltă care se coceau în biserică, extratereștrii atotputernici nu se arătaseră și nici nu dăduseră vreun semn că ar fi aflat ce se punea la cale. Tresar când îl aud pe Glas vorbindu-mi din spate.

— Nu pot lupta împotriva lor, îmi spune, rotindu-și ochii ca un nebun. Nu vor învinge niciodată. Extratereștrii ne vor face bucăți pe toți cu armele lor. Nu pot, nu pot, nu pot…

Se îndepărtează câțiva pași, fluturând brațele ca o morișcă. Apoi se oprește, ca și cum și-ar fi amintit ceva, și se întoarce spre mine. Privirea i se limpezește.

— Te-am căutat, îmi spune. Ți-au mărit și ție cota. Trebuie să dai o dată pe lună. Uite, prinde.

Îmi aruncă un kit pentru colectarea sângelui, iar eu, din

reflex, îl prind și-l vâr într-un buzunar al chimirului. După aceea, privirea îi redevine tulbure și pleacă, dând din mâini și psalmodiind despre cât de mult bine ne fac extratereștrii care ne dau medicamente pentru oameni și animale și fertilizatori și insecticide fără de care culturile noastre ar fi la pământ.

Eu am dat sânge pentru prima oară la paisprezece ani. Extratereștrii sunt vampiri nesățioși, cred că sunt la fel ca în cartea cu Dracula, din care eu n-am citit, pentru că nu mi-a venit rândul, doar i-am ascultat pe alții atunci când eram elev. Cer cotă de sânge de la fiecare și se supără foarte tare dacă nu le-o dăm. Se pare că au prins gust de sângele meu. Glasul zice că am o grupă rară, care le place în mod special. La început, ne cereau sânge o dată pe an, iar acum le dăm o dată la două luni, mai puțin eu, care va trebui să le dau jumătate de litru lunar. Asta se petrece, fără îndoială, pentru că au tot venit, adică s-au înmulțit și le trebuie mai mult sânge proaspăt.

Simt furia cum îmi urcă la cap, iar inima cum îmi bate cu putere. Aș vrea să arunc kitul în capul Glasului, dar îmi spun și eu, așa cum fac toți ceilalți, că el nu-i altceva decât un mesager. Și, în plus, nu se face să-i alertez pe extratereștri în timp ce se pune la cale revolta.

După vreo oră de așteptat, ies din biserică și ceilalți bărbați, discutând cu însuflețire. Tata și Pavel strâng mâinile tovarășilor lor și vin glonț la căruță, unde îi așteaptă mama cu Lena și Tina care, în felul specific femeilor, indiferent de vârstă, au tot vorbit întruna, cam neliniștite. Ajunși acasă, lepăd surtucul și ne punem cu toții la masă. După ce tata spune rugăciunea, ne năpustim asupra bucatelor. După masă, în vreme ce ei tăifăsuiesc, tata mă trimite să văd de animale.

— Au de gând să pornească spre orașul extraterestru mâine dimineață, înainte de răsărit, am auzit din spatele meu, în vreme ce turnam apă amestecată cu tărâțe în troaca porcilor.

Lena s-a strecurat, așa cum îi este obiceiul, pe neauzite.

— Am auzit când i-a spus Tina mamei. Ea știe de la Pavel, îmi răspunde ea la întrebarea pe care n-am apucat s-o rostesc. Vor să scoată armele luate de la cazarma din Crucea și să atace în zori.

Și Lena dispare la fel de neauzită cum a venit. Auzisem multe legende despre cazarma respectivă. Fusese făcută bucăți chiar înainte ca extratereștrii să atace orașul nostru. Locul nu este

departe, dar și ruinele alea fac parte din Zona interzisă. Unii spun că de acolo fuseseră luate și ascunse bine arme de mână, dar și muniție, piese de artilerie și explozibili militari, chiar după ce au bombardat-o invadatorii. Suficient de mult cât să poți porni un război, cu toate că, la ceea ce au extratereștrii în materie de arme, vechiturile noastre ar putea să pară niște jucării. Însă chiar și așa, tare mult aș vrea să țin mâine dimineață și eu în mâini o pușcă de asalt și să dobor câțiva extratereștri, poate chiar pe cei ce-mi beau sângele.

Ideea parcă îmi umple capul cu lumină. Dacă mâine pornește războiul, atunci eu pot să-mi pun în aplicare planul pe care-l coc de atâta vreme. În sfârșit, pot să prind un extraterestru fără să-l caute nimeni! Vor fi prea ocupați cu bătălia ca să-și mai bată capul – sau ce-or fi având – doar pentru că unul de-al lor a dispărut. Termin în mare grabă corvoada și, după un sfert de oră, sunt iar în vârful bradului, la punctul meu de observație.

Mă rog fierbinte lui Dumnezeu să mi-l trimită pe Curios. Prin binoclu, văd cum mișună extratereștrii. Lent, cum li-e obiceiul, în jurul orașului lor, în rutina lor zilnică. Unii preiau cu macarale, din zona special desemnată în spatele gardului de separare, containerele lăsate de noi cu partea lor din recolta de grâu, după care le verifică imediat. Alții cercetează și înregistrează recipientele cu sânge din capsulele frigorifice, unde acesta este stocat la patru grade Celsius. Sângele este analizat cu atenție. S-a întâmplat să ni-l trimită îndărăt de câteva ori, iar Glasul le-a cerut tuturor să nu mai dea sânge dacă sunt bolnavi sau băuți. Eu nu-mi amintesc despre asta, pentru că s-a întâmplat când eram mic, dar se povestește că, o vreme, toți bărbații, chiar și femeile, erau bete de dimineață până seara, până când Glasul le-a spus că extratereștrii au de gând să interzică de tot băutura și să distrugă viile. Ca să fie mai convingători, într-o noapte au lansat de pe orbită un proiectil balistic care a ras, de parcă nici n-ar fi fost, câteva zeci de hectare de viță. Asta îmi amintește de kitul primit de la Glas, pe care l-am uitat în chimir. Îl scot și-l arunc cât colo. După câteva clipe, un plescăit mă anunță că a căzut în iaz. Foarte bine, să le dea sânge broaștele și lipitorile!

Dumnezeu mi-a ascultat rugăciunile, pentru că-l văd pe Curios cum se desprinde dintr-un grup și o pornește agale pe cele șase piciorușe ale lui spre pădure. Cobor cu repeziciune din brad, mă julesc un pic, dar merg mai departe, spre Zona

interzisă, în locul în care gardul extraterestru s-a lăsat aproape până la pământ, după ce un brad zdravăn a căzut peste el toamna trecută, însă fără să-l rupă. Pe brad am trecut de mai multe ori, ca pe-o punte care traversa fâșia minată, ca să pătrund în partea de pădure pe care extratereștrii și-o îngrădiseră pentru ei.

Ajung chiar la timp ca să anclanșez capcana la care muncisem luni bune. Mai fuseseră ocazii când Curiosul venise singur în pădure. Aș fi putut să-l prind, dar de fiecare dată m-a oprit teama de represaliile extratereștrilor. Însă acum este momentul în care, după ce-l voi captura, voi vedea și apoi voi putea povesti tuturor cum arată chipul răului.

Întind în grabă sforile pe care le-am mai întins de multe ori. A fost ca un fel de joacă: îmi imaginam cum voi captura extraterestrul, după care strângeam și ascundeam totul. Nu și de această dată. Îl pândesc pe Curios cum pășește cu patru din cele șase piciorușe ale sale, în timp ce, cu cleștii celor două din față, apucă delicat câte-o frunză sau floricică, o apropie de partea de sus a carcasei, ca și cum ar privi-o – numai că acolo materialul e neted și alb – apoi pune cu grijă ceea ce a cules îndărăt. Habar n-are ce-l așteaptă. Probabil că așa sunt toți extratereștrii, ne socotesc o mână de bipezi inepți și docili, rezervoare de sânge umblătoare, bune doar ca mână de lucru. Din acest motiv, cred că sunt mari șanse ca revolta de mâine să reușească. Revoltă la care, dacă o să le aduc bărbaților un extraterestru prins de mine, o să-mi câștig și eu dreptul de a lua parte.

Capcana pe care am aranjat-o este una simplă și a funcționat de minune. Arătarea și-a agățat unul dintre picioarele din mijloc de o sfoară pe care am întins-o peste cărăruia pe care îi place să treacă. S-a oprit ca și când ar fi vrut să priceapă ce i se întâmplă, dar prea târziu. Sfoara a eliberat bușteanul greu pe care îl urcasem cu mare trudă într-un molid, iar acesta l-a izbit în plin, aruncându-l în groapa pe care o săpasem înadins și pe care o camuflasem cu rămurele și frunze uscate. Groapa era aproape plină cu apă rămasă de la ploile de săptămâna trecută, iar asta mi-a fost de mare ajutor, pentru că, odată acoperit cu apă, extraterestrul n-a mai putut să comunice cu ai lui.

Am înșfăcat un pietroi – și acesta pregătit din vreme, pentru că nu se găsesc prea ușor bolovani prin pădure – și am lovit

creasta zimțată, care bănuim că este antenă, până ce am desprins-o de ou. După aia, i-am legat strâns picioarele cu sfoară solidă, din fuior de cânepă, l-am apucat de ele și m-am pregătit să-l târăsc până la adăpostul meu. Numai că extraterestrul s-a dovedit mult mai ușor decât mi-am închipuit. N-avea, poate, nici cincizeci de kile. Așa că l-am luat în brațe și am trecut înapoi în mare grabă peste bradul căzut, am mers până la coliba de lângă punctul meu de observație, iar acolo l-am băgat înăuntru. Cred că sunt singurul om care a capturat un extraterestru. Nu m-am gândit până acum la asta, dar, când văd pe podeaua de lut bătătorit a colibei mele oul alb, cu picioarele bine legate, simt cum mă cuprinde mândria. Ia să-l mai aud acum pe tata cum spune că nu sunt suficient de mare ca să iau parte la răzmerița împotriva extratereștrilor!

Lovesc zdravăn cu securea în ou, se aude un sunet înfundat, dar lama nu lasă nici măcar o urmă. Îmi iau avânt ca să lovesc încă o dată, mai tare, dar pe ou apare o linie dreaptă fină, iar o parte din carcasă se retrage la dreapta și la stânga. N-apuc să văd ce este înăuntru, pentru că o aud pe Lena care, cum i-e obiceiul, s-a furișat neauzită ca o umbră în spatele meu. Cine știe de când mă urmărește!

— Așa arată un extraterestru?

Mă întorc spre ea să-i spun vreo două, dar, între timp, un țipăt ușor care vine dinspre ou îmi atrage atenția. Oul arată acum ca un soi de fotoliu lăsat pe-o parte, așa cum l-am pus jos, în colibă. În carcasa deschisă se află o fată tare palidă, foarte subțire, cu părul alb, așezată într-un fotoliu încastrat în ou. E îmbrăcată într-o salopetă de asemenea albă, imaculată, peste care trec în diagonală două curele ce se încheie cu o cataramă ciudată, peste piept. Mâinile ei se sprijină de două rezemătoare care pleacă din partea din spate. După ce ne aruncă o privire, degetele, subțiri ca niște bețișoare, i se mișcă foarte repede pe rezemătoare și oul se închide cu mare viteză. Încearcă iar să miște picioarele, dar sfoara de cânepă cu care le-am legat rezistă fără probleme.

— Ai speriat-o, se stropșește la mine Lena. Lasă naibii aia din mână. Cine știe ce și-o fi închipuit când te-a văzut așa pornit; probabil a crezut că vrei să-i faci de petrecanie.

Înghit în sec în vreme ce las încet toporul jos, apoi îl ascund într-un colț. Ura mea pentru extratereștri parcă s-a evaporat. Mi-

e cu neputință să cred că asemenea făpturi diafane și delicate, cum e fata închisă în ou, ne-ar putea vrea răul. Un adevăr evident mă lovește cu putere: până acum extratereștrii n-au omorât pe nimeni. Ne-au distrus orașul, da, dar ne-au avertizat din vreme și oamenii au plecat. Cele câteva hectare de vie le-au pulverizat noaptea, când nu era acolo niciun om. Este adevărat, i-au făcut rău Glasului. Dar adevăratul rău, când l-am izolat, oare nu noi i l-am făcut? Lena se apropie de ou și își așază palmele pe el.

— Deschide, te rog. N-o să-ți facă nimeni nimic. Nu-ți fie teamă. Era doar frate-meu.

Afară a început să se însereze, dar nici n-aș fi băgat de seamă, dacă n-ar fi trebuit să aprind lampa cu ulei agățată în tavan. O aprind și pe cea de rezervă și o apropii de ou. Ciocănesc ușor cu degetul în carcasa albă, însă nu reușesc să provoc niciun sunet în interior. Nu se vede nicăieri vreo urmă a locului unde s-a desfăcut. Nici la pipăit nu se simte. Suprafața oului e perfect netedă, călduță, și lasă impresia de moliciune. Îndrept oul și-l sprijin de perete, dar echilibrul nu pare prea stabil. Așa că întorc un taburet invers și așez oul între picioarele acestuia.

— Poate ar trebui să-i dăm foc, spun în glumă, iar soră-mea se încruntă la mine.

N-apucă să mă ocărască, pentru că oul se desface iar. Fata cea palidă murmură ceva. Ne apropiem să o auzim.

— Nu, șoptește ea. Nu... foc.

Amuțim de uimire. Lena își revine prima.

— Vorbește! Vorbești limba noastră...

Fata cea palidă aprobă clătinând ușor capul. Seamănă cu o păpușă fină din porțelan, cum am văzut pe la o mătușă de-a mea care ține una la mare preț, ascunsă după o vitrină de sticlă.

— Întotdeauna studiem limba băștinașilor înainte de-a ateriza, după cum e și normal. Mai mult, conversațiile din interiorul fortăreței au loc în limba voastră. Se presupune că odată va trebui să interacționăm direct cu voi. Așa cum fac eu acum. Eu sunt Cristina, rostește cu ceva mai multă ușurință.

— O cheamă Cristina, sare soră-mea, de parcă eu n-aș fi acolo. Extraterestrul are un nume, ea este Cristina.

Pe ochii foarte albaștri ai fetei licărește un zâmbet.

— Toți avem nume. La fel ca voi.

— Eu sunt Lena. El e fratele meu, Mihai. Tu ce faci aici?

— Nu știu, voi m-ați răpit. Ieșisem doar să mă plimb puțin. Îmi place foarte mult pădurea.

Orice ați spune, pentru mine era prea mult. „Dar, dacă aceste lumi sunt locuite, cine le locuiește?... Suntem noi, sau sunt ei stăpânii Lumii?” a scris H.G. Wells cu vreo trei sute de ani în urmă, în *Războiul Lumilor,* iar aceste cuvinte, pe care le-am citit în clasă, mi-au rămas adânc săpate în minte. Îmi imaginasem în fel și chip extratereștrii: cu colți și tentacule cu gheare tăioase, solzoși și cu cozi puternice, cu două antene mici, ca la furnici, pe creștet, cu chipurile verzi și ochii bulbucați, sau în câte alte feluri potrivite pentru niște ucigași urâți, siniștri și lipsiți de milă, dușmani ai oamenilor. Ca după un duș rece, pricep că toate aceste imagini despre ei erau de fapt șabloane care mi-au intrat și mie în cap din literatura, din afișele filmelor științifico-fantastice și din benzile desenate găsite în revistele care s-au mai păstrat din urmă cu două secole. Nimeni și nimic nu m-a pregătit pentru fata palidă și fragilă aflată în carcasa ovală extraterestră, acum deschisă, și care, peste toate, ne vorbea foarte corect limba.

— Atunci de ce nu ieșiți din astea? o întreabă Lena. De ce nu vă arătați, ca să vă vedem cu toții așa cum sunteți, pentru că ne semănați foarte bine.

— Nu putem, șoptește Cristina.

Închide ochii și capul îi cade în piept. Respiră scurt și rapid. După o clipă de ezitare, Lena se repede să afle ce-a pățit. Își pune urechea pe pieptul ei și ascultă cu atenție.

— Inima îi bate foarte repede, trage ea concluzia. Are frisoane și mâinile reci.

Soră-mea s-a învârtit mult prin preajma mamei, care este asistent medical, ca să-i dea o mână de ajutor. În ciuda vârstei, a învățat de la ea multe lucruri. Cunoaște deja multe din plantele cu proprietăți medicinale, știe să pună copci sau să vindece fracturile mai simple. Mama, de când au venit extratereștrii și ne-au alungat din oraș, a fost nevoită să facă deseori și lucruri care, în mod obișnuit, erau de competența medicului aflat la jumătate de zi de mers cu căruța, asta când nu umblă pe la alți pacienți.

Lena ia un urcior în care aveam puțină apă, îl apropie de buzele fetei și îi picură câțiva stropi. Își scoate broboada, o

înmoaie într-un colț și tamponează fruntea și obrajii extraterestrei. Eforturile nu-i sunt zadarnice. Fata ridică puțin pleoapele și șoptește ceva. Soră-mea dă din cap că a priceput și se întoarce spre mine.

— Are nevoie urgentă de o transfuzie de sânge. Acum!

Nu mai gândesc, așa că nu întreb nimic în plus. Țâșnesc afară și, din mers, îmi scot cămeșoaia, chimirul și nădragii și mă arunc în iaz. Cerul senin și lumina săracă a Lunii, aflată la finele primului pătrar, mă ajută să deslușesc kitul pentru transfuzii primit de la Glas, pe care l-am aruncat nu de mult din punctul de observație. Fiind mai ușor decât apa, plutește pe undeva către mijlocul iazului. Înot până la el de parcă viața mi-ar depinde de asta, îl înșfac grăbit, sperând că nu s-a stricat ceva și, cu apa șiroind de pe mine, mă năpustesc în colibă.

Sora mea ia kitul și îl desface cu mișcări de profesionistă. A colectat de nenumărate ori sânge pentru extratereștri, dar transfuzii nu știu să fi făcut până acum. Aduce celălalt taburet lângă oul Cristinei și-mi face semn să stau jos. Îmi leagă garoul, bate cu palma antebrațul și înfige fără să ezite acul direct în venă. Urmărim amândoi cu înfrigurare cum lichidul roșu curge în recipientul colector. Ca să grăbesc treaba, strâng de mai multe ori degetele în pumn. Imediat ce se umple, Lena îmi smulge nerăbdătoare acul din venă și, fără să mă mai ia în seamă, îl conectează la o canulă micuță pe care Cristina o are atașată de brațul stâng.

Pe măsură ce sângele meu intră în corpul extraterestrei, obrajii ei capătă un pic de culoare. După câteva minute, deschide ochii și trage adânc aer în piept. Ne privește de parcă ne-ar fi văzut prima oară apoi își amintește, aruncă o privire lungă către recipientul cu sânge, din care un sfert deja s-a scurs, și ne zâmbește.

— Nu-ți face griji, fratele meu are grupa universală, îi spune preocupată Lena. Sângele lui este foarte căutat de ai tăi.

— Mulțumesc, șoptește ea. Fără transfuzii, noi nu putem supraviețui.

Mormăi și eu ceva aprobator, ca s-o liniștesc, deși nu pare să fie cazul. Înghit în sec, realizez că sunt gol, așa cum m-a făcut mama, și am părut ud. Ies ca o vijelie pe ușă, îmi găsesc hainele azvârlite pe afară și le îmbrac stângaci, de parcă n-aș mai fi făcut niciodată așa ceva. Mă așez puțin pe iarbă, să-mi trag

sufletul. Cred că am și amețit puțin, poate pentru că am dat sânge, mi s-a mai întâmplat. Sau de la efortul fizic intens. Sau de la emoții, sau poate de la toate deodată. În definitiv, sunt primul om care a văzut un extraterestru. Dar aerul rece și tare al înserării mă ajută să-mi vin repede în simțiri, așa că mă ridic și mă strecor în colibă.

Soră-mea sporovăiește întruna. Din când în când, extraterestra îi răspunde monosilabic, dar aș putea să jur că am auzit-o râzând de vreo două ori. Ea pare cea mai puțin încordată dintre noi. Și-a revenit complet. Deci asta făceau ei cu sângele. Acum, că am aflat, extratereștrii nu-mi mai par deloc niște vampiri nesățioși. După ce mă vede, ca și cum mi-ar fi citit gândurile, Lena concluzionează, râzând:

— El credea că ne beți sângele.

Și se întoarce spre mine cu o expresie de genul „ți-am zis eu că nu-i așa”.

— Viața în spațiul cosmic ne-a afectat capacitatea de-a produce globule roșii, îi răspunde cu blândețe Cristina. Și sistemul imunitar. Până nu de mult, țineam lucrurile sub control cu tratamente chimice, dar situația s-a agravat cu fiecare generație. Congresul a hotărât să ne trimită pe Pământ. Oamenii de știință presupun că, odată ajunși pe suprafață, aceste boli vor dispărea de la sine. Dar, până atunci, suntem dependenți de sângele primit de la voi. Și de hrana pe care o cultivați. Noi suntem prea slăbiți să facem asta. Trebuie să dormim mult până când trupurile ni se vor adapta la gravitația Pământului.

— Dar tu ești extraterestră, reușesc să articulez gâtuit de emoție.

— Da. Însă aici e atât de greu... Aproape insuportabil, chiar dacă acasă ne-am petrecut în centrifugă nenumărate ore la pseudogravitație. Acolo, când se termina programul de antrenament, eram liberi să plutim, așa cum ne-am născut. Aici trebuie să suportăm gravitația tot timpul și aproape că nu ne putem mișca fără cochilie. Încă nu îndrăznim să vă cerem și lapte de vacă, așa că oasele noastre suferă din lipsă de calciu. Sunt subțiri și fragile, se fracturează des, pentru că nu sunt deloc potrivite pentru gravitația Pământului. Mai mulți dintre ai noștri n-au mai suportat și și-au pus capăt zilelor. Adevărata noastră casă este acolo sus, unde m-am născut și eu. Dar stră-

străbunicii mei au fost pământeni, ca și voi.

— Pământeni de pe… Pământ? întreabă neîncrezătoare Lena.

Cristina închide scurt pleoapele, a aprobare.

— Nu știu să mai existe pământeni și din altă parte, zâmbește ea, iar eu simt că mă topesc când o văd.

Este atât de fragilă, încât parcă întreaga viață nu mi-am dorit nimic altceva decât s-o protejez, s-o țin la adăpost de primejdii. Seamănă cu o floare crescută în glastră. Aș vrea să-i spun asta, însă din gură îmi iese cu totul altceva.

— Atunci de ce ne-ați distrus orașele? De ce stați ascunși după garduri înalte și nu vă arătați?

Extraterestra mă privește cu tristețe. Din ochii ei iese o lacrimă. Dacă aș putea, aș înghiți înapoi cuvintele care le-am spus.

— Ne e teamă de voi, Mihai. Când ai noștri s-au refugiat în spațiu, au luat cu ei și vechile spaime. Am crescut, generație după generație, cu ele. Ne-au spus că Pământul e un loc primejdios, populat de rămășițele omenirii. Că locuitorii sunt duri și nu ne vor primi și pe noi. Că ne putem impune numai prin forță, pentru că este singura limbă pe care o înțelegeți. Ne-au spus că noi n-am cunoscut războaiele și că lupta pentru supraviețuire o câștigă întotdeauna cel mai tare.

— Dar nu este așa, aproape strigă Lena. Istoria ne învață ce-au pățit dinozaurii care erau cei mai mari prădători de pe Pământ, numai că au pierdut lupta cu omul. Și… și mai sunt și alte exemple.

— Au fost și mulți care s-au împotrivit izolării, dar teama noastră colectivă a învins. Nimeni n-a avut curajul să stabilească un contact direct cu voi, deși s-a propus asta de mai multe ori numai în cele câteva luni de când am venit eu. Mi-am dorit întotdeauna să vă cunosc. Am sperat, în secret, să vă întâlnesc în pădure, să vă pot observa nevăzută de undeva, ascunsă dincolo de gard. În bază avem instrumente optice și lansăm mereu drone care ne transmit imagini, ca să vedem ce faceți.

Cu toate că și eu făcusem, cu mijloacele mele, același lucru, nu mi-a dat niciodată prin cap că și extratereștrii ne urmăresc pe noi.

— De ce ați ales acest loc? nu mă pot abține să întreb. Din cât e lumea de mare, ați venit drept peste noi.

— Să știi că eu n-am vrut să vin, mărturisește Cristina. Chiar

m-am împotrivit cât am putut, dar părinții mei au luat decizia, convinși că astfel îmi dau o șansă. Ei au rămas acolo, sus, pentru că sunt prea bătrâni ca să-și încerce norocul cu Coborârea. E un drum cu un singur sens, pentru că niciunul din noi nu se mai poate întoarce. Chiar dacă am avea mijloacele, este puțin probabil să rezistăm unei decolări. La început, la fiecare coborâre, mureau chiar și un sfert din cei care veneau. Alt sfert nu rezista, de regulă, mai mult de o lună. Este adevărat, în prezent, mortalitatea a scăzut mult de la introducerea antrenamentelor obligatorii în centrifugă. Am făcut toate aceste sacrificii ca să ajungem aici, pe planetă. Care nu mai este chiar așa de mare. Iată.

Degetele subțiri ale Cristinei aleargă iute pe mânerele fotoliului ei și din poală îi țâșnește un glob mare, luminos, care se înălță puțin, cât să-l putem cerceta pe îndelete. Și eu, și Lena ne tragem speriați îndărăt, dar, văzând că extraterestra e calmă, ne mai liniștim. Deși știm că există și sunt folosite pe scară largă, e pentru prima oară când vedem o proiecție.

— Porțiunile negre nu mai pot fi locuite, unele pentru sute de ani de-acum încolo. Sunt puternic contaminate cu poluanți, cu radiații sau cu ambele. După cum vedeți, America mai are foarte puține locuri care să nu fie negre. De altfel, primele trei aterizări s-au făcut în astfel de locuri propice vieții, acasă la strămoșii noștri, numai că, la scurtă vreme, s-a pierdut legătura cu coloniile. Au fost trimise drone automate ca să aflăm ce s-a petrecut, dar nici acestea nu s-au mai întors. S-a presupus că radiația de fond este prea mare și bruiază transmiterea datelor. Dar s-a mai presupus și că au nimerit peste băștinași ostili și teritoriile respective au fost trecute în carantină. Așa că următoarele misiuni pe Pământ au fost mult mai atent pregătite. S-au ales zone dintre cele mai puțin afectate, din Europa și Africa. Noi am ajuns aici și ne-am delimitat o zonă de securitate, conform procedurilor.

— Ați făcut rost de un Glas. Cel care ne spune ce vreți, adaugă ușor iritată Lena.

— Noi îl numim Comunicator. A suferit o operație simplă, reversibilă, efectuată de echipa de la sol, care a cercetat zona înainte de debarcare, și i-a plasat în ureche un convertor. Noi îi transmitem prin unde radio ceea ce dorim, iar el vă comunică vouă. Nu e deloc drept pentru el, dar pur și simplu atunci n-am

avut de ales. S-a presupus întotdeauna că este doar o măsură temporară. Trebuie să ținem cumva legătura cu voi.

Văzută în acest fel, proiecția Terrei nu e prea grozavă. Seamănă totuși cu vechiul glob pământesc de pe care învățasem la școală despre continente și oceane. Numai că imaginea tridimensională a Cristinei are multe culori tari, cum ar fi roșu, oranj, galben, alb și negru, care lipseau de pe vechea noastră machetă de carton, aproape toată albastră. Lena privește fascinată cum proiecția se rotește lent, maiestuos.

— Ce sunt astea? întreabă ea, arătând un grup de steluțe sclipitoare care se aleargă una pe alta în cerc, în jurul Pământului. Locuințele voastre?

— Nu, casa noastră e mai aproape de Lună decât de Pământ, răspunde Cristina. Ceea ce vezi este centura Volta. Îi spunem așa pentru că e formată din sateliți fotovoltaici. Captează lumina Soarelui, o transformă în microunde și o trimit pe Pământ. Aici o capturăm, prin câmpurile de antene, și o convertim. În acest fel, avem electricitate. O folosim și în folosul vostru. În serele din bază obținem semințe selecționate genetic, de mare productivitate, pe care vi le dăm vouă.

— Ne cereți dijmă, rostesc mai nervos decât sunt. Nu suntem sclavii voștri.

— Ai mei au gândit că, datorită semințelor primite de la noi și a ajutorului pe care vi-l dăm în îngrășăminte, bioerbicide și biopesticide, recolta oricum a crescut de peste patru ori. Chiar dacă ne dați nouă jumătate, ca să ne scăpați de hrana pe care o cultivăm hidroponic, oricum obțineți de peste două ori mai mult decât atunci când o făceați neasistați de noi. Nimeni nu mai suferă de foame, după cum nimeni nu e sclavul nimănui. În natură, asta se numește simbioză. Planul este să vă dăm mașini agricole mai bune, apoi, când vom fi și noi mai adaptați la gravitație, să vă învățăm să le construiți singuri.

— Adică aveți de gând să împărțiți cu noi știința voastră? se interesează suav Lena.

— Nu este ceea ce îți închipui. În spațiu, principala noastră preocupare a fost supraviețuirea. Eram prea puțini și dispuneam de resurse foarte limitate ca să facem progrese tehnologice importante. Dar am păstrat cu grijă ceea ce au adus cu ei strămoșii. Iar toate astea le vom împărți cu voi, deși nu știu câte din vechile invenții mai pot fi de folos. Însă ceva tot vom găsi, ca

să ne facem viața mai ușoară.

— Ați fi putut veni în mod pașnic, zic eu. Ați fi putut trimite emisari, să ne cereți să vă primim. Iar noi v-am fi primit și v-am fi dat ceea ce aveați nevoie.

— Oare? se îndoiește extraterestra și, gândindu-mă la cât de pornit era tata, parcă mă îndoiesc și eu.

— Totuși, cinstit ar fi fost măcar să ne spuneți toate astea după ce ați venit pe Pământ, insist eu și, cum Cristina își pleacă fruntea, consider că mă aprobă și mă simt foarte mulțumit cu atât. Deci la asta folosesc țepii de pe acoperișul orașului vostru, schimb vorba, iar Cristina aprobă iar din cap. Și cei de pe dealuri. Nu fac parte din apărarea orașului vostru. Aha, acum am înțeles.

— Nu e un oraș. E o bază fortificată, dotată cu facilități medicale de readaptare la gravitație și…

— Și noi aveam curent pe când trăiam în oraș, o întrerupe Lena. Provenea de la un generator cu abur. Ardeau lemnele care încălzeau apa, iar aceasta se prefăcea în vapori. Forța lor învârtea generatorul și ne dădea electricitate. Mi-a zis mama că uneori era și câte trei ore pe zi, la căderea nopții, iar străzile erau iluminate. La fel și casele celor care mai aveau becuri electrice. Însă, după ce ați bombardat orașul, n-am mai avut, cu toate că numai eu am auzit pe cel puțin zece bărbați lăudându-se că vor face ei alte generatoare.

Cristina își apleacă îngândurată capul, ca și cum s-ar gândi. Când ridică privirea, spune hotărâtă:

— Spaima noastră are origini vechi. Străbunii mei se trag din America, iar aceea era o țară făcută din orașe foarte mari în care trăiau mulți, mulți oameni. Un singur oraș din cele vechi ne-ar fi putut cuprinde pe toți cei care ne aflăm pe orbită și ar mai fi rămas și loc. Iar luptele și destrămarea națiunii noastre au pornit de la orașe.

Știm și noi de America, am învățat la geografie despre continente și țări. Este un loc foarte îndepărtat, la care este cu neputință de ajuns pe jos sau pe cal. Dar, ca multe alte lucruri pe care le-am învățat despre trecut, asemenea referiri par mai degrabă niște povești. Poate că unele sunt cu adevărat născociri. La fel ca în cartea cea groasă, cu paginile pătate de mucegai, din care citeam *Legendele Olimpului.*

— De la orașe… am repetat, încercând să pricep.

— N-am reușit să înțeleg niciodată de ce se adunau oamenii în orașe, mărturisește Cristina. Acestea nu aveau niciun fel de resurse proprii. Tot ceea ce consumau trebuia adus de undeva, cu mare risipă de resurse. Voi de ce stăteați în oraș? La ce vă folosea?

Schimb o privire cu Lena. Ca și pe mine, întrebarea extraterestrei o ia prin surprindere. Ridic din umeri.

— Nu știm. Noi încă nu veniserăm pe lume când ai tăi au distrus Lunca. Dar părinții noștri ne-au spus că orașul însemna civilizație. Numai animalele stau singure. Oamenii locuiesc împreună, se ajută, învață, progresează…

— …se omoară, distrug și fură! Am văzut înregistrările. Noi, acolo sus, toți le-am văzut și știm! Orașele transformă oamenii în animale sălbatice. De asta trebuie ca ele să dispară. Orașele au distrus Pământul!

Însuflețirea cu care vorbește îi colorează puțin obrajii. Fata a reușit chiar să se salte puțin din fotoliul ei, împingându-se cu putere în mânere. Din colțurile ochilor îi pornesc câteva lacrimi, nu-mi dau seama dacă de la efort sau de la accesul de furie.

— Nu orașele, ci oamenii au distrus Pământul, subliniază sora mea, fără să ridice vocea. Noi așa am învățat. N-ar fi trebuit să ni le bombardați. Și voi, aici, stați împreună în baza voastră, exact ca într-un oraș. Și în spațiu ați trăit la fel.

— Nu-i același lucru, încercă să contraargumenteze extraterestra. Voi nu știți cum a fost înainte! Acolo, în spațiu, nu aveam încotro, a trebuit să trăim împreună. Și nici aici, acum…

Se oprește brusc. Buzele încă îi tremură, însă e clar că nu mai găsește argumente.

M-am săturat de câte ori i-am ascultat pe alții dezbătând despre cine a fost cel mai vinovat. Vinovați suntem din clipa în care ne naștem, aș vrea să le strig de fiecare dată isteților care își exprimă părerea despre asta. Din acel moment, începem să consumăm. La fel și animalele, numai că ele ucid sau sunt ucise fără să iasă vreodată din echilibrul delicat al naturii pe care noi, oamenii, l-am tulburat grav. I-aș întreba pe ipocriții care susțin astfel de opinii dacă, de dragul salvării planetei, ei personal ar fi dispuși să renunțe la tot confortul pe care l-au obținut strămoșii noștri. Îmi păstrez și acum părerea despre disputa verbală pe care sora mea o duce cu o fată coborâtă din cer.

— Cunoaștem și noi destule despre lumea de dinainte, am

spus înțepat. Avem cărți, amintiri și obiecte.

Știm cu toții că americanii au ajuns, în urmă cu peste două sute de ani, în spațiul cosmic. Nu doar ei, ci și chinezii, rușii și indienii au înființat colonii pe Lună sau pe orbita Pământului. Când mergeam la școală, știam din cărți o mulțime de istorioare despre cucerirea Spațiului. Unele le-am ascultat povestite, așa cum fuseseră transmise din gură în gură, în mod evident alterate de ani.

— Cărți? Aveți cărți?

— Voi nu aveți cărți, acolo, sus, în cer? întreabă Lena.

— Cărțile sunt prea grele, rostește cu regret Cristina. A trebuit să luăm cu noi numai conținutul lor, umbra lor electronică. Avem și o mulțime de înregistrări. Însă dintotdeauna mi-am dorit să țin o carte adevărată în mâini.

Și Cristina începe să povestească despre cum a fost lumea, iar timpul pare că se oprește. Proiecția din poala ei se schimbă și ne arată Pământul așa cum era el odinioară. Vocea ei firavă și subțire ne aprinde imaginația și, ajutându-se de imagini, ne arată orașele uriașe și pline de lumină în care locuiseră străbunii noștri, cu vehicule mergând ordonat peste tot, cu oameni zâmbitori, lipsiți de grija zilei de mâine, colindând prin magazine uriașe, pline cu bunuri de care noi nici n-am auzit și nici nu știm la ce folosesc. Am fi în stare să ne uităm întruna la așa ceva numai că, pe neașteptate, proiecția se oprește chiar când se focalizează pe un copil care linge dintr-un con cu înghețată. Oftăm dezamăgiți.

— Îmi pare rău, doar asta am în memoria vehiculului despre lumea veche. Aș fi putut aduce mai mult prin microunde din baza de date a bazei noastre, dar, cum antena e distrusă, trebuie să vă mulțumiți cu atât, spune privindu-mă cu reproș, iar eu mă simt ca un sălbatic, amintindu-mi cum am stricat-o cu bolovanul.

Străbunicii ei au părăsit America la sfârșitul Epocii Petrolului, când au avut loc războaiele pentru ultimele rămășițe ale acestei resurse. Pe atunci, americanii erau puternici, aveau armate și arme cu care puteau înfrunta singuri tot restul omenirii. Numai pe ei înșiși n-au reușit să se înfrunte, pentru că statele din Nord, care aveau industriile, au început războiul cu cele din Sud, care mai dețineau ceva petrol. Acest lucru s-a întâmplat la câțiva ani după ce fusese epuizat petrolul arabilor și cel din America de

Sud. Combatanții s-au folosit de bombe tot mai puternice, atât de distructive, încât au făcut din aproape toată America un loc în care nu se mai putea trăi. Astfel de lupte s-au dus pretutindeni în lume, și în China, și în India, și în Rusia, iar globul pământesc a devenit, în bună parte, de nelocuit.

— Se zice că în lume ar mai exista petrol, rostește nostalgic Lena. Numai că nimeni nu știe unde, iar eu nu cred că au mai rămas mașinării care să-l poată prelucra și folosi.

— Petrolul nu s-a terminat, îi spune Cristina privind-o cu seriozitate. Iar sateliții noștri ne-au indicat și locurile unde se găsește. Cred că există mai multe exploatări active, pentru că primim frecvent produse făcute din țiței. Uite, kitul de transfuzie, spre exemplu, este din material plastic.

Privim, eu și soră-mea, cu mult respect recipientul și tubul transparent conectat la el, acum aruncat pe jos, de parcă îl vedeam pentru prima oară. Într-adevăr, acum că ne-a spus, îmi dau seama că nu m-am întrebat niciodată de unde au extratereștrii așa ceva. Mi se părea normal să posede absolut orice.

— Desigur, nu mai există în cantitățile uriașe în care era extras pe vremuri. Mai multe baze de-ale noastre au fost amplasate în câmpuri petrolifere. Și, cum se cheltuiește mai multă energie pentru a-l aduce la suprafață decât s-ar obține arzându-l în motoare termice, țițeiul este rafinat și folosit numai pentru lucrurile indispensabile care, după ce sunt fabricate, sunt trimise sus, pe orbită.

— Cum ar fi kitul pentru transfuzii, spune Lena.

— Acela, dar și multe altele, zâmbește extraterestra. Ne-am descurcat destul de greu în spațiu fără țiței. A trebuit să improvizăm din ce am economisit și am reciclat totul. Asta facem și acum. Deocamdată, ne descurcăm cu ce avem de acasă și cu ceea ce aduc nou-veniții. Toate bazele trebuie să devină autonome. După o vreme, vom găsi o cale să facem schimburi între noi.

— Chiar așa, cum ați urcat atât de mulți acolo? întreb curios.

Americanii, care erau și cei mai avansați tehnologic, construiseră Liftul Spațial cu care se ridicau până sus, mult deasupra cerului. Din locul unde se oprea Liftul, au călătorit cu navetele, tot mai sus, tot mai departe de Pământ, până la punctul Lagrange dintre Pământ și Lună, acolo unde cele două

planete își anulează reciproc forța de atracție, și și-au clădit o nouă casă, formată din zeci de stații spațiale. Au ajuns doar câteva milioane. Le-a luat ani buni ca să facă asta, dar oamenii lor de știință prevăzuseră că se poate ajunge în această situație și pregătiseră totul. După ce s-au văzut la adăpost, au sigilat cumva Liftul Spațial, ca să nu ajungă și la ei războiul.

Încercând să cuprind imensitatea proiectului, aproape că nu mai aud ce spune Cristina. Încerc să-mi închipui un lujer lung și drept, care străpunge cerul și urcă în continuare, multe mii de kilometri, până la înălțimea de geosincronism. Am citit undeva despre asta, cred că într-un vechi manual de fizică. M-am chinuit mult să pricep noțiunea, pentru că nu aveam pe cine să întreb, învățătoarea noastră se declarase depășită. Mă întreb inutil, încă o dată, de ce n-am fost și eu printre norocoșii care să fi trăit în acele vremuri. Sunt convins că oamenii de-atunci nu și-ar fi dorit pentru nimic în lume să fi trăit cu două secole mai devreme față de timpul lor, în feudalism. Este foarte rău să știi că ceea ce a fost posibil odată nu mai este posibil și în prezent.

— Cei rămași jos s-au luptat mai departe între ei sau, mai rău, s-au sălbăticit, aud în continuare vocea Cristinei. Înainte de-a pleca, strămoșii mei au lăsat în urmă o mulțime de aparate care au înregistrat și apoi au transmis totul. Amintirile acelor vremuri le păstrăm în arhive. Chiar dacă ar fi vrut să-și ajute semenii, pe atunci chiar ei aveau mare nevoie de ajutor.

— De ce n-ați coborât înapoi cu cablul pe care l-ați întins până la cer? întreabă Lena, iar eu sunt uimit că nu mi-a trecut și mie prin cap asta.

— Așa am fi vrut, era mult mai ușor, dar Liftul Spațial este fixat pe Ecuator, în Oceanul Pacific, departe de uscat. Navele lăsate acolo de pe vremea când a avut loc Urcarea sunt nefuncționale și, chiar dacă ar fi fost bune, niciunul dintre noi nu știe să le conducă la țărm. În ultimul secol, au fost trimise acolo câteva expediții care au spus același lucru.

— Sunteți mulți, acolo sus? întreb și eu.

— Capacitatea habitatelor este limitată, răspunde Cristina. Iar noi pur și simplu n-am mai avut resursele necesare pentru a construi altele noi. Prin urmare, și populația a fost limitată.

Acum suntem mai puțini decât am fost atunci când strămoșii noștri s-au refugiat în spațiu. Nașterile s-au rărit pentru că, în pofida scuturilor de protecție, fondul nostru genetic a fost

afectat de expunerea la radiații. Un alt scop al întoarcerii pe Pământ este acela de a ne însoți cu voi.

Extraterestra roșește și-și pleacă privirea. În schimb, eu o privesc cu îndrăzneală.

Noaptea a trecut pe nesimțite. Odată cu răsăritul soarelui, bubuiturile câtorva explozii fac să vibreze pământul bătătorit al colibei în care ne aflăm. Vraja povestirii se rupe și planurile revoltei care stă să înceapă îmi năvălesc în minte. Îi spun într-un suflet Cristinei despre ele și ei încep să-i curgă lacrimi pe obraji. Lena pare la fel de dezorientată. Până în urmă cu câteva ore, amândoi visam să ne aflăm în fruntea luptei pentru eliberarea de sub tirania extraterestră.

— Să mergem, le îndemn, fără să știu unde anume și, mai ales, ce-o să fac.

Încerc să dezleg picioarele oului în care se află Cristina, numai că sfoara s-a umezit și am reușit s-o încâlcesc. O tai hotărât cu briceagul, dar picioarele oului zvâcnesc de câteva ori, după care înțepenesc.

— S-a epuizat sursa de energie a cochiliei, șoptește fata.

O cuprind cât pot de blând în brațe și, urmat de sora mea, pornesc în fugă spre locul de unde s-au auzit exploziile. Cristina nu cântărește mare lucru, dar trebuie să fiu atent, orice gest necugetat i-ar putea face rău. Ajung într-un suflet, leoarcă de sudoare. Sunt cel puțin o sută de bărbați înarmați cu puști automate, pregătiți să năvălească în perimetrul extratereștrilor după anihilarea obstacolelor. Câțiva oameni reglează o piesă de artilerie, iar alți doi încarcă un aruncător de grenade, încercând să nimerească în câmpul minat.

Din orașul extraterestru cred că au ieșit toți locuitorii, atât sunt de mulți. Se aliniază și pornesc ordonat spre zona de delimitare. Pe carcasele-ou au atașate țevi amenințătoare, care se dovedesc a fi lasere de mare putere. Unul dintre ei reușește să vaporizeze afetul unui tun de câmp. Caii atelajului cu care fusese tractat se sperie și o iau la fugă, trăgând după ei resturile armei. Servanții scapă cu viață ca prin minune, fiind plecați după muniție.

Mă năpustesc chiar între cele două tabere, printr-una din breșele provocate de explozii în primul gard de protecție, ținând-o strâns pe Cristina, fără să mă gândesc că aș putea, în orice moment, să calc peste o mină. N-o zăresc pe Lena, cred că

a rămas în urmă. Ai mei mă recunosc și-mi fac frenetic semn cu brațele. Taică-meu strigă ceva, dar nu-l aud. Extratereștrii o văd pe Cristina și câțiva dintre ei se îndreaptă spre noi.

— Încetați, strig cât pot de tare spre ai mei. Încetați!

Toți o privesc fascinați pe Cristina și lasă în jos țevile armelor. Mă opresc chiar pe fâșia dintre cele două părți care se pregăteau să-și facă de petrecanie și mă rotesc cu Cristina. Fata e îmbujorată. Mă strânge ușor pe după gât cu brațele ei firave.

— Cred că mi-ai rupt vreo două coaste, îmi șoptește la ureche, iar eu o privesc îngrozit. Dar n-are importanță, nu cred că o să se mai bată. Uite.

Privesc spre extratereștrii care s-au oprit în dreptul liniei de demarcație, rotindu-și nedumeriți laserele înainte de-a le înțepeni în poziție de repaus, îndreptate către cer. Unul din ei își deschide cochilia și-și arată chipul slab și palid. Puțin mai apoi, un altul îi urmează exemplul.

John & John

Mircea Liviu Goga

Mircea Liviu Goga (născut la 9 decembrie 1958, la Craiova) este redactor la Studioul Teritorial Radio Oltenia. A publicat proză SF în mai multe antologii realizate înainte de 1989, în *Almanahul Anticipația,* precum și în presa studențească. Tot înainte de 1989 a debutat cu poezie, în volumul colectiv *Zboruri lirice,* apărut la Craiova. După 1989, dincolo de prezența în cadrul mai multor antologii și reviste SF, îi apar: volumul de povestiri *Crucea Sudului* (Labirint, 1990), romanul *Trimis extraordinar* (în cadrul colecției *467* din Craiova, 1992) și *Insula pescărușilor* (Eagle Publishing House, 2011 – Premiul Ion Hobana pentru roman, la egalitate cu *Demnet* de Dan Doboș). Publică volumele de poezii *Jumătate Vidros* (MJM, Craiova, 2001 – Premiul Uniunii Scriitorilor pentru debut la Festivalul Sensul iubirii), *Cânturile catârului* (Ramuri, 2012, Premiul special al Festivalului Serile de poezie la Brădiceni) și *Clinica de psihiatrie* (Ramuri, 2013). Uneori pictează, vernisând până în acest moment șapte expoziții personale.

John s-a dus la Thomas, prietenul lui cel mai bun – așa îl considera pe-atunci și l-a întrebat:

— Thomas, de ce naiba tot zici că suntem extratereștri?

Thomas a așteptat câteva clipe, apoi și-a luat avânt.

— Pentru că avem gene de acest fel. Uită-te la fenomenele paranormale. Animalelor nu li se-ntâmplă asta. Peste trei mii de oameni în lume nu mănâncă nimic. E normal să poți să te hrănești cu *prana,* sau mai știu eu ce?

— Atunci, l-a zgândărit John, de ce nu ne aducem aminte? Ai pretenția că există vieți anterioare și că ni le putem aminti sub hipnoză. De ce nu și-a adus aminte nimeni că s-a trezit debarcat aici de pe vreo navă spațială?

— Nu știu, John. Poate nu la toți genele alea sunt active.

— De ce-ar trebui să depindă aducerea aminte de activitatea genelor?

— Iar nu știu. Dar se zice că, dacă bei *ayahuasca,* poți lua legătura cu genele tale. Le vezi ca pe niște balauri. Dragoni. Nu știu. Ele apar și-ți povestesc cum au făcut lumea. Dar vrăjitorii

știu că nu e vorba decât de lumea de jos. A noastră. Despre cealaltă nu suflă un cuvânt. Adică, știi, nu de la-nceput. Trebuie mai întâi să-i convingi că meriți asta.

— Ai băut porcăria aia?

— Nu, la dracu'! Dar au fost unii care au povestit. Ce nu-i în regulă?

— Chiar contează ce gene am?

— A, nu. Dacă nu-ți pasă, nu contează deloc.

— De ce să-mi pese?

— Nu știu. Tu ai venit aici să mă-ntrebi. Eu n-am propus nimic.

— Asta fiindcă m-ai provocat, da. Cu discuția de-aseară. Am și visat ceva.

— Ia vezi, poate-ți aduci aminte.

— Nu mai știu, a spus, dezorientat, John.

— Poate-ți amintești ceva din viața ta de extraterestru, a rânjit Thomas.

John s-a supărat, dar nu prea tare. Thomas era prietenul lui cel mai bun și nu și-ar fi permis să-l piardă din cauza unei conversații idioate.

— Poate ar fi mai bine să bem ceva, a propus, legănându-se ușor de pe un picior pe celălalt. Ieșim?

— Dai primul rând?

— Sigur. E o cârciumă pe colț.

Thomas a bătut din palme, apoi s-a aplecat peste fotoliul în care zăcea un sacou mototolit. L-a ridicat grăbit și l-a azvârlit peste umeri.

— E cald, a schițat John un gest de împotrivire.

— O să fie frig la-ntoarcere, ți-o spun eu. Sau vrei să plecăm după primul rând?

John a clătinat din cap, un pic speriat de idee. Venise mai degrabă îndemnat de singurătatea întrețesută între pereții garsonierei în care locuia și n-avea chef să se întoarcă acasă înainte de-a fi băut suficient pentru ca singurătatea să i se pară suportabilă sau chiar un pic necesară.

Peste doar cinci minute, cârciuma i-a întâmpinat cu căldură și mirosuri complexe de băuturi mai mult sau mai puțin exotice și gustări la minut. Au început cu o bere caldă și, înainte de-a duce halba la gură, Thomas a rostit candid:

— Extraterestrule, dacă vezi pe-aici vreo extraterestră blondă

în Levişi, să ştii că probabil e tupeista cu care mă-ntâlnesc de câteva zile, aşa că nu pune botu'!

John avea să-şi amintească mai târziu că de-aici plecase toată cearta. Îngerul blond apăruse după câteva minute, iar John, încălzit deja de a doua bere, îl privise fascinat. Partea proastă a fost că şi el îl privise oarecum la fel. El, îngerul. Era, totuşi, o îngeroaică, să nu se înţeleagă greşit, deşi n-ar conta cine ştie ce: înainte de a-l întâlni pe Thomas cu prietenia lui statornică, dar platonică, John avusese şi câteva experienţe homosexuale de o regretabilă intensitate. Şi s-a trezit că era primul care le regreta în aceste clipe, privind nimfa blondă care se aşezase pe genunchii lui Thomas, dar îl privea arzător pe el. Pe el, pe John.

A urmat o seară tâmpită – asta avea să-şi aducă aminte după o vreme – în care fiecare bere îi aducea un plus de excitare. În cele din urmă, Thomas l-a tras afară şi l-a dat cu capul de uşa cârciumii. Au urmat doi-trei pumni (unul în nas, s-a şters de sânge până acasă) şi mârâiala aceea care i s-a părut la fel de incredibilă ca pumnii, a fostului său prieten.

— Te omor dacă te prind la ea!

„Curvă dracu'!”, şi-a zis John acasă, în faţa oglinzii din baie. Şi-a mototolit cămaşa şi puloverul pătate şi le-a azvârlit în maşina de spălat, dar n-a avut chef să apese pe butonul ei de pornire, aşa că s-a trântit pe fotoliu şi a desfăcut o sticlă de brandy. Apoi, după mai bine de trei sferturi de sticlă, a adormit.

Mergea printr-o pădure ecuatorială, un loc care nu-l atrăgea, dar nici nu-i repugna. Era doar o lume verde şi întunecată, locul în care i se părea că-şi trăise mai toată viaţa. Acolo, printre lianele uriaşe – şi de multe ori ucigaşe –, l-a recunoscut lângă el pe Ramiro, omul-pumă. Avea mâini mari şi păroase, cum nu prea au indienii sud-americani, o frunte înaltă şi un păr negru pe care şi-l tundea grijuliu, de frica paraziţilor. La un moment dat, i-a arătat ceva, iar lui John i s-a părut că desluşeşte în faţă o rarişte. După altă sută de paşi, a înţeles că rariştea era, de fapt, malul unui râu lat şi că undeva, pe apă, îi aştepta o mică ambarcaţiune cu motor.

— Luiza! a urlat Ramiro, cu mâinile făcute pâlnie la gură. Fă-te-ncoa'!

Undeva, un motor a pornit după câteva rateuri, iar John a zărit barca ieşind din umbra copacilor revărsaţi peste mal.

— Hai, *señor,* o să facem doi paşi în apă, Luiza nu poate

aduce barca prea aproape.

Au urcat la bord și s-au apucat să-și golească de lichid cizmele cafenii. Cafenii ca apa râului. Între degetul mare și cel de-alături de la piciorul drept John a descoperit o căpușă și a smuls-o dezgustat.

— Se infectează, *señor.* Aveam ceva mai bun pentru ea, a râs Ramiro. Luiza, dă-i bătaie, ajungem până se-ntunecă.

Barca a urcat o vreme de-a lungul râului, descoperind priveliști care ar fi trebuit să-l entuziasmeze pe orice turist. Dar John nu era turist. *No, señor.* Era prietenul omului-pumă și mergea la Catal, vrăjitorul din pădure. I-a venit să râdă amintindu-și de un grup pestriț de turiști care, în urmă cu o săptămână, trăseseră de el să le dea să bea *ayahuasca.* John făcuse ceea ce se face cu toți turiștii: îi dusese la marginea orășelului și le organizase o mică sindrofie cu *ayahuasca* diluată zdravăn, atât cât să-i amețească un pic și să le dea ceva viziuni. „Băutura asta e sfântă”, cugetase el privind așa-zisul vraci (în realitate, un ins plătit să regizeze tărășenia) cum le toarnă în cupe scobite din lemn amestecul inofensiv. „Nu se cade să fie stricată pe idioți.”

A doua zi, le luase banii și-i împărțise cu magul de ocazie. Turiștii fuseseră convinși că trăiseră o aventură spirituală autentică. Dar el știa prea bine ce e *ayahuasca.*

Acum mergea la Catal să întrebe. Avusese vise ciudate în ultima vreme. I se părea că trăia undeva, într-un oraș cețos, că se așeza uneori în fața unui computer (John văzuse câteva în orășel, dar habar n-avea cum trebuie mânuite) și că seara călătorea prin cârciumi, încercând să scape de singurătate. Ciudate, da. Visele.

Luiza manevra cu îndemânare barca printre canalele pe care Soarele pieziș le umplea cu o lumină dureroasă și aurie, contrastând puternic cu umbra cenușiu-verzuie a pădurii. În spatele ei, pe ușa cabinei, fusese prins în piuneze un calendar de anul acesta. John s-a întrebat de ce avea nevoie Luiza de calendar. Într-un târziu, au zărit micul debarcader străjuit de doi arbori uriași. Ramiro a azvârlit cu îndemânare o bucată de funie către stâlpul care se afla înfipt în față tocmai pentru o asemenea utilizare.

— Hai, *señor,* Soarele o să dispară curând.

În jungla Americii sudice, noaptea cade brusc, fără prea multe

fasoane, iar John știa asta. Undeva, printre copaci, s-a ivit un metis, un băiețandru cu față turtită. Le-a făcut un semn.

— Hai, *señor*…

Coliba vrăjitorului se afla ceva mai departe de râu, pentru ca inundațiile sezoniere să n-o afecteze. John a presupus că debarcaderul era reconstruit după fiecare viitură, dar a aflat imediat că nu era chiar așa. Fusese construit flexibil, pregătit să se înalțe și să coboare odată cu nivelul apei. Lângă colibă ardea un foc mărunt, iar Catal stătea turcește alături și fuma alene. Ramiro i-a azvârlit câteva cuvinte în dialect, dar acesta n-a răspuns. Băiețandrul le-a arătat focul.

— Stați acolo, încă nu e ora. Trebuie să fie întuneric.

Da, John știa asta. El, John. Cel care s-a răsucit pe fotoliu și s-a trezit mahmur, încercând să-și aducă aminte ce dracu' visase. *Fusese* ceva. Un lucru despre care vorbea uneori cu Thomas. Jigodia de Thomas, care-i trăsese trei pumni de dragul târfei. Doar se uitase la ea, ce mare lucru? Nu se-apucase să i-o tragă. Nu propusese nimic. Doar se uitase.

Și-a fiert singur o cafea, ezitând să plece în oraș. Și-a adus aminte că era ziua în care ar fi trebuit să-și ridice ajutorul de șomaj. Dar avea bani, nu-i păsa. Putea să-l ridice și mâine.

— Și dacă aș avea, cu adevărat, gene extraterestre? a vorbit singur cu voce tare. Atunci aș avea probabil și puteri extraterestre. Și i-aș trage-o eu ticălosului, nu el mie…

S-a gândit o vreme la asta, bând încet din cafeaua fierbinte pe care o îmbunătățise cu ce-i mai rămăsese din sticla de brandy. Încet, gândurile i se limpezeau. Și-a adus aminte de profesorul ăla scoțian pe care-l avusese în ultimul an de liceu. Me… cum dracului îl chema? Melane, asta e! Un tip ciudat, înclinat spre ezoterism și științele exacte, în aceeași măsură. Da, preda fizica și a fost primul de la care a auzit numele băuturii aceleia afurisite. Și părea să știe ce spune. John s-a gândit să-l caute. Poate mai avea pe undeva mobilul lui. Ah, sigur, în telefonul ăla vechi. Cel pe care îl purtase după el în ultimii doi ani de liceu. Iar acum telefonul era… unde era?

În sertarul biroului. John l-a cântărit în palmă și s-a bucurat constatând că alimentatorul era tot acolo. I-au trebuit doar trei minute să schimbe cartela și alte zece să-l încarce puțin, doar atât cât să nu se închidă prea repede. A căutat apoi în agendă și a apăsat „call”. Un declic și o voce.

— *Yes*, John?

— Mă… mă mai știi?

— Păstrez numărul tău. M-am gândit că vei suna cândva. Ești la ananghie?

— Hm… nu, nu chiar. Aș vrea să te întâlnesc.

— Chiar sunt disponibil. Lângă școală e o cârciumă mică-mititică. Poți să vii într-o oră. E vorba de bani?

— Sigur că nu! s-a revoltat John.

— Ah, e OK. N-aș fi putut să te ajut cine știe ce.

— Nu e vorba de bani, s-a simțit deodată obosit John, întrebându-se dacă are rost să se ducă și chiar dacă are rost telefonul dat. E vorba de *ayahuasca.*

— Peste o oră, da? E chiar interesant. Te aștept.

Alt declic și legătura s-a întrerupt. „Ce naiba vreau? Nu cred că Melane știe mare lucru despre asta. Mai bine căutam pe net."

Dar s-a mai gândit puțin și și-a spus că tot n-are cu ce să-și umple ziua, iar o conversație nu strică niciodată. Așa că, renunțând la mașina proprie, din cauza băuturii deja îngurgitate, a luat un autobuz și s-a trezit lângă fosta lui școală chiar mai devreme decât ar fi fost necesar. În cârciumă, însă, a constatat că nu el ajunsese primul. Melane era deja acolo.

— Hei, ce mai faci? l-a salutat acesta cu cordialitate.

John a strâmbat din nas, iar durerea bruscă i-a adus aminte de seara precedentă. S-a trezit gata să schimbe doar două vorbe cu profesorul și să plece.

— Am avut… nu contează.

— Văd, rosti prudent Melane. O altercație. La liceu erai băiat cuminte, dar oamenii se mai schimbă. A fost un prieten sau un dușman?

— Mai întâi, prieten. Acum… n-are a face. Crezi că avem gene extraterestre?

— Vrei să intrăm în subiect înainte de-a bea o bere? Fie, dar lasă-mă, cel puțin, s-o comand.

A făcut un semn către barman, unul dintre acele semne tainice, înțelese doar de inițiați. Barmanul a aprobat ușor.

— Știe ce-ai comandat? s-a mirat John.

— Știe. Vin des pe-aici. Deci, despre genele extraterestre și *ayahuasca.*

— M-am drogat de câteva ori, a recunoscut John. Dar am înțeles că e altceva.

— E complicat. Îți pot recomanda niște cărți. Poate-ar fi mai bine să le citești înainte de-a continua conversația. E vorba de șamani. *Ayahuasca* se bea doar alături de un șaman. Se zice că afli multe despre tine, dar nu poți singur, trebuie să te ajute un om care știe ce face. În bătrâna Anglie nu vei găsi prea mulți.

— Ești unul dintre ei?

— Ha! De ce crezi asta?

— Mie… nouă, adică și colegilor… ne-ai părut un individ foarte misterios. Aveai… ai un lucru care impune respect. Nu știu cum să-l numesc.

Melane a zâmbit și i-a făcut cu ochiul.

— Am băut *ayahuasca,* dacă vrei să știi. Chiar de mai multe ori. Mi-am petrecut ceva vreme în Brazilia. Cel mai greu e să ajungi la un șaman autentic. Cei oferiți de călăuze turiștilor fac doar spectacol. Șamanii reali sunt greu accesibili și chiar dacă ajungi la vreunul s-ar putea să te trezești refuzat.

— De ce?

— Pentru că treaba asta nu-i chiar joacă. Spui că te-ai drogat. O mai faci?

— Nu. Nu era chiar… acum doar marijuana, o dată pe săptămână sau…

— Ei, chestia aia e mai mult decât un drog obișnuit. Face parte dintre cele psihedelice și te duce departe.

— Ca LSD-ul?

— Ai luat LSD?

— O dată. A fost ciudat. De atunci visez mereu lucruri…

— LSD-ul e o tâmpenie dacă-l iei fără un cunoscător lângă tine. Și el deschide căi interioare, dar de unul singur n-ai să-ți dai seama ce anume deschizi. Subconștientul nostru e o cutie a Pandorei.

— Îți poți aminti… hm, alte vieți?

— Da, poți. Se poate merge în trecut foarte departe.

— Atunci, de ce nu ne amintim că suntem extratereștri?

— Ei, John, există și o groază de informație interzisă. Pe de altă parte, viziunile răspund orizontului așteptărilor tale sau ale șamanului care te îndrumă. Șamanilor nu le pasă prea mult de originile noastre extraterestre. Preferă să-și regăsească puterile pe care omul obișnuit le-a pierdut: să zboare, să iasă din corp… chestii știute de mii de ani. Știința asta merge de la maestru la ucenic. Nu spun că nu există și unii care au aflat originea

omului. Dar nu se vor apuca niciodată să spună asemenea lucruri și altora.

— Eu vreau să știu, a zis John și a simțit nevoia să râgâie.

— De ce?

— Nu știu de ce. Mă visez în junglă. Poate că mă așteaptă ceva acolo, un lucru nemaipomenit.

— Sau îți faci iluzii, a râs Melane.

— Și dacă aș pleca în Brazilia?

— Poți să te duci, sigur. Totul e să știi exact ce cauți și mai ales să ai noroc.

Au mai rămas în cârciumă o jumătate de ceas, discutând doar banalități, apoi s-au despărțit. John i-a mulțumit pentru întâlnire.

— Mi-a făcut plăcere. Sună oricând. Nu deranjezi, nu m-am însurat, așa că n-am nicio obligație.

— Nici eu, a roșit John, amintindu-și de îngerul blond din cauza căruia mâncase bătaie.

Apoi, mergând pe stradă, s-a gândit la LSD și la *ayahuasca.* Știa de unde-și putea procura un „timbru”. În argou, asta însemna o bucățică pătrată de hârtie impregnată cu drog. Se poartă ușor și e mai greu depistabil. Dar trebuia să ajungă mai întâi la un bancomat. Apoi, acasă, acolo avea notate pe undeva un nume și un număr de telefon.

— Acasă, *señor...* tocmai râdea Ramiro. În junglă, toată lumea e acasă. Înțelege, *señor,* din tot *ce* vezi nu e nimic real. Doar sentimentul că aparții locului, oricum ar arăta acel loc. La noi, casa arată ca o junglă. Asta și este. Dar e o aparență. Natura nu e făcută din lucruri, *señor...*

Vraciul a ridicat alene capul și i-a privit fix.

— Ramiro spune adevărul, a rostit el cu glas uscat. Natura e făcută din gânduri. Din gânduri lungi, *señor...* și nu știm cine le gândește. De aceea există *ayahuasca.* Poți vedea gândurile dezbrăcându-se de forma lor trecătoare. *Și, señor...*

— Știu, a spus John. Am mai băut *ayahuasca.*

— Am auzit în tine vocea ei. Ai mai băut, de aceea nu-ți va fi greu să alegi.

— Răspunsul, a șoptit John. Caut răspuns unor vise.

— Să ne rugăm, a propus vraciul. Să ne rugăm vechilor zei ai junglei.

Au trecut câteva minute, iar John a așteptat răbdător ca murmurul vocii vraciului să ia sfârșit. Rugăciunea nu era

formulată într-o limbă cunoscută, așa că, la încheierea ei, John n-a știut dacă trebuie sau nu să spună ceva.

— Amin, s-a hotărât, în cele din urmă.

Se făcuse întuneric. Vrăjitorul a ridicat mâna către băiețandrul care până atunci nu se dezlipise de lângă ușa colibei. Acesta a intrat și s-a întors purtând în mâini un ceaun.

— Am preparat-o aseară, aflasem că vii, a râs ușor vraciul, iar John a știut că omul nu se informase din surse convenționale despre vizita pe care urma să i-o facă. E vremea. Hai, bea.

A umplut o cupă de lemn, iar John a dus-o spre buze, așteptând gustul bizar al fierturii de liane.

— Nu uita, natura e făcută din gânduri lungi și nici noi nu suntem decât gânduri care au învățat să gândească singure, a mai spus vraciul, apoi a luat un instrument de percuție și a început să-l lovească lent și ritmic.

Curând, lui John i s-a părut că sângele îi pulsează dirijat de sunetele scoase de instrument. Brusc, începu să viseze că el, John, nu era el, John, ci alt John.

Iar celălalt John pipăia două pătrățele de hârtie și asculta spusele celui din fața sa.

— Nu faci bine, să știi. Poate fi periculos.

— Am mai luat, a mârâit John.

— Ai luat unul singur, nu două. E cam mult.

— Adică, pot să mor?

— Nu, dar… uite, de când vând porcăria asta, am mai citit câte ceva. Un ceh, un psiholog… îl cheamă Grof, e prin America. Zice că, dacă vrei să pleci din corp cu așa ceva… poți pleca altfel, întreg, adică te poți teleporta cu trup cu tot. Știu că e o nebunie, dar… e foarte periculos. El crede că a reușit, dar i-a fost frică să se întoarcă de-acolo luând vreo dovadă.

— Unde s-a dus?

— Acasă, în Cehia. Tu vrei Brazilia, dar ai grijă. Dacă te duci cu trup cu tot, nu deranja nimic. Nu lua nimic cu tine de-acolo. Nu e bine să strici ordinea lucrurilor.

— Ce s-ar întâmpla dacă aș lua ceva?

— Nu știu, dar eu, unul, n-aș face-o. Poate-aș înnebuni sau și mai rău. Și pe urmă, chiar nu pricep de ce vrei să te duci acolo cu ajutorul LSD-ului. E mai sigur cu avionul.

— Avionul nu m-ar duce unde vreau eu, a mârâit John.

— Păi, unde dracu’ vrei să te duci? Presupun că vrei să vizitezi

Rio.

— Presupui greșit. Merg în junglă.

— Te-ai gândit că e foarte posibil să nu te mai întorci?

— Da, dar nu știu ce-aș putea pierde.

— Viața. Ești tâmpit? Alege o cale mai blândă pentru sinucidere!

— Nu vreau să mor, a dat din cap John. Nu mă duc acolo să mor.

— Atunci, de ce te duci?

Întrebarea a rămas suspendată în aer în timp ce John se îndepărtase deja. „Chiar. De ce mă duc?” s-a întrebat el. „De fapt, s-ar putea să nu plec nicăieri. Va fi o iluzie, o halucinație cretină. Probabil mă voi trezi cu o durere cumplită de cap și cu gura plină de gustul eșecului. Fir-ar să fie, poate chiar ar merita să mor.”

A ajuns acasă și s-a trântit în fotoliu. A băut puțină apă, deși ar fi preferat niște brandy. „Hai”, și-a spus. „Hai s-o facem, cine știe dacă nu va fi amuzant? Pot să mă sinucid și după, dacă voi avea chef. E timp oricând să te sinucizi.”

Apoi s-a gândit la o lămâie stoarsă, și-a umplut gura de salivă și a împins „timbrele” sub limbă.

Celălalt John începuse să vadă prin întuneric pădurea. Vedea frunzele și lianele ude, cărările sălbăticiunilor și râul leneș și cafeniu. Vedea în apă pești ciudați și deasupra pădurii stele vinete și uriașe. Apoi jungla însăși a părut că-i înlocuiește organele obișnuite de simț și s-a descoperit privind prin ochii fiarelor și pipăindu-le în același timp trupurile cu frunzele și iarba. A început să respire cu aburul coroanelor copacilor și să i se pară că viscerele lui se transformaseră în organisme fojgăitoare. A regăsit în el însuși mii de kilometri pătrați de pădure, repliindu-și în jurul lor ființa ca în jurul unei matrițe. După asta a început să coboare. Nu într-o direcție anume, dar știa că lucrul care i se întâmpla semăna unei coborâri tăinuite, către lăuntric. Cunoștea deja capătul senzației și știa cine-l va primi când aceasta se va sfârși. Târziu, i-a recunoscut. Dragoni care se încolăceau în fața lui mândri și-și declamau povestea. John îi mai văzuse, iar povestea îi era cunoscută. Balaurii îi vorbeau despre modul în care creaseră lumea. Nu mințeau, dar nu spuneau tot adevărul: ei nu creaseră decât lumea de jos. Însă pe John nu-l interesa povestea lor, ci un răspuns la visele

sale ciudate. A așteptat întrebând și iar întrebând, dar balaurii refuzau să-l ia în seamă. În cele din urmă, unul dintre ei s-a răsucit spre el și l-a învăluit. John a înțeles brusc că balaurii nu-i răspundeau pentru că nu cunoșteau răspunsul. Acesta se afla dincolo de ei, iar John s-a hotărât să-i ignore și să-i îndepărteze.

— Mergi prea departe, a simțit voința vraciului adresându-i-se. Vrei un loc în care au călcat prea puțini.

— Ce-i acolo? a întrebat, fără cuvinte.

— E lumea de sus, locul din care unii dintre noi au venit pe Pământ. E mai bine să te întorci. Pentru că, a răspuns vraciul întrebării schițate, dacă nu provii de acolo, se va întâmpla ceva rău.

— Nimeni nu știe de unde vine și ce este, iar natura e făcută din gânduri. Nici lumea de sus nu poate fi altfel.

— Adevărat, gânduri lungi, *señor*... Dar prea diferite de cele cu care suntem obișnuiți. Fie, îți simt hotărârea. La o adică, poate e lumea ta.

Brusc, s-a trezit în picioare, lângă vrăjitor, dar acesta nu părea să-l ia în seamă. Privea fix de cealaltă parte a focului unde, tot în picioare, apăruse un bărbat gol și ușor confuz.

— Oh, señor, ce-ai făcut, *señor*? s-a văitat vraciul. Care e gândul tău și care ființa ta?

Apoi, cuprins de revelație s-a ridicat de lângă foc.

— *Ay,* știu! Când zeii au coborât pe Pământ din navele lor, și-au lăsat în unii dintre noi sământa strălucitoare! Dar nu e doar asta...

Vraciul s-a oprit parcă pentru a reflecta.

— Iar cei care s-au decis să rămână au făcut-o pentru a ajuta Pământul.

O nouă pauză în care John și John continuau să se privească fix.

— Și au acceptat lanțurile sorții și tot șirul de reîncarnări. Dar, pentru a putea rămâne aici, și-au împărțit în jumătăți ființele cerești.

Altă pauză lungă, ca și când vrăjitorul și-ar fi căutat cuvintele sau ar fi încercat să și le reamintească.

— Și fiecare jumătate avea să poarte în sânge jumătate din tainele cerului. Și nu aveau să se reîntâlnească decât atunci când misiunea lor se va fi încheiat. Iar tainele cerului se vor desăvârși într-un singur trup și acesta va fi trupul zeului...

Vrăjitorul a început să le dea târcoale cu prudență.

— *Ay,* ce-mi va fi dat să văd? Întoarcerea unui zeu pe Pământ? În scrierile dăltuite în pietre de străbuni stă scris că anul acesta e sorocit să se întoarcă printre muritori Bolon Yokte, zeul maya. Să fii bun cu noi, mărite oaspete ceresc!

John îl privea în continuare pe John. Unul dintre ei a făcut un pas înainte. Celălalt a făcut și el un pas, apoi altul. Cu mișcări identice, ca în oglindă, fiecare a întins o mână. Vrăjitorul și-a acoperit fața și s-a prăbușit în genunchi.

— Să fii bun, zeule…

Mâinile s-au atins. O lumină strălucitoare a izbucnit din cele două trupuri care, într-un vârtej de spumă cuantică, s-au contopit în forma inițială. Apoi făptura a ridicat ochii spre cer.

O parte a acestuia s-a luminat, iar zeul a zâmbit cu bunăvoință. Uriașa navă care staționa deasupra pădurii a întins către el un fascicul de raze.

Și totul s-a întunecat.

Vrăjitorul a ridicat ochii, nesigur.

— *A plecat!* Nu trebuia *să plece!*

Focul lingea ici-colo rămășițele vreascurilor, dar o vreme n-a mișcat nimeni. În cele din urmă, vraciul s-a ridicat și a strigat ceva în dialect către băiețandru. Acesta s-a repezit și a azvârlit peste cărbuni un braț de lemne. Când focul a prins putere, Ramiro a îndrăznit:

— De unde știi că nu trebuia să plece?

Pe obrazul vrăjitorului, Ramiro a observat cu uimire o lacrimă.

— Cărțile sacre au scris că anul acesta trebuia să se întoarcă pe Pământ Bolon Yokte. Nu să plece. Dacă a plecat, e rău. Înseamnă că lucrurile nu sunt așa cum ar fi trebuit să fie. Iar zeul n-a reușit să-și îndeplinească menirea.

— Poate va veni alt zeu, a încercat Ramiro.

— Nu. Nu. Zeii părăsesc lumea. Asta e rău! Zeii nu pleacă decât din lumile condamnate. Acolo unde nici intervenția lor n-ar mai folosi. Lumi orgolioase care nu cred în zei și nici în oameni. Lumi conduse de spirite rele care se pregătesc să le stăpânească pentru totdeauna. Aceia sunt ceilalți. Distrugătorii de lumi. Zeii buni se războiesc cu ei de mii de veacuri. Iar dacă zeii buni părăsesc Pământul, înseamnă că aici războiul s-a sfârșit.

Vrăjitorul Catal s-a ridicat încet de lângă foc, întinzând brațele

către cer.

— Când va veni timpul pieirii, nu va fi nimeni lângă noi să ne aline plânsetele. Pleacă, Ramiro. Să nu spui nimănui nimic. Oamenii nu trebuie să afle. Lasă-i să mai creadă. Tuturor le va fi mai ușor. Zeii buni trăiesc pe multe lumi. Poate se vor întoarce să întemeieze și aici o lume nouă. Navele lor de foc vor brăzda cerul, iar mâinile lor vor semăna din nou Pământul. Nici sfârșitul nu e așa aproape, chiar dacă a devenit inevitabil, a încercat Catal să destindă figura speriată a celuilalt. Noi nu-l vom apuca. Doar copiii sau nepoții noștri.

Când Ramiro a ajuns la barcă, se luminase de ziuă. Luiza dormea în cabină, trântită într-un hamac peste care trăsese plasa de țânțari. Ramiro a lăsat-o să doarmă, dar, ieșind ușurel, a zărit calendarul prins în piuneze pe ușă. L-a rupt și l-a aruncat în apă, urmărindu-l cum se umezește încet și se lasă dus de curentul leneș. O pasăre a strigat în pădure și Ramiro a căutat-o cu privirea. Când s-a întors, calendarul se îndepărtase, iar de la distanță aceea bărbatul n-a mai putut zări decât cifrele mari din partea superioară a acestuia, care compuneau numărul 2012…

Luna Sângerie

Ștefana Cristina Czeller

Ștefana Cristina Czeller s-a născut la Iași, în 1973. A absolvit Facultatea de Filologie a Universității de Stat Lomonosov din Moscova. În prezent, este reporter la cotidianul regional *Evenimentul.* A publicat proză scurtă în antologiile Millennium Books: *Dansând pe Marte și alte povestiri fantastice,* 2009; *Steampunk. A doua revoluție,* 2011, și *Dincolo de noapte. 12 fețe ale goticului,* 2012; în antologiile Societății Române de Science Fiction și Fantasy: *Pangaia,* 2010, *Venus. Povestiri erotice Science fiction* (Eagle House Publishing, 2011), *Călătorii în timp* (Nemira, 2013), în volumele *Cele 1001 scorneli ale Moșului SF* (Millennium Books, 2012), *Ferestrele timpului* (Tracus Arte, 2013) și *Colecția Povestiri Științifico-Fantastice* (Nemira). Primul roman, *Cerneală și sânge* (Millennium Books), i-a fost publicat în 2011, al doilea, *Ozz* (Tracus Arte), în 2013. A obținut mai multe premii la Concursul de proză scurtă Helion. În 2011, a primit Premiul de Încurajare la Eurocon, iar în anul 2012, Premiul Romcon pentru debut.

Costel era aproape de casă când văzu a doua lună. Avea culoarea vinului vechi care, în ultimul ceas binecuvântat, îi desfătase gâtlejul, la cumătrul Vasile. Cu un râgâit discret, Costel se sprijini de gardul vecinului și întinse gâtul, ca s-o vadă mai bine. Roșcoveața parcă-i simți, că începu să se zbenguie ca nebuna.

— Ete-te! zise filosofic și ușor amuzat Costel. De unde-ai apărut?

Luna nu-i răspunse. Nu că s-ar fi așteptat s-o facă, doar nu era nici măcar amețit! Încă rezemat cu umerii ascuțiți de lemnul pe jumătate putred, Costel rânji din toată gura știrbă. Uite că luna se dublase și doar el vedea asta! Dacă se gândea mai bine, îi părea rău că era singur cuc pe stradă. Știa că, să fi istorisit asta a doua zi, toți i-ar fi zis că se făcuse praștie. Băgă două degete în gură și fluieră ascuțit, poate mai iese careva din casă. Îi răspunse doar câinele vecinului cu un urlet prelung, ca-n filmul ăla cu nu-s ce ardelean colțos, ultimul de-l văzuse împreună cu Marghioala.

Costel se pregătea să încerce încă un fluierat, când luna își schimbă direcția. În loc să fugă din stânga-n dreapta și înapoi, ca o curcă beată, o luă la vale. Văzând ce viteză avea, Costel se îngrijoră deodată. Înc-oleacă și o să-i cadă-n cap. Se dezlipi de gard și făcu un pas spre curtea sa. Dacă s-ar ascunde în beci… Gândul îl păli repede în moalele capului: cum să fugi de lună? N-ai cum! Păi, te distruge cu beci cu tot, ba poate și cu toată mahalaua. Costel își umflă pieptul și decise să fie bărbat, dacă tot o băgase pe mânecă.

Își răschiră picioarele, puse mâna stângă-n șold și se uită urât la ea. Mândru de felul cum știe să înfrunte o asemenea năpastă, amenință drăcovenia cu degetul.

— Băi, mămăligă cu ochi, îi spuse solemn, nu ți-o lua în cap!

Își aduse aminte deodată de documentaru' ăla de-l cumpărase pe divideu Gică, băiatul cumătrului. De pe descoveri, cică. Le arătase și lor, da' nu pricepuse mare lucru. Era o chestie cu sfârșitul lumii, iar ei aveau alte griji… Și dacă acu' venise sfârșitul ăsta al lumii? Chiar și un ghiuj văduv și fără copii, ca el, tot avea destule bucurii la care-i părea rău să renunțe.

Luna crescuse cât o farfurie. Pe margini îi clipeau tot felul de luminițe colorate, parcă era un pom rotund de Crăciun. Costel se scărpină în creștet cu unghia neagră, ruptă, a degetului mare și decise să o ia la sentiment.

— Auzi, bolmoji el, am greșit că ți-am zis așa. Da' noi suntem oameni amărâți! Asfalt n-avem defel… Canalizare nu ne-au tras, deși promit de vreo trei ani. De ce nu cazi în capul altora?

Cum se holba la ea, gata-gata să-i dea lacrimile, roșcoveața îi clipi. Întâi își zise că i se pare, dar chiar asta făcu. Clipi și se opri. Costel îi făcu și el cu ochiul, puțin ușurat. Te pomeni că merge pe calea cea bună? La urma urmei, și pe otrava aia de soacră-sa, de câte ori o luase cu binișorul, o îndulcise până la urmă.

— Așa, mamă! spuse duios. Du-te și tu la mahării ăia de București, de-o pildă… Ă, ce zici?

Luna scoase un fel de țiuit și pe Costel îl cuprinse amețeala. Ochii i se împăienjeniră, picioarele se prefăcură în aspic de-ăla care face stomacul să tremure de fericire, iar urechile parcă i se umplură cu șomoioage de vată.

— Nu fi toantă! mai apucă să zică până să i se rupă filmul.

Când perdeaua neagră i se luă de pe ochi, gardul vecinului,

strada și ograda sa dispăruseră. Era gol-pușcă, întins pe o masă, într-un fel de lumină sângerie care-l cam îngrețoșa.

— Văleu! zise și se smiorcăi. M-a păcălit, drăcovenia…

Îi părea rău nu că fusese, totuși, sfârșitul lumii, ci că îl prinsese singur-singurel. Dar știa că nu asta trebuia să fie grija lui acum. Își acoperi rușinea cu palmele și se întrebă unde era.

Miji ochii și privi în jur. Nu vedea decât lumina aia. Îi trebui cam jumătate de minut să cumpănească totul și să-și spună că ajunsese pe lumea cealaltă, de care se îndoise multă vreme. Nu-i era frig, dar tremura puțin. După cum arată locul ăla, nu credea că era în Rai. Încercă să-și găsească păcatele cele mai mari și să se căiască repejor pentru ele. Dar parcă îi vărsase cineva în căpățână vreo juma de kilă de prenandez.

— Mă auzi?

Vocea nu era nici de femeie, nici de bărbat și vorbea direct în mintea lui. Costel își înfipse bărbia în piept. Tare ar fi mers acum o țuiculiță!

— Aha, răspunse Costel.

— Mă înțelegi?

— D-da, îngăimă Costel.

— E timpul!

Pentru ce-o fi fost timpul, Costel habar n-avea, dar era convins că nu era de bine. Nu-l durea nimic, doar că era zăpăcit și speriat. Lumina deveni albastră, apoi verzulie.

— Te-am studiat și am ajuns la o concluzie, continuă vocea fără corp. Voi distruge Pământul. Rasa voastră…

Restul se pierdu într-o cascadă de fluierături.

— Ha? spuse Costel, mai confuz decât atunci când adormise în via soacrei. Cum adică?

Costel începu să se prindă că nu era nici în Iad. Era pe-un de-ăla, cum îi zicea… Ozeneu! Gică bolborosea uneori tâmpenii cu ozeneele astea. Cum vin cu ele oamenii verzi și fură de-ai noștri, să le facă tot felul de mârșăvii. Costel întotdeauna îl luase peste picior. Da' uite că avea dreptate! Se înroși imediat: la vârsta lui, să-l vadă în fundul gol ăștia coborâți din cer? Și cine știe ce-i făcuseră deja! apoi își dădu seama că auzise ceva despre Pământ. Că-l distrugeau, adică. Păi, cum să-l distrugă? Și ce amestec avea el în toată tărășenia?

— Auzi, începu poticnit, cum te cheamă?

După o pauză lungă, vocea îi răsună iar în minte.

— Nu poți înțelege numele meu.

— Da’ pot să-ți zic și eu cumva? Vasile, de-o pildă? Ca lui cumnatu-miu…

Vocea mai zăbovi puțintel.

— Da.

— Auzi, Vasile, orice-ai vrea să faci, nu mă lași să mă dreg întâi? Așa, ca o ultimă bucurie…

Nu veni niciun răspuns.

— A, ce zici? Mergem la mine acasă, scot niște Busuioacă din beci, îmi fac un șpriț… Îți dau și ție, doar nu-s scârțar!

Trecu aproape un minut până auzi iar vocea. Avea un ton meditativ.

— Ai dreptul la o ultimă dorință…

Pe Costel îl încercă o undă de bucurie. Zise să bată fierul cât era cald.

— Mergem, a? Am și niște cârnați de oaie, de te lingi pe degete. N-ai pus gura în viața ta pe așa ceva!

Lumina se făcu din nou roșie și-l luă nu cu frig, ci de-a dreptul cu îngheț. Apoi, parcă-i lovi cineva cu leuca-n cap.

Când deschise iar ochii, era în beci. Îi trăseseră și hainele pe el, doar că greșiseră. Flaneaua i-o puseseră pe dos și-l strângea nițel la gât, iar pantalonii nu-i încheiaseră. Costel își trase repede fermoarul și-și zise că nu se putea pune pentru atâta lucru. Se uită repede în jur, să vadă dacă e singur. Nu era.

O piticanie roșie, cu ochi holbați de culoarea frunzelor de viță și nas turtit de godac, îl privea atent. N-avea fir de păr și pielea îi atârna pe burdihan ca gușa unui curcan. Picioarele și mâinile îi erau ca bețele, iar gura – lungă și subțire, fără buze. Costel simți că-l ia cu milă de ozenistul ăsta, că era așa de urâțel… Poate de-aia voia să distrugă Pământul, de ciudă!

— Vasile, tu ești? îl întrebă, ca să fie sigur.

— Da, răspunse piticania, fără să-și miște gura.

— Bre, Vasile, da’ cum ai știut să mă aduci izact în beci? se interesă Costel, lovit de o curiozitate oarecum nelalocul ei.

— Am citit în mintea ta, zise Vasile.

Costel nu prea era lămurit, da-și spuse că mai bine o lăsa moartă. Se învârti până găsi sticla potrivită, o șterse de praf, apoi scoase din dulăpior paharele. Le umplu până la buză, fără să mai toarne apă. Îi întinse unul ălui mic.

— Dă-l pe gât! îl îndemnă.

Ozenistul apropie paharul de gaura ce-i ținea loc de gură și urechile clăpăuge începură să i se miște ca în reclama aia la mâncarea de potăi.

— Nu, zise.

Costel se burzului la el.

— Bre, Vasile, nu mă supăra! O dată vii și tu la mine acasă. Doar n-o să mă lași să beau singur, și încă pentru ultima oară?

Se însenină când îl văzu cum soarbe încet. Se întinse spre butoi și scoase niște murături în saramură de-ți lua foc gura, cum îi plăceau lui. Apoi tăie ceva cârnați.

— Ia cu afumătură! Să nu te amețești de prima oară, îl îndemnă pe oaspete.

Urechile sângeriului i se învârtiră iar, apoi prima felie dispăru în hăul fără buze. Costel își umplu iar paharul și oftă.

— Auzi, Vasile, da' de unde vii tu?

— Xozzirrax, cam așa veni gândul.

Costel mușcă dintr-un castravete și clătină din cap.

— Și-i frumos acolo?

Ozenistul scoase un fel de pârț. Costel îl bătu pe umăr și-i zâmbi încurajator. Începea să-l găsească simpatic.

— Nu prea-ți place să vorbești, nu? îmi amintești de văru-miu Cezărică. A căzut noaptea într-un canal, săracu', și și-a rupt gâtu'. La parastasu' lui am mâncat cea mai bună colivă… Așa e viața asta, pleci de-acasă și nu știi dacă te mai întorci! Vasile, da tu cre' că ești tare departe de casă…

Costel scăpă chiar o lacrimă, gândindu-se cât de singur s-o fi simțit Vasile pe farfuria lui. Sigur că se înrăise de tot, bietul de el! îi trebuia doar puțină companie ca să se pună pe picioare.

Piticania izbucni într-o salvă de pârțuri și urechile i se pleoștiră de tot.

— Ți-o fi dor de-ai tăi?! spuse Costel. Mai ia d-acilea niște Busuioacă!

De data asta, oaspetele nu se mai codi defel. Ba chiar bău din prima jumătate de pahar.

— Vasile, îl prinse de după umeri Costel, da' chiar vrei să ne omori? Ce-ți făcurăm noi ție? Ne vedem și noi de durerile noastre. N-avem treabă cu nimeni de pe-acolo, de sus… Eu simt că, de felul tău, ești băiat bun. Doar te-ai supărat oleacă pe viață!

Ozenistul înghiți un castravete întreg. Ochii i se făcuseră roșii

și se întinse după o altă bucată de afumătură. Uitându-se cum o înfulecă și golește paharul, pe Costel îl cuprinse așa o duioșie, că-l pupă pe obraz.

— Știi ce-am să fac, Vasile? Am să-ți dau și Busuioaca, și cârnații, și butoiul ăsta de acrituri! Că văd că-ți plac tare. Și poți să vii când vrei la mine în vizită, dacă ți-e urât pe ozeneul ăla al tău! La o adică, suntem singurei amândoi…

Îl luă deodată cu somn, parcă nu mai dormise de-o săptămână. Încercă să-și țină ochii deschiși, dar nu reuși decât să clipească de vreo două ori înainte de-a adormi.

Când se trezi, era dimineață. Îl încerca o amăreală aprigă și se simțea tot cleios. Amintirile începură să se bulucească și Costel se strâmbă de la mușcătura îndoielii. Oare chiar se întâmplaseră toate astea? făcu o socoteală rapidă: beciul se mai golise.

Ieși în curte și privi cerul. Raze zgârcite pătrundeau printre nori, mângâind ultimele prune brumării. Costel mușcă dintr-una și zâmbi împăcat, în vreme ce sucul i se scurgea pe bărbie. Poate, într-o altă noapte, mai vedea luna sângerie…

Iar Visezi Femei?

Cristian-Mihail Teodorescu

Cristian-Mihail Teodorescu (născut la 19 octombrie 1966, București), fizician și scriitor, a absolvit Facultatea de Fizică Tehnologică din cadrul Universității din București și a obținut doctoratul în chimie-fizică la Universitatea Paris Sud, Franța. Între 1991 și 2002 a lucrat în străinătate. Din 2002, a revenit definitiv în țară, la Institutul Național de Cercetare-Dezvoltare pentru Fizica Materialelor București-Măgurele. A publicat povestiri în *Almanahul Anticipația,* antologia *La orizont această constelație* (Albatros, 1990) și în *Almanahul Science Fiction.* A primit Premiul pentru Povestire la Consfătuirea Națională, Craiova (1987) și Premiul I la Concursul de proză SF Helion (2007). Volume: *SF Unu* (2008) și *SF Doi* (2010), ambele la Editura Bastion, și *Senzoriada* (2014), la Editura Nemira. Al doilea volum obține Premiul Ion Hobana, acordat de Asociația Scriitorilor București și Societatea Română de Science Fiction și Fantasy, și Premiul pentru cel mai bun volum, acordat de ARSFAN. Este membru fondator și președinte al SRSFF din 2011. Începând din 2013, publică și eseistică, reflecții filosofice și lucrări de popularizare a științei în *Revista SRSFF, Luceafărul de Dimineață, Helion, Almanahul Anticipația 2014.* Recent, a fost nominalizat la categoria *Nouvelle étrangère* pentru *Grand Prix de l'Imaginaire 2014,* echivalentul francez al Premiilor Hugo. Este căsătorit și are patru copii.

Partea întâi

A fost o vreme când oamenii, copiii și tinerii în special, obișnuiau să-și atribuie porecle unii altora. Din timpurile acelea, personajul principal al acestei povești, Gheorghe Vasile Popescu pe numele lui de la Evidența Populației, a primit porecla Ipotenuză. I s-a tras de la o excursie la munte cu „gașca“ din liceu când, după constatările evidente că erau cu toții obosiți morți, fetele se isterizaseră și stătea să plouă, a insistat pentru varianta „hai s-o luăm pe ipotenuză” de la Omu la Peștera, fără a mai trece prin Babele (pe la Obârșia Ialomiței, pentru cunoscători). Traseul pe ipotenuză s-a soldat cu o ploaie care i-a udat până la piele, stânci alunecoase, entorse, fulgere căzute

nițeluș cam prea aproape, multiple crize de nervi, zisele „’ți-ar ipotenuza a dracului” și „’tu-ți ipotenuza mă-tii”, repetate din ce în ce mai des, până când propunătorul traseului s-a căptușit cu porecla menționată mai sus.

Ipotenuză tocmai s-a trezit din somn și, buimac, pornește instantaneu Macul și scrie, fără a vedea tastele prea bine: „Ieșeau din apă, întâi am văzut numai trei, după care am realizat că erau zeci, apoi sute. Femei perfecte, goale, cu sâni tremurători, perle de apă închipuindu-se pe pielea bine întinsă; toate aveau părul lung lipit de umeri, toate își legănau șoldurile, toate veneau spre mine. Dinspre ele simțeam o undă de mare iubire, de mulțumire, de împlinire, presimțirea a ceva minunat care urma să se întâmple. Mă înconjuraseră și le priveam uimit, îmi zâmbeau toate și nu știam pe care să o aleg prima. Mi-am spus sau cineva mi-a șoptit că nu prea contează, pentru că toate femeile acelea erau ale mele; da, îmi spuneau privirile lor: suntem toate ale tale! Am ales-o pe prima, o șatenă superbă cu ochii depărtați și mijlocul foarte subțire, m-a îmbrățișat, m-a sărutat, avea gustul mării. Ne-am așezat pe pietre, iar celelalte s-au îndepărtat și s-au întins în jurul nostru. Am știut că o chema Roxana și am îmbrățișat-o din nou, ea s-a strecurat sub mine. Urma să se întâmple lucrul pe care amândoi îl așteptam de o sută de veacuri, când un val puternic, plin de alge și meduze, ne-a acoperit complet. Când am reușit să deschid ochii, am văzut că Roxana fugea, toate femeile fugeau și am încercat să gonesc după ele. În zadar însă, abia mă puteam mișca, deși inima mi se spărgea în piept. În scurtă vreme, ele au dispărut în mare, iar vocea Roxanei mi-a șoptit de undeva: trebuia să te grăbești, nefericitule.”

Trimite.

Se freacă la ochi Ipotenuză, până când reușește să perceapă clar, mai întâi cadranul roșu al deșteptătorului de duzină care indică ora 05.55, apoi restul garsonierei lui, în dezordinea în care nu poate trăi decât un profesor de matematică trecut de prima tinerețe și după trei divorțuri, dintre care ultimul l-a lăsat în pragul sărăciei crunte. Vede sticlele goale de vin (prost) înșirate lângă ușă, vrafurile de lucrări de corectat, aragazul defect, cu ușa cuptorului căscată a rugăciune, pereții coșcoviți și bidonul sigilat de vopsea, pe care-și tot propune de vreo cinci luni să-l deschidă. Apoi privirea i se concentrează înapoi spre

ecranul Macului, unde constată că scurta lui povestioară despre ce-a visat a fost integrată în Visulmeu (punct ro) și că, în calitate de membru cu vechime, i se oferă să citească în premieră povești proaspete despre vise care tocmai se petrecuseră pe diferite meridiane. Europa se trezea încet-încet la viață, iar Visulmeu și surorile lui se umflau pe noapte ce trecea.

Declină oferta și se îndreaptă cam nesigur spre minuscula baie, din care nu va ieși decât după o oră, timp în care își rememorează scurta și agitata lui viață, în special ultimii treizeci de ani când, după un început promițător de carieră la Oxford, apoi la Princeton (incluzând faptul că F. Duncan M. Haldane se arătase interesat să-i conducă teza de doctorat), o primă deziluzie sentimentală de origine poloneză (Maja) i-a stopat efervescența acelor ani, aruncându-l înapoi spre Universitatea din București, unde este asistent și în momentul de față. Deziluzia nr. 2 (Mirela) făcea parte din ceea ce se numește o familie „bună”, care și-a atribuit rolul să-l facă să între în rândul lumii, până când Ipotenuză n-a mai putut suporta gulerele scrobite, costumele la două rânduri și lumea afacerilor cu ramificații în politică, preferând anosta carieră semiuniversitară și tovărășii îndoielnice prin birturi de mâna a doua. Iar deziluzia nr. 3 (Magdalena) i-a fost studentă și, după trei luni de la căsătorie, a ajuns singură la concluzia că el este, de fapt, un ratat alături de care ea nu va avea niciodată vreun viitor convenabil. Din această scurtă aventură, Ipotenuză s-a ales cu fraza obsedantă „nu, nu voi fi niciodată un ratat”, care-i bubuie în minte atunci când își recompune un aspect rezonabil, când își alcătuiește freza care să-i ascundă începutul de chelie, când reușește să se îmbrace în niște haine cât de cât în pas cu moda și nu tocmai murdare sau șifonate, încalță pantofii cu tălpi groase, destinați să-l propulseze spre o statură aproape medie; când reușește să iasă pe scara blocului, evitând vecinii de la parter cu care are diferende legate de o viitoare inundație și câinii vagabonzi care nu-l prea agreează, deoarece aceștia știu că într-o bună zi va pune mâna pe topor și va năvăli în mijlocul lor.

...Când reușește să se urce în autobuz și să constate, încă o dată, ce mult a crescut proporția de fete și femei frumoase pe care le vede la tot pasul, se ciocnește de ele în autobuz, i se scurg ochii după ele pe stradă. Știe că în curând își va încălca

promisiunea pe care și-a făcut-o în urmă cu doi ani și pe care și-o reînnoiește din ce în ce mai rar, cu mâna pe pahar din ce în ce mai tremurândă: am terminat-o pentru totdeauna cu femeile!

Orașul București arată cumplit, ca întotdeauna, de altfel. Niciun fel de unitate arhitecturală, pereți coșcoviți, blocuri gri-maronii, atunci când nu sunt vopsite în culori stridente, noroi și bălți, câini vagabonzi (am mai spus-o, dar merită repetat lucrul acesta, prea sunt peste tot…), cerșetori mai mult sau mai puțin mutilați. Poluare cât cuprinde, scuipați pe stradă, gunoaie, rahați de câine și prezervative folosite. Iar peste tot fundalul acesta, demn de anticamera unei gropi de gunoi universale, orașul se află populat cu femei miraculoase, îmbrăcate din ce în ce mai bine, parfumate cu din ce în ce mai mult gust. Parcă sunt niște îngeri trimiși de cineva, să ne arate mizeria în care trăim, își spune Ipotenuză, în autobuzul 268 supraaglomerat, blocat între o domniță blondă cu palton bleumarin, ochelari cu ramă delicată, și Roxana, cea pe care tocmai a visat-o și căreia îi ajunge numai până la umăr.

Iarăși, pe vremuri, ar fi fost de prisos să descriem studentele la Matematică. Inevitabilii ochelari cu rame groase, păr lung lins, lipit de craniu sau, dimpotrivă, păr creț-creț vâlvoi, cvasiabsența sânilor și a formelor feminine în general, corpuri de două și numai două feluri: modelul scândură cocoșată brunet-cenușiu, de preferință mică de statură – și modelul apropiat de forma sferică, cel mai adesea cu o statură impunătoare și dotată cu mulți pistrui. Măcar de-ar fi fost cât de cât inteligente – dar erau doar tocilare, de exemplu, învățau demonstrațiile pe dinafară. Viitoare *profe de mate.* Așa au fost colegele lui, nu s-a putut apropia de niciuna, și așa au continuat să fie matematicienele, an după an, și după ce a revenit el de la Princeton: nici nu le mai băga în seamă, niște manechine, rebuturi de pe urma cărora își lua, de bine, de rău, salariul de asistent.

…însă, începând cu generația Magdalenei, ceva s-a schimbat. În Facultatea de Matematică au năvălit, pe nepusă masă, fetele frumoase. Probabil din cauza crizei, au opinat asistenții și lectorii între ei, la un șpriț. Și-au dat seama că de la Drept sau de la Științe Economice încep să nu mai aibă garanția unui loc de muncă după absolvire; drept care, acelea pe care le ducea cât de cât mintea s-au reorientat spre discipline mai exacte. În plus, umbla vorba că de la secția de Informatică îți poți găsi

destul de ușor un serviciu convenabil, indiferent de domeniu; iar, dacă nu, te puteai orienta, oricum, spre învățământul secundar. Chiar și acolo, dacă mai faci și ceva pregătire particulară cu elevii, îți poți asigura o existență decentă.

— Și mai este ceva, i-a spus una dintre ele, Miruna, născută în Adjud. (Îl amuza pe Ipotenuză să rețină locurile în care s-au născut: în primul rând, marea majoritate proveneau din orașe mici sau chiar din comune cu totul necunoscute; în al doilea rând, reținerea acestor denumiri de localități i se părea mai distractivă decât să le rețină anostele nume de familie.) Noi, acelea care venim la Matematică, vrem cu adevărat să fim independente. Cele care se duc la alte facultăți, acelea care sunt clasificate „de vârf”, vor trebui să practice, chiar dacă într-un mod mai sofisticat, cea mai veche meserie ca să poată supraviețui. Că ești economistă, juristă, literată, artistă... până să ajungi, de exemplu, șefă pe undeva pe la Resurse Umane, va trebui să-ți pui din plin la bătaie resursele animale.

...Iar populația de studente de la Facultatea de Matematică a Universității București crește în cantitate și calitate de la un an la altul. Nu numai că sunt frumoase de pică, dar parcă le duce și mintea, în orice caz sunt cu mult deasupra rarilor și anoștilor colegi de generație.

De exemplu, grupa care-l așteaptă la consultații este în exclusivitate alcătuită din asemenea exemplare feminine (contrastând, evident, cu pereții igrasioși ai clădirii îndelung încercate a Universității din București). Se îndreaptă spre sala de seminar ca atras de un magnet multipolar, fără să i se pară că aude „hai, fetelor, că a ajuns și moș Ipotenuză”, zâmbindu-le distant și mormăind că, din păcate, iar n-a putut să se concentreze și să le corecteze lucrările.

— ...însă data viitoare, promit, vi le aduc. Când mai avem consultații... ăăă, da, peste două săptămâni numai? De ce?

— Avem practică la Softwin, îl lămurește amabilă Anișoara din Huși.

— Bine, bine, spune el. Atunci, hai să începem ședința de consultații, avem două ore, dar putem sta și mai mult, dacă vreți... Aștept întrebările dumneavoastră, scumpe domnițe.

— Am eu o întrebare, spune Camelia (născută în Pucioasa). Am întors pe toate părțile afirmația aceea că spațiul bidual, adică dualul dualului, coincide cu spațiul vectorial inițial, și tot

nu reușim să ne dumirim – cum vine asta?

— Dar măcar vă amintiți definiția spațiului dual?

— Sigur că da, spune Camelia. Este un spațiu vectorial format de mulțimea funcționalelor liniare definite pe spațiul inițial. Dar de ce dumneavoastră spuneți că mulțimea funcționalelor liniare definite pe spațiul dual coincide cu spațiul vectorial inițial?

— N-a spus nimeni că ar coincide. Și, oricum, nu ar putea fi adevărat decât pentru spații finit dimensionale. Însă există un izomorfism natural între spațiul bidual și cel inițial, iar numai și numai în virtutea acestui izomorfism natural putem spune că cele două spații coincid. Așa cum dumneata și colega ta din dreapta (Eufrosina din Băicoi, of, ce ochi… moș Ipotenuză ajunge iarăși la concluzia că s-a născut cu un sfert de secol prea devreme) vă reprezentați mental, cu siguranță în mod diferit, ceea ce vedeți acum pe fereastră, puteți găsi un izomorfism natural între diferitele percepții pe care le aveți (de exemplu, ambele știți că acela este un troleibuz) și atunci ajungeți la concluzia că cele două spații reprezintă unul și același lucru, deși în realitate informația se află stocată în lanțuri moleculare diferite, din creieri diferiți, care sigur nu au mare lucru în comun, dacă cineva le-ar analiza atom cu atom.

Îi plăcea lui Ipotenuză să iasă (zicea el) elegant din asemenea încurcături.

Se îndreaptă spre tablă.

— Încă o dată, spune el – și scrie. Avem un spațiu vectorial V/C și v ε V. Fie $\varphi: V \to C$ o funcțională liniară. Aceste funcționale definesc dualul $V^*=\{\varphi\}$. Acum, un element din dualul lui V^*, adică din V^{**}, este o funcțională $\psi: V^* \to C$. Eu consider acum $\psi(\varphi)$, care este un soi de număr, un element din corpul de scalari C, suntem de acord? și spun că acest număr corespunde unui anumit element v din V, după ce i-am aplicat funcționala φ, adică $\psi(\varphi)=\varphi(v)$… știți, desigur, că toate aplicațiile φ sunt surjective. Și iată cum am realizat un izomorfism natural între v și ψ. În sensul acesta zic eu că trebuie să priviți afirmația „bidualul coincide cu spațiul vectorial inițial”.

— Mai dați-ne exemple din viața de toate zilele, aproape că strigă Eufrosina.

— …Lăsați-mă să mă gândesc…

— Literatura, poate? se întreabă Miruna. Fiecare operă literară ar putea fi câte un element din spațiul dual.

— Nu prea știu cum vine aceasta… mormăie Ipotenuză. În primul rând, care este spațiul originar?

— Realitatea, strigă din nou Eufrosina. (Șșșt…).

— Păi, da, spune Miruna, orice operă literară este cumva generată de realitate, chiar dacă, ulterior, autorul transpune totul în niște situații și cu niște personaje fictive…

— Mai rămâne să aflați care este corpul de scalari, spune Domnica (din Ploiești, iată, deci, una care nu provine dintr-un orășel sau comună).

— Este simplu, scumpa mea: este α^n, că, doar până la urmă, totul se transpune sub forma unui șir alfanumeric, a înseamnă numărul de simboluri folosite, hai să spunem 64 sau chiar 256, iar *n* poate fi și sute de mii sau milioane… în orice caz, nu este un corp infinit dimensional. Nici măcar infinit.

— Da, reia Ipotenuză, hai să spunem că, în mod cu totul aproximativ, avem definiți până acum: corpul de scalari, spațiul vectorial inițial, care este (să zicem) spațiul nostru real tridimensional populat cu 10 la ce putere vreți voi de particule elementare. Iar spațiul dual ar trebui să fie constituit din multitudinea de opere literare cu – să zicem – maximum un milion de semne care pot fi scrise despre acest spațiu real. Cum rămâne cu spațiul bidual?

— Păi… spune Eufrosina, pe o voce brusc foarte joasă… ar trebui ca un element din spațiul bidual să fie o istorie despre istorii.

— Un fel de critică, nu?

— Da. Sau intertextualitate. Nu știu.

— În orice caz, conform cu extrapolarea matematică pe care o făcurăm aici (vorbește Cosmina, din Băilești), ar trebui ca aceste preocupări literare să aibă un corespondent direct în viața reală, să fie un fel de reîntoarcere a literaturii spre Realitate.

— …Interesant, spune Ipotenuză. Ar trebui să vorbesc cu colegii mei de la Filologie despre asta.

— Ei sunt de mult la curent, spune Eufrosina. Știți… eu m-am înscris și la Filologie… la ultimul seminar al domnului Cărtărescu chiar despre aceasta se discuta. Dar fără spații duale sau biduale.

Ipotenuză rămâne mut, tot sorbind-o din ochi. Într-un târziu, cască gura să spună ceva, dar ușa se deschide cu zgomot:

— Vă cheamă doamna prodecan Vasilescu, este anunțat de o

persoană mioapă și răgușită de la Secretariat.

— Atunci… spune el, rămâne să mai discutăm data viitoare. Nu știu cât poate să dureze… întrevederea asta, bâiguie, încercând să-și aranjeze o improbabilă freză (neglijență în serviciu… absențe nemotivate… încă o plângere nefondată din partea Magdalenei… nedepunerea în timp util a fișei de autoevaluare…).

Părăsește sala de seminar aruncându-le o ultimă privire frumoaselor matematiciene în devenire: Eufrosina, înaltă și brunetă; Cosmina, blonduță, dulcică, părul ondulat și privire de azur; Camelia, șatenă și cu forme provocatoare; Anișoara, pur și simplu frumoasă; Miruna, frunte înaltă, privire deosebită, rafinată și zveltă; și iar Eufrosina…

Parcă nici n-ar fi din lumea asta.

Eufrosina se apropie de el și-l privește în ochi, dizolvându-l.

— Dacă vreți, vă putem aștepta un pic, aici. Poate că nu durează mult. Dacă nu veniți, să spunem, într-un sfert de oră, atunci plecăm și noi. Ne vedem, atunci, peste două săptămâni.

Doamna prodecan Vasilescu (Cecilia, născută în Târnăveni) este o persoană puțin spus impunătoare, în vârstă de treizeci și șase de ani (pe care nu-i arată), extrem de elegantă, cu un trup de fotomodel, deși depășind un metru și nouăzeci de centimetri, o figură brună dominantă, un CV similar cu al directorului Institutului de Matematică al Academiei, un veșnic și impecabil taior bleumarin, care astăzi bate spre cărămiziu.

Ochii ei îl scrutează dindărătul unor ochelari fără dioptrii, purtați numai pentru a-i proteja ochii în fața calculatorului și pentru a-i sublinia alura severă.

— Ipotenuză, dragule, ai ajuns și tu pe la serviciu?…

— Ce vreți să…

Se bâlbâie. Nu reușește să așeze nici măcar semnul întrebării.

— Ai cam multe restanțe în ultima vreme. Uite aici, reclamații de la studente… Nu le corectezi lucrările… Ai lipsit de la trei seminarii… Vrei să continui?

— Nu-i nevoie. Pot să iau loc?

— Nu, spune ea, și se ridică în picioare.

Se apropie de el, impunătoare, privindu-l în creștet și amețindu-l complet cu parfumul ei. Ipotenuză simte un ghem în stomac, constatând cum talia acestei zeițe este mai sus decât umerii lui. Îi place apropierea aceasta… însă îl tulbură complet.

Simte ușor-ușor așezându-i-se o plasă deasă pe creier, simte cum i se întunecă rațiunea, cum cei cincizeci de ani bătuți pe muchie ai Universului său nu prea mai contează în comparație cu Acea Clipă.

— Te-am chemat din cu totul alt motiv, nu ca să-ți fac reproșuri, spune Zeița. Nu știu cât de mult ești la curent cu Programul Interdisciplinar al Universității.

Nu este la curent. Și, chiar dacă ar fi, n-ar mai putea spune despre ce este vorba. Nici despre programul acesta, nici despre altceva. Nici despre...

Topit se află Ipotenuză, dizolvat în parfumul Ei, simte cum se mișcă fără rost, haotic, pradă unor vârtejuri generate de superba și inaccesibila persoană de care știe că nu se va putea apropia niciodată. *Venim din lumi diferite.*

— Ni se cer teme de cercetare interdisciplinară și m-am gândit că, din partea Facultății de Matematică, tu ai fi cel mai potrivit să fii responsabil cu găsirea acestor teme. Vino puțin cu mine, vrei?

Îl apucă de braț și-l trage după ea la fereastră, pe care o deschide spre statui, spre vacarmul de afară.

— Va trebui să participi la o sumedenie de ședințe cu colegii de la alte facultăți. Să vă puneți de acord. Să vezi cu ce putem contribui noi, cei de la Matematică, în programe de fizică, biochimie, sociologie... N-o să fie ușor, dar pe cuvântul meu de onoare că altă soluție nu văd pentru tine. Să reușești, cât de cât, să ieși din impasul intelectual în care te afli... Uite, de exemplu, ce vezi acum, pe stradă?

— Niște... oameni, automobile... mult zgomot... nu putem închide fereastra?

— Nu poți închide fereastra Realității. N-ai unde să fugi de doamna aceasta.

Nu știe ce să mai spună. Bătăile de inimă din piept devin dureroase.

— Nu trebuie să cauți prea mult ca să-ți dai seama că matematicile moderne se pot aplica unde te aștepți mai puțin. Ține-te bine.

Cecilia îl înlănțuie de mijloc, îl strânge cu putere, Ipotenuză o apucă și el cât poate de bine de talie, cu ambele mâini, speriat, în momentul în care simte că picioarele lui pierd contactul cu podeaua. Cecilia se ridică purtându-i ca pe un fulg, se rotesc

ușor prin cabinetul ei de prodecan, apoi țâșnesc înlănțuiți deasupra bulevardului.

— Așază-te mai bine în spinarea mea, îi spune ea, susținându-l cu o mână, iar el o strânge de mijloc cu coapsele și îi cuprinde spatele puternic.

Se îndepărtează în cercuri din ce în ce mai largi pe deasupra Pieței Universității, iar unii trecători îi observă, însă nu par a fi prea surprinși. Înconjoară în zbor Teatrul Național, apoi coboară spre Muzeul de Istorie a Bucureștilor, urcă din nou spre Spitalul Colțea, cotesc spre Piața Rosetti…

— Dacă ai încredere în mine, n-o să-ți fie deloc rău, îi spune Cecilia. A sosit momentul să te eliberezi de viața ta anostă de până acum. Pune-ți mintea la contribuție: la fel cum zburăm noi acum, împreună, vei putea zbura și singur, atunci când gândirea ta va fi cu adevărat liberă. Uite, acum te voi lăsa să te descurci singurel. Dacă te simți prea slab, n-ai decât să mă chemi și voi veni: să te strâng în brațe și să-ți dau puteri.

Coboară în părculețul din fața Teatrului Național, Cecilia îl invită să coboare de pe ea, apoi își ia zborul ca o săgeată spre Piața Romană.

…Iar Ipotenuză realizează că este gol-goluț și plin de bube. Trecătorii nu par să-i dea vreo atenție deosebită, însă el simte o rușine insuportabilă arzându-l pe dinăuntru. Și, pe cât rușinea este mai mare, furunculele îi înfloresc și-i explodează. Reușește să-și acopere zona genitală cu o pungă de McDonald’s găsită într-un coș de gunoi, apoi fuge spre pasaj.

„Toaletele”, se gândește, fără să știe prea clar ce va face odată ajuns acolo. Va aștepta să se lase noaptea?

Veceurile sunt, însă, încuiate. „Cecilia”, strigă el mut, apoi își dorește ca Ea să nu-l fi auzit, să nu-l vadă în halul în care se află. Forțează ușa toaletei, i se pare că va ceda, se aud zgomote, scrâșnete, cedează. O ultimă lovitură de umăr, ușa se deschide, iar el se prăbușește…

Lângă pat. Ora 03.33. Roșu. Două puncte. Roșu. Roșu.

„Iar visezi femei”, își spune cu o fericire amară. Nu poate uita senzația de subjugare totală pe care a trăit-o în preajma Ceciliei, comparabilă ca intensitate numai cu rușinea de a se trezi gol și plin de furuncule în plin centrul Bucureștiului. „Voi scrie… Ăsta e un vis care trebuie scris…”, apoi își amintește cum a decurs, în realitate, ziua precedentă.

Cecilia Vasilescu îl convocase într-o chestiune banală, urma să plece la un congres în Australia, iar el trebuia să țină un curs și să corecteze vreo nouăzeci de lucrări în locul ei. Și să nu mai lipsească de la ședințe. Îl servise cu o cafea, apoi îl condusese la ușă, în momentul în care el se pregătea să-i sugereze că *lui* îi va fi tare dor de *ea* (sau poate tocmai de aceea, nu te pune niciodată cu intuiția feminină, procesarea paralelă și salturile cuantice aferente). Ipotenuză inițiase un astfel de salt spre parter cât putuse de repede – însă trecuse, oricum, mai mult de un sfert de oră, studentele nu-l mai așteptau. Se refugiase apoi să disece problema Realității, a Realității duale și a celei biduale, în tovărășia unor cetățeni gri și aparent preocupați să-l asculte, atâta vreme cât mai plătea un rând. Treptat, Ipotenuză ajunsese la concluzia că structura algebrică potrivită pentru el și pentru cei doi-trei ascultători ai lui era aceea de spațiu Banach (orice șir Cauchy este convergent, e la mintea cocoșului, mediocrităților); cu toate acestea, chiar și într-o asemenea structură aparent ordonată, se pot întâmpla accidente sau singularități, cum ar fi aceea că el, în loc să se bucure de o binemeritată carieră la Princeton, cu iahtul aferent și cu congrese la care să bea cot la cot cu medaliați Fields, iată, este constrâns să asculte cum studentele, și mai ales Eufrosina (din Băicoi), îl poreclesc „moș Ipotenuză”, să trăiască dintr-un salariu de mizerie într-o garsonieră de rahat și să bea zeamă de surcele cu toți boschetarii; auzind toate acestea, ceilalți vectori din spațiul Banach i-au apucat firava făptură de unde au nimerit și i-au făcut vânt în mocirla din fața stabilimentului.

A vrut să le zică vreo două, dar o anumită stare generată de acumularea de acetaldehidă i-a retezat elanul, iar lângă el a răsărit Roxana, care l-a amenințat că o cheamă pe Eufrosina, să-l vadă în ce hal se află. Așa că ultimul lucru pe care și-l mai amintește este cum a luat înțeleapta hotărâre de a se îndrepta pe un drum cât de cât geodezic spre casa aceea a lui (de rahat).

…Iar nu va mai ajunge la facultate, și doar l-a rugat Cecilia să nu lipsească de data aceasta de la ședința de catedră. Încearcă să se trezească prin consumarea unor murături pe jumătate mucegăite, însă cade la loc în pat, victimă a proceselor de dehidrogenare naiba știe ale căror molecule.

La ora 12.34 reușește, totuși, să se urnească din casă, întru câtva ferchezuit și îmbrăcat în costumul de ginerică, ultima

ediție (restul boarfelor fiind într-o stare indescriptibilă pentru o poveste care este de presupus că va ajunge și sub nasuri mai fine). Are capul greu, dar îl înviorează mișcarea pe care este obligat s-o facă alergând după autobuz, îmbrâncindu-se cu ceilalți călători, până ajunge să se odihnească oarecum confortabil lipit de mușchii fesieri ai unei Roxane, cu ochii țintă în decolteul unei Camelii care ascultă muzică la căști, privind undeva deasupra lui.

…Coboară din autobuzul 268 în stația de la Universitate cam cu părere de rău, însă această părere de rău i se transformă în părere de bine în momentul în care o recunoaște, la numai câțiva zeci de metri de el, pe Eufrosina, care se pregătește să traverseze bulevardul.

…încotro? doar facultatea este în spate… A! Probabil că *vis-à-vis,* la librăria Dalles…

Locul ideal pentru a „antama” o discuție intelectuală. Ce citești? Uite, îți recomand asta… Mai ales în lumina celor discutate cu o zi mai înainte. Realități reale, realități virtuale, realități duale, biduale, modale, piramidale…

Se grăbește după ea, însă semaforul și-a schimbat culoarea în roșu, și ce contează?…

(Trosc.)

Eufrosina… Cecilia… Roxana… Camelia… lumină, durere în coaste… fiori de căldură despicându-i șira spinării…

— Prostu’ dracului! Bă, chiorule!

Durerea pricinuită de impact reușește până la urmă să-l înviorez pe Ipotenuză, însă el ezită să se culeagă de pe „carosabil”, amețit de invectivele care se revarsă dinspre proprietarul mașinii.

Și sesizează, de unde se află întins, că limuzina este de lux și are număr de Constanța.

Claxoane. Ipotenuză se decide să deschidă ochii spre acel șofer care-i pipăie carotida.

— Dar… eu vă știu pe dumneavoastră…

— Auzi la el… vă știu pe dumneavoastră… Ipotenuză, tu ești, moșule?

— A… asta nu poate fi decât o ipoteză…

Râd amândoi. Un junghi în coaste pentru Ipotenuză.

— Ai pățit ceva?

— Nimic grav. Hai să ne mișcăm de-aici.

— Urcă.

Ipoteză. O vreme au fost nedespărțiți, din cauza similitudinii poreclelor lor. Spre deosebire de Ipotenuză, care a fost dintotdeauna cel mai răsărit din clasă la matematică și nu numai, Ipoteză era elevul mediocru prin excelență. Se eschiva de la marea majoritate a discuțiilor, iar, atunci când i se cerea vreo părere, respira intens, își privea interlocutorul fix în ochi și enunța pompos.

— Ce spui tu... nu poate fi decât o ipoteză.

În general, îi mergea. A scăpat astfel de formularea unei păreri personale o dată, de două ori, de treizeci de ori. A treizeci și una oară a fost poreclit Ipoteză (la două săptămâni după ce Ipotenuză fusese botezat astfel, în circumstanțele amintite în deschiderea acestei lucrări).

Ipoteză a terminat liceul copiind vârtos de la Ipotenuză, inclusiv la bacalaureat, după care se știa despre el că a tot încercat să între la Medicină, până când i s-a pierdut urma.

— Și, până la urmă, ce s-a ales de tine?

— Biochimie multifuncțională. Cu ramificații filosofice. Vorbesc serios.

— Și... la Constanța?

— Lângă Constanța. Am un institut privat. Tu?

— Aici, la Universitate. Sunt asistent la facultate.

Arată bine Ipoteză, este chiar contrariul lui Ipotenuză.

Ten bronzat și sănătos. Voce și sprâncene groase. Bicepși jucându-i pe sub mânecile tricoului. Păr măsliniu, neatins de calviție (s-o fi vopsind?).

— ...Așa bătrân și numai asistent, moșule?

— La Matematică se avansează greu. Se publică puțin și rar.

— Asta este numai o ipoteză. Mai zi-mi o chestie: ești însurat?

— Nu. Am fost. De trei ori.

— Dar visezi femei?

Ipotenuză nu răspunde. Ipoteză râde cu toți dinții și cu toți plămânii.

— Hai că timpu-i scurt, spune el, trebuie să vorbim. Nu vii cu mine la Constanța, acum? E vineri. Înțeleg că n-ai pe nimeni să te aștepte acasă. Ai să vezi și singur că merită.

Acesta a fost dintotdeauna șarmul lui Ipoteză: reușea să convingă din prima. Era direct și irezistibil, cu ochii aceia măslinii și râsul contagios. Ce dacă nu-l prea duce capul, își

spuneau colegii mai cu ifose – la urma urmei, e *de gașcă.* Ne face să ne simțim bine. Avem nevoie de el.

Ipoteză apasă un buton și reglează un potențiometru: masaj electro-regenerator, moșule, o să-ți ia durerea cu mâna. Până la Constanța, te vei simți ca un nou-născut.

Astfel că în zece minute ies din București, vorbind despre femei. Spre Fundulea, Ipotenuză îi mărturisește cum, de la înființarea site-urilor de catalogare a viselor, s-a oferit voluntar.

Este convins că în felul acesta va ajuta științele psihologice să înțeleagă mai multe din tenebrele subconștientului.

— Dacă toți am proceda în felul acesta, dacă ne-am descrie cele mai ascunse trăiri, științele neurocognitive ar fi cu adevărat impulsionate. Cred… sunt convins că următoarea revoluție științifică, dacă va avea loc, va fi în mod necesar legată numai de bătrânii noștri bieți creieri.

— Nici nu știi câtă dreptate ai, spune Ipoteză. Dar, când ajungem la mine la institut, ai să vezi că se poate mult mai mult decât atât. Pe bune, Ipotenuză, cred că Dumnezeu sau Dracul, eventual chiar împreună, mi te-a scos în cale. Aveam nevoie ca focul de unul ca tine.

— Hai, nu vorbi tâmpenii. Ce-ți trebuia ție un ratat ca mine?

— Ai exact profilul necesar. Trecut de prima tinerețe, deci cu experiență de viață, dar încă incomplet senilizat. Plus că ești liber de orice obligații. Și, ce este cu muuult mai important… visezi femei.

Spre Lehliu, Ipotenuză este convins să renunțe la cariera universitară în schimbul înconjurării lui cu exemplare feminine cel puțin la fel de valoroase ca Eufrosina din Băicoi, Miruna din Adjud, Cosmina din Băilești sau chiar gigantica Cecilia din Târnăveni. Adăugăm la acesta o îndemnizație dublă față de salariul lui de asistent. Plus cazare și masă asigurate.

Fetești. De acolo era Codruța, a terminat facultatea anul trecut, sub îndrumarea Ceciliei, iar acum e pe undeva pe la Yale University.

— …Cum se termină toate visele tale cu femei, Ipotenuză?

— Prost.

— Vrei să spui că se întâmplă totdeauna ceva care-ți… cum să spun… care-ți tulbură starea finală de fericire?

— Cam așa ceva.

— O să fie bine. Ipoteză îi arde o palmă prietenească după

ceafă (durere ascuțită în coaste). Crede-mă, o să-ți fie bine.

Cernavodă; discuții despre procesele cerebrale.

Un alt motiv pentru care m-am înrolat în programul lor, spune Ipotenuză, este că mă obligă să fac eforturi să-mi amintesc visele. Am citit undeva că visele se formează prin conlucrarea celor două emisfere cerebrale și că, reamintindu-ni-le, putem induce o oarecare tendință de permanentizare a acestor efemere legături între cei doi creieri ai noștri. Cu un plus evident pentru toate procesele intuitive.

— Iar femeile, se știe, au o intuiție cu mult mai bună. (Salturi cuantice, procesare paralelă, trăiri ascunse.) Crezi că-și amintesc mai bine visele?

— Cred că, pentru ele, întreaga lume este percepută ca un vis, reia Ipoteză. Dacă eu îți spun ție că nu exiști decât în visul cuiva, te vei revolta. Însă o femeie este gata mult mai ușor să accepte lucrul acesta.

— …Așa să fie?…

— Că femeile acceptă mai ușor afirmații situate la limita rațiunii, da. Încearcă numai să le întrebi…

— Nu m-ai înțeles, îl întrerupe Ipotenuză. Mă întrebam ce-ar însemna să existăm numai în visul cuiva sau într-un program de calculator.

— Nu mare lucru, crede-mă. Nu știu dacă ai calculat vreodată cam câtă informație reprezinți tu în toată lumea asta. Hai să zicem că trăiești cam… un an înseamnă vreo treizeci de milioane de secunde. Deci trăiești vreo două miliarde de secunde, sesizezi realitatea cu un ritm de vreo 50 de hertzi, iar fiecare astfel de „cadru” nu reprezintă, după părerea mea, mai mult de 1–2 *megabytes,* informație mai ales vizuală. Mă bazez pe numărul de celule receptoare pe retină. Dacă tragi linie, întreaga ta existență înseamnă cel mult… calculează și tu…

— …Ajung la un fel de zece la puterea a șaptesprezecea… asta înseamnă vreo 100 *de petabytes,* adică 100 de mii de *terabytes.*

Ipoteză reduce viteza de la 190 la 170 kilometri pe oră și se caută în buzunarul pantalonului. Îi întinde un iphone de ultimă generație.

— Caută pe net, poate vezi cam care-i capacitatea de stocare instalată în lume…

— …Am găsit, spune Ipotenuză, după ce au trecut de

Medgidia: *According to new research from Internațional Data Corporation (IDC), worldwide installed raw storage capacity will rise to a staggering 7,235 EB in 2017.*

— Șapte mii de *exabytes*... Iar în fiecare *exabyte* putem stoca în mod complet, cu toate experiențele subliminale posibile, cam zece indivizi.

— Nu-i mult, spune Ipoteză. Tot ce se află instalat în lume acum nu poate stoca decât șaptezeci de mii de oameni?

— Gândește-te ce-ți amintești tu, de fapt. Cu câtă rezoluție poți recompune o amintire? Hai, numai o imagine. Concentrează-te.

Se concentrează. Asupra Ceciliei.

— Mai mult de o poză cu rezoluție modestă nu vei reuși să compui. Hai să spunem, maximum 100 de *kilobytes.* Și nu cred că ești în stare să-ți generezi mai mult de o mie-două de asemenea poze. Până la urmă, memoria ta, deși ar fi putut însemna câțiva *petabytes,* nu reprezintă în realitate mai mult de o sută-două de *megabytes.* Ce risipă de informație, nu?

— Restul... trebuie să se stocheze undeva.

— În vise. Nu glumesc deloc. Din cauza asta, ar fi bine să fie extrase.

Apar primele indicatoare de Constanța, dar Ipoteză se încadrează pe autostrada dinspre Năvodari.

— Așa că am ajuns și la scopul institutului meu, spune el. Lăsăm oamenii să viseze și le extragem visele. Într-un mod cu mult mai eficace decât ceea ce faci tu pe Visulmeu punct ro. Ai să vezi, o să-ți placă la noi.

După ce iese de pe autostradă, Ipoteză lasă în spate orașul Năvodari (cum o chema pe fata de aici? era blondă, slabă și cu picioarele atât de lungi...).

— Mai văd o problemă, spune Ipotenuză. Stocarea datelor. Tocmai am ajuns la concluzia că toată capacitatea de stocare existentă este cam micuță, dacă vrem să înmagazinăm toată informația...

— Statisticile acestea sunt vechi și nu iau în seamă decât dispozitivele de stocare tradiționale. Ia gândește-te, într-un mol de orice material, cam care ar fi limita de stocare?

— Dacă presupui că fiecare atom ar putea stoca un bit de informație, ar însemna numărul lui Avogadro... adică 6 x 1023 *bytes*...

— Biți, nu *bytes,* spune Ipoteză. Înseamnă puțin sub 1023 *bytes,* adică aproape o sută de mii de *exabytes.* Un milion de existențe. Și asta… în 28 de grame de siliciu. Privește plaja asta, spune-mi cam cât siliciu crezi că se află aici.

— Mii… milioane de tone…

Ipoteză râde în hohote.

— Scuză-mă, nu pot să mă opresc până când nu ducem demonstrația la capăt. Siliciul reprezintă cam un sfert din scoarța terestră, care are aproape 20 de zetagrame, adică avem 5 mii de exagrame de siliciu. Un exagram este un miliard de miliarde de grame. Iar eu îți pun un milion de existențe ca a ta, complete, nu doar memorii, în cam 25 de grame de siliciu, ca să luăm o cifră rotundă.

— …Amețesc. Siliciul de pe planetă ar putea stoca… aproximativ două sute de milioane de miliarde de miliarde de existențe.

— La asta lucrăm. Împreună cu aceia sau cu acelea care dispun de asemenea capacități de stocare. Vezi, este loc destul pentru voi, toți. Însă ne trebuie visele voastre.

Ipoteză părăsește șoseaua care continuă spre Tulcea și o apucă pe un drum lăturalnic, îngust, însă bine întreținut, printre tufe și stufăriș, spre mare. După câteva delușoare, stufărișul face loc unei păduri destul de respectabile, iar, la liziera acestei păduri, mașina coboară spre primele clădiri, blocșoare de trei etaje, vopsite în alb și albastru. Totul înconjurat de un zid de vreo patru metri înălțime. Accesul are loc pe o poartă automată, dotată cu amprente audio și, probabil, dispozitiv de scanare a retinei.

Curtea este formată din alei, câțiva copaci răzleți, un teren de tenis, unul de minifotbal, unul de baschet, o piscină, iar în rest, gazon tuns scurt, bănci și foișoare ca pentru picnic. În momentul în care Ipoteză oprește motorul mașinii, Ipotenuză aude și freamătul mării, nu prea departe.

— Vrei să faci o plimbare pe faleză? Sau, lasă, mergem mai târziu. Simona!

Simona, îmbrăcată în alb, cu fustă mini, picioare bronzate, sâni perfecți și ochi extrem de verzi, se îndreaptă spre ei.

În câteva cuvinte, Ipoteză face prezentările și-l informează pe Ipotenuză că Simona va fi medicul care se va ocupa îndeaproape de el. Iau masa tustrei într-un separeu, Simona

este așezată lângă Ipotenuză și (nu, nu este o părere) îl atinge în repetate rânduri cu cotul, cu genunchiul sau cu șoldul, atunci când își modifică poziția. Cina este frugală, însă de calitate.

— Nu ne putem lăsa… colaboratorii să adoarmă cu stomacurile prea pline, spune Simona. Dar, dacă mai doriți ceva, putem comanda la bucătărie.

— Aș mai vrea un pahar de vin.

Un vin extrem de bun, însă din care Ipoteză le turnase cu parcimonie.

— Sigur. Uite, mai vreau și eu o jumătate de pahar.

Apoi.

— Mergem? (spre Ipoteză) Unde să-l cazăm?…

Ipoteză își consultă iphone-ul.

— Corpul L, etajul trei… sunt cinci camere libere.

— Dar se lucrează la Corpul M, este șantier. Să nu fie zgomot.

— Dacă nu deschide fereastra, poate dormi foarte bine. Îl mutăm imediat ce se eliberează o cameră într-unul din celelalte blocuri.

Apoi îl privește din nou pe Ipotenuză.

— Dragul meu, ne vedem mâine. Te las în grija Simonei. Acum… tot ce ai de făcut este să visezi.

Urmând-o pe Simona, Ipotenuză se tot gândește cum ar fi mai bine s-o apuce de mână, s-o oprească, să-i spună. Simona merge grăbită, aruncându-i din când în când o privire peste umăr. Zâmbindu-i.

— Nu, spune ea, când el încearcă să-i cuprindă umărul. Nu acum. Mai încolo, poate. Întâi și întâi, trebuie să te adaptezi.

Ajunși în cameră, îl somează să se dezbrace, îl invită să meargă la baie. Când iese, Ipotenuză constată că hainele i-au dispărut și este îmbiat să se îmbrace într-o cămașă de noapte, lungă și destul de feminină. Apoi, Simona îl ajută să se întindă în pat, atingându-i de câteva ori cu sânii și permițându-i să-i adulmece respirația. (Ovulează?) Îi instalează o branulă și-l cuplează la o perfuzie.

— De ce? Nu sunt bolnav…

— Ești cam slăbit. Ne vei mulțumi pentru aceasta.

După care îi așază pe cap o cască rigidă, căptușită cu un material care i se mulează perfect pe craniu. Din cască nu iese, însă, niciun fir și nicăieri nu se vede vreun dispozitiv care să semene a calculator sau a orice altceva care să stocheze

informația.

— Visele tale… se vor transmite direct, undeva departe. Nici măcar eu nu știu unde. Iar casca are acumulatori, sper că nu ți se pare prea grea. Oricum, sfatul meu este să nu ți-o scoți, că doar pentru asta ai venit tu aici. Nici perfuzia, dacă nu-ți cerem prea mult.

Apoi, când el se așteaptă mai puțin, îi ridică poalele cămășii, îi prinde penisul, căruia-i aplică un soi de prezervativ strâns, terminat cu un tub roz transparent. Tub care este conectat la un aparățel tot roz, pe care scrie MedVac și unde două LED-uri verzi clipesc a stand-by.

— Ce… Pentru ce-i asta?

— Pentru spermă. Ar fi păcat să se piardă. Să nu-ți scoți sonda. S-ar putea să te murdărești. Pe tine, sau așternuturile. Încercăm să limităm numărul rufelor de spălat, din respect față de mediul înconjurător.

Simona îi reglează debitul perfuziei, apoi îl sărută pe frunte: somn ușor.

Lumina se stinge ușurel imediat ce Simona închide ușa în urma ei. Ce-o fi și chestia asta, în ce m-am băgat? se întreabă Ipotenuză. Probabil că este vreo bancă de colectare a spermei… iar perfuzia asta… cine știe ce… mi-au pus, să stimuleze…

— …Ți-o prezint pe Diana, îi spune Ipoteză în fața unui răsărit superb de soare, pe faleză. Ea… te va ajuta aici, în viața conștientă.

— Voi fi umbra dumneavoastră, spune Diana.

Brunetă, cu forme ample, sâni și fese foarte pronunțate.

Ipotenuză urmărește cum îi joacă tendoanele când vorbește, și mai observă și că are brațele extrem de musculoase. Nu-și dorește ca Diana aceasta să se supere la un moment dat pe el.

— Plăcerea va fi de partea mea, spune el. Pot să te întreb unde te-ai născut?

— În Hațeg… de ce?

— Așa, pentru statistica mea personală.

— Ipotenuză este fascinat de faptul că există atât de multe femei frumoase, toate născute în tot atât de multe așezări complet pierdute, de pe tot întinsul țării. Ia-o ca pe un compliment, îi spune Ipoteză Dianei și se îndepărtează.

— Dacă este un compliment… atunci vă mulțumesc foarte mult.

— Hai să vorbim la persoana a doua singular, spune Ipotenuză. Îmi dai voie să te țin de mână?

— Având în vedere acest dumnezeiesc răsărit de soare, da.

Se lipește de ea și o simte tremurând. Ipotenuză o cuprinde pe după mijloc, ea îl îmbrățișează, totul terminându-se într-un foarte lung sărut.

Amețiți de lumină și de extaz, mai fac câțiva pași împreună, iar Diana îl trage după ea pe o alee care se pierde printre copaci; acolo, după ce ochii i se adaptează la lumina mult mai scăzută în intensitate, deslușește un pat în mijlocul unei poienițe. Se prăbușesc înlănțuiți, într-o clipă Diana rămâne goală, iar Ipotenuză realizează, în timp ce scapă de hainele de pe el, că a întinerit cu cel puțin douăzeci de ani, își privește bicepșii, pectoralii și nu-i vine să creadă.

— Te mai admiri mult, dragule? Hai, te aștept de trei secole.

Îl sărută, așezându-se în așa fel încât să-i permită să o penetreze. Ipotenuză simte cum puteri nebănuite i se revarsă în vintre dinspre Diana, dinspre feminitatea ei brunetă. Constată că se poate ridica înlănțuit cu ea, că o poartă cu el în timp ce ea suspină de plăcere, că poate chiar alerga, că începe să zboare…

— E simplu, îi spune ea, după ce totul s-a sfârșit. Prin forța dragostei, gravitația s-a dus naibii. Yoghinii știau de multă vreme asta. Acum și tu o știi, trebuie numai să mă vrei din nou și vom zbura. Pretutindeni.

…De fapt, se aflau pe plajă și așteptau un tren care urma să-i ducă undeva, departe. Era un loc unde urmau să se căsătorească, să petreacă, să facă dragoste până când se vor naște din nou. Trenul sosi, însă era aglomerat, iar Dianei îi era sete. Îi ceru lui Ipotenuză să-i cumpere un suc de la un chioșc, dar, când el se întoarse, trenul se puse în mișcare și el, alergând, constată cum trenul se îndepărta din ce în ce mai mult. Diana îi făcea semne disperate: fugi, prinde-mă, nu mă lăsa singură, căsătoria noastră… Iar Ipotenuză își luă avânt și începu să execute salturi din ce în ce mai mari, din ce în ce mai rare, zburând din ce în ce mai mult între momentele în care atingea pământul. Trenul urca acum o pantă foarte abruptă, dar Ipotenuză reușea să se țină la o distanță aproximativ constantă de avion, până când, în cele din urmă, Diana se hotărî și se aruncă pe ușa avionului. Trecu vâjâind pe lângă el, trebuie s-o prind, își spuse și-și dirijă zborul în jos. Vedeau marea

apropiindu-se, iar prăbușirea Dianei era din ce în ce mai lină, până când Ipotenuză reuși s-o ajungă și se împreunară în aer. Neatent la zbor, Ipotenuză se răsuci cu tot cu Diana și căzură în apa caldă, înconjurați fiind de foarte multe caracatițe care le șoptiră: numai pe voi vă așteptam…

Partea a doua

Ar fi bine să știu câte zile au trecut aici, își spune uneori Ipotenuză, însă timpul nu se lasă analizat atât de ușor, în momentul în care nu ai altă ocupație decât să mănânci, să-ți faci nevoile și să visezi.

Institutul sau clinica sau ospiciul (sau ce-o fi) e populat numai de femei chiar mai frumoase decât studentele de la facultatea lui. Aproape că le-a uitat pe dragele lui aspirante într-ale matematicii, până când într-o noapte a visat-o pe Eufrosina privindu-l cu reproș: tot nu ne-ați corectat lucrările, tot nu ne-ați răspuns până la capăt cum e cu spațiile duale, tot n-ați reușit să mă iubiți. I-a cerut iertare în genunchi, iar ea s-a aplecat spre el și l-a sărutat, după care i-a dat voie să-i sărute feminitatea caldă, moment în care au fost surprinși de Cecilia, care l-a amenințat că-l pune pe lista de disponibilizări și că va interveni la Ipoteză să fie dat afară din spitalul-institut; și-a găsit refugiul în brațele Dianei, care, de fapt, era Roxana cea cu mijlocul subțire și cu ochii îndepărtați, iar într-o altă noapte i-a mardit pe boschetarii care-l scoseseră afară din spațiul Banach…

Nu l-au mai mutat. Șantierul s-a sfârșit; acel Corp M a fost ridicat văzând cu ochii, de către niște muncitori negricioși și pipernciți, comandați de două femei imense, una roșcată și una brunetă, ambele în salopete luminiscente și fără să-și scoată vreodată căștile de protecție. Ipotenuză s-a amuzat într-o dimineață să vadă cum „șefele” se răsteau la micuții muncitori, aliniați, tremurând ca varga.

Nu-i vorbă, situația îi priește: în timpul liber face exerciții, mai joacă un fotbal (invariabil: pacienții, sau „colaboratorii” contra doctorițelor și asistentelor, iar ele câștigă întotdeauna), mâncarea este extrem de sănătoasă, variată și gustoasă, la urma urmei trăiește într-un fel de Paradis, totul pus în serviciul cât mai multor vise, cât mai bizare, însă neapărat erotice. Nu-și amintește să fi văzut vreodată fiola conectată la aparatul roz Medvac altfel decât plină, dimineața.

Ipotenuză începe să realizeze că, pe undeva, ceva este în neregulă cu locul acesta. În primul rând, nu prea are contact cu ceilalți (cum să le spună) pacienți? colaboratori? clienți? nebuni internați? Se întâlnește cu ei uneori prin parc, dar fiecare este însoțit de cel puțin o Simonă frumoasă de pică și antrenat în felurite discuții cu aceasta (acestea). Așa că ei între ei schițează numai câte un gest de salut și trec mai departe. La masă, la fel, fiecare bărbat-pacient-colaborator ia masa separat, fiecare cu Simona lui. I se pare lui Ipotenuză că un proces întru câtva fundamental al societății moderne, acela al constituirii grupurilor („găștilor") de bărbați, lipsește din institutul sau spitalul acela.

Și nu-s chiar așa mulți, deși, judecând după numărul de blocșoare și după faptul că Ipoteză afirmase că era cam aglomerat, ar fi trebuit să fie vreo trei-patru sute, pe puțin. Or, el n-a văzut niciodată mai mult de douăzeci de bărbați simultan în curte sau la masa de prânz.

La fotbal se întâlnește cu încă vreo șase-șapte, întotdeauna se regăsesc cumva dezorientați, stingheri, ca o haită de câini dislocată de pe teritoriul inițial, se află acolo numai și numai în vederea jocului cu mingea. Iar, la sfârșitul fiecărui meci, când limbile ar trebui să se dezlege, toți sunt copleșiți de rușinea faptului de a mai fi fost învinși încă o dată. De o echipă de femei.

Excepție face Mișu, singurul care petrece un oarecare timp singur, în parc, citind felurite cărți în format electronic. Nu discută niciodată despre cărțile lui, nu arată nimănui ce mai citește el, nu joacă fotbal, este înalt, uscat, brunet, ochelari cu multe dioptrii și foarte păros și precis umple două fiole din Medvac în fiecare noapte.

— Iar ați luat bătaie, nu? Învățați-vă că nu jucați cu oameni obișnuiți, jucați cu îngeri. Sau cu diavolițe. Sau cu extraterestre. Este suficient să văd cât de bine li se leagă pasele, sau cât de eficient lovesc mingea, ca să-mi dau seama că *ele* nu sunt croite din același material ca voi.

Este de înțeles de ce nimeni nu prea vorbește cu Mișu, dar Ipotenuză a stat să-l asculte de vreo două ori, până când l-a recuperat Simona de lângă el: în special elucubrații medicale, se pare că Mișu acesta era aproximativ medic – și de fiecare dată Ipotenuză a uitat destul de repede toată discuția. Dar toate

aceste conversații se înregistrează undeva și-i sporesc o anumită stare de disconfort și de a-și dori să afle ce naiba caută el aici.

La urma urmei, încearcă el să reia din când în când, de unul singur, firul discuțiilor cu Ipoteză – toată activitatea mea conștientă, toată matematica pe care am învățat-o, toate lecturile mele, n-ar putea reprezenta mai mult de cinci-șase volume groase. Dacă aș încerca să scriu mai mult, aș sfârși prin a mă repeta. Vreo 10 *megabytes.* Să spunem că, dispunând de un talent puțin peste mediocru, aș mai putea picta din memorie, fără să inventez nimic, vreo zece tablouri. Încă vreo 20 de *megabytes.* Restul, până la 100 de *petabytes,* sunt visele. Conștientizăm, deci, sub o miliardime din tot ce experimentăm. Dacă ei, sau *ele?* oricine ar fi, încep să aibă acces la restul de informație pe care o experimentăm și analizăm în orice clipă...

Amețește. Își amintește de soluțiile de calcul distribuit, în care toate calculatoarele, de la cele ale agenților de pază și ale secretarelor, până la acela al Ceciliei de la Universitatea din București sau ale lui Haldane de la Princeton, execută joburi comandate de undeva, de departe, cine știe de cine și de neimaginat pentru ce. Dacă, la urma urmei, visele noastre sunt numai o dovadă indirectă că mințile ne sunt exploatate de *altcineva* în afara momentelor în care suntem conștienți?... Ne-or fi conectând folosind căștile acelea, or fi generând alte realități, cu mult mai complexe decât aceea în care trăim (sau în care ți se pare că trăiești, blegule).

Și mai este și chestiunea cealaltă, aceea cu colectarea spermei... O fi având vreo legătură cu visele?

Simona apare ca din senin lângă el în asemenea momente, îl prinde de braț, îl servește cu o băutură reconfortantă, îl provoacă la o discuție despre Van Gogh... Ipotenuză rămâne tulburat un moment, starea de disconfort i se disipează de cele mai multe ori.

Dar nu întotdeauna. Se hotărăște, așadar, să-și oprească administrarea perfuziei. În mod clar i se pune ceva somnifer în această perfuzie, prea i se întunecă privirea și gândirea imediat ce iese Simona din salon (sau din cameră).

Și, într-adevăr, nu mai adoarme imediat. Rod al unor îndelungate observații ale celor mai mici gesturi ale Simonei, reușește să-și decupleze perfuzia fără aproape niciun zgomot.

Mai greu cu prezervativul acela, dar se hotărăște să scoată tubul din plastic din Medvac și și-l înfășoară în jurul coapselor, înnădindu-l. Își scoate și casca și iese tiptil din salon, pe holul slab luminat.

Nici urmă de Simona, nu sesizează alt zgomot în afara respirațiilor ritmice și a unor ușoare suspine ale celorlalți pacienți-colaboratori-internați. Se îndreaptă spre primul oficiu unde, în sfârșit, observă un calculator.

Ecranul este împărțit în mai multe ferestre, cam cum a văzut el odată ecranul din ghereta portarului Universității, care-i arăta acestuia imaginile de la diferite camere video de supraveghere. Numai că în aceste ferestre sunt, desigur, visele celorlalți (sâni, fese, buze, ochi, bazine, prăpăstii, recepții luxoase, organe genitale), iar fereastra aceea neagră ar trebui să arate acum visul meu, își spune el. Reduce, pe rând, dimensiunea ferestrelor cu imaginile acelea și observă altele deschise pe ecran, dintre care una, care pare a fi o fereastră de control a unui dispozitiv oarecare, îl surprinde:

Generatori: 98 563
Entități generate: 2 768 920 005
Rata de generare: 255 665 h^{-1}.

— Așa cum am crezut, este ceva ciudat aici, mormăie moș Ipotenuză.

Și decide să nu le dea de bănuit. Restabilește ferestrele soft-ului aceluia de supraveghere, se retrage în cameră, se cuplează din nou la casca-de-vise, sonda-de-spermă și perfuzia-de-nu-se-știe-ce. După o ezitare, pornește alimentarea perfuziei; dacă ar lăsa-o oprită, Simona sigur ar bănui ceva.

Povestirile lui Hoffmann, la Operă, unde se află singur într-o lojă. După actul II, *Olympia,* după ce Coppelius, jucat într-un mod magistral de bas-baritonul José Van Dam, o demontează bucată cu bucată pe păpușa de care se află îndrăgostit Hoffmann, Ipotenuză începe să plângă, atât de rău îi pare după roboțica aceea. Se mai drege cu o șampanie în antract, apoi își reia locul în loja goală.

S-au mai întâmplat inversiuni în istoria reprezentării acestei opere. Dat fiind faptul că opera era aproximativ neterminată atunci când Jacques Offenbach și-a dat obștescul sfârșit, a putut

fi recompusă în mai multe variante. Varianta aproape universal reprezentată este aceea în care actul III este *Antonia,* iar *Giulietta* este actul IV, probabil și din cauza faptului că muzica din *Giulietta* este, dacă nu mai bună, măcar mai pe placul publicului.

...însă orchestra atacă primele acorduri din *Barcarolle,* deci regizorul a ales a doua variantă, inversând între ele actele III și IV. Întâi *Giulietta,* apoi *Antonia.* Ochii lui Ipotenuză se umezesc din nou, de data aceasta de plăcere. Cine poate rezista, asaltat fiind de două voci superbe, una de mezzosoprană și una de alto, îngânând: *Belle nuit / Oh nuit d'amour / Souris a nos ivresses / Nuit plus douce que le jour / Oh belle nuit d'amour / Le temps fuit sans retour / Emporte nos tendresses / Loin de cet heureux séjour / Le temps fuit sans retour / Zéphyrs embrasés / Bercez-nous de vos caresses...*

— *...Donnez-nous vos baisers,* îi murmură cineva în ureche.

În crepusculul decorului din *Barcarolle,* o recunoaște lângă el pe Olympia, în aceeași rochiță de păpușică. O cuprinde în brațe și o sărută, simțind cum lumea se învârtește, cum lumea este o *Barcarolle,* la urma urmei. Alături de Hoffmann, a iubit-o pe scenă pe Olympia și ce poate fi mai frumos decât s-o aibă numai pentru el, în loja legănată de *Nuit d'amour, plus douce que le jour?*

Nu-și amintește să fi trăit vreodată o asemenea senzație de împlinire, de unire totală cu cineva sau cu ceva. Nu-i mai pasă că Olympia, cea pe care o iubea el, este o păpușă mecanică, pe când femeia de lângă el este caldă, doritoare – cu totul altceva decât surogatul din opera lui Offenbach. De fapt, Olympia este un pic și Giulietta, care acum evoluează pe scenă, furându-i imaginea din oglindă bietului Hoffmann.

Cu fiecare sărut, i se pare că Olympia îl dizolvă, îl soarbe, simte cum se face mic. Se ridică în picioare ca s-o poată săruta în continuare, ea fiind așezată; el tot micșorându-se, ea îl ridică în brațele ei și, după încă un sărut, iată, Ipotenuză are dimensiunile unui prunc nou-născut. Deschide gura, ca pentru a cere încă un sărut, însă primește un sfârc în gură din sânul care i se pare imens și mustind de lapte. Olympia zâmbește cu o dantură impecabilă, privind cât de hămesit este bebelușul acesta, iar Ipotenuză suge laptele păpușii cu gust de suc de ananas și Martini, până când starea de excitare îi devine

paroxistică și ejaculează, stropindu-i Olympiei rochița de spectacol.

Olympia îl privește cam tristă, apoi îl ridică de subțiori.

— C'était plus fort que toi que de t'abstenir, non?

Actul *Giulietta* se apropie de final, cu un cvartet cutremurător interpretat de Hoffmann (tenor), Giulietta (mezzosoprană), Nicklausse (alto) și Dapertutto (bas-bariton). Iar Olympia îl ține ridicat pe Ipotenuză dincolo de balustrada lojii.

„Îmi va da drumul."

Frică. Frică. Bătăi de inimă, senzația de fier încins care-i străpunge pieptul. Și iată-l înapoi în cameră, având casca pe cap, perfuzia și sonda. MedVac-ul roz toarce ușor și se oprește după un minut.

Sentimente. Puternice. Este paralizat de amintirile lui onirice.

N-am trăit degeaba, dacă am reușit să am un asemenea vis, își spune Ipotenuză. Nu-și amintește ca în viața „reală" să fi încercat vreo asemenea experiență.

Mai mult de atât nu pot obține de la locul acesta. Cred că este cazul să mă retrag în altă parte. I s-a făcut un dor inexplicabil de Cameliile și Eufrosinele de la Facultatea de Matematică. Or fi pus pe cineva în locul meu să țină seminariile? Precis, bietele fete au trebuit să dea alte lucrări cu acel înlocuitor al meu, oricine ar fi acela.

— Aș vrea… îi spune lui Ipoteză… să-mi iau un mic concediu.

Ipoteză hohotește.

— Concediu… de la ce? Te obosește munca de aici?

— Nu… nu mă înțelege greșit. Vreau să mai ies și eu, să mai văd lumea. Să mai trec pe la facultate, de exemplu.

Ipoteză devine brusc serios.

— Da, bineînțeles, glumesc. Lasă-mă doar să discut nițel cu Simona, să văd cum te-ai adaptat. Și când vrei să pleci?

— Acum. Sau, cât se poate de repede…

— Vedem ce spune Simona. Cred că astăzi aveți meci de fotbal. Vin și eu să joc cu voi. Vorbim după meci.

Apoi Ipoteză o ia de braț pe Simona și se îndreaptă spre Pavilionul A, al personalului medical.

Ipotenuză renunță să facă parte din primii jucători de pe teren, mulțumindu-se cu statutul de rezervă. Poate că intru în repriza a doua, spune el, dacă și numai dacă cineva chiar nu mai poate juca.

— Păi, bineînțeles că vor fi terminați, spune Mișu, lângă el, la cum îi aleargă fetele astea…

— Așa o fi, spune Ipotenuză, dar nici eu nu vreau să obosesc prea tare. După meci, plec.

Mișu îl privește pe deasupra ochelarilor lui cu ramă neagră.

— Cum așa, pleci?… Și unde?

— Ies să mă mai plimb puțin. Poate că ajung și prin București, să văd ce mai este pe la facultate.

Mișu privește din nou în e-book-ul său.

— Nimeni n-a ieșit vreodată de aici.

— Cum așa?

— Cum auzi. Le-ai spus și… lor?

— Da, bineînțeles. Ipoteză îmi este prieten, doar.

— Mare greșeală. Vezi că s-a terminat blocul M. Să n-ajungi acolo.

Apoi Mișu, în mod clar, nu mai dorește să comunice și altceva. Dar Ipotenuză realizează în mod instantaneu că, într-una din zilele trecute, Simona îi spusese că, după terminarea blocului M, îl va muta acolo, unde „va avea condiții mult mai bune”.

Se produc schimbări în echipa masculină. Ipoteză a apărut și el, echipat de fotbal, și vrea să joace măcar jumătate de repriză. „Haideți, bă, să le-arătăm cine sunt bărbații, aici!”

— …Și tu ce zici? Să încerc să fug? îl întreabă Ipotenuză pe Mișu.

— Treaba ta. Părerea mea este că ai cam o șansă dintr-o sută să reușești.

Ipotenuză se decide că, la urma urmei, dacă începe să se plimbe fără vreun rost prin parc, fără Simona pe urmele lui, ar fi un bun experiment să testeze cât de urmărit este. Se îndreaptă – de ce nu? — spre blocul M. Ușa de intrare în pavilion este închisă, dar înconjoară clădirea și, folosind o scăriță cam vetustă, încearcă să privească pe ferestrele de la parter.

O încăpere goală. Încă una. Apoi alta, în dezordine cumplită, tot felul de lăzi pe jumătate desfăcute. O altă încăpere conține aparate de laborator despre care știe că se numesc autoclave sau agitatoare (de la Facultatea de Chimie), însă habar nu are ce fac.

O încăpere dinspre care se revarsă o lumină albăstrie. Fereastra este mai sus decât a celorlalte. Probabil că este toaleta, dar gemulețul acela nu pare să fie al unei toalete.

Urcându-se pe ultima treaptă a scăriței, într-un echilibru precar, reușește să întrevadă…

…în lumina aceea difuză, vase în care plutesc niște encefale umane…

Scărița se rupe, iar Ipotenuză se alege cu multiple contuzii.

Rămâne nemișcat. Ce bine ar fi fost să rămână așa atunci când l-a lovit Ipoteză cu mașina… Să nu se ridice de la pământ. Să-l fi lăsat să plece, să nu-l fi reîntâlnit niciodată…

Ascultă încordat. În mod normal, zgomotul acelei scărițe rupte ar fi trebuit să atragă atenția cuiva. Pe de altă parte, își spune el, lumea nu prea dădea atenție feluritelor sunete care veneau dinspre blocul M, încă nu se dezobișnuiseră de starea de șantier.

Îl obsedează imaginea acelor encefale translucide… sunt vii, visează oare? Probabil că asta ne așteaptă pe toți… Nu-și poate alunga un sentiment de panică paroxistic: fugi, fugi…

Ocolește prin spatele blocului L (al lui) și se îndreaptă, pe o alee lăturalnică și din fericire pustie, spre clădirea A, unde vede de la distanță o autoutilitară, aceea despre care știe că este folosită la aprovizionarea instituției.

Încearcă portierele din spatele dubiței și constată că sunt deschise. În penumbra spațiului de depozitare, descoperă o prelată cam unsuroasă, sub care se ghemuiește, încercând să-și stăpânească tremuratul.

S-o luăm probabilistic, își spune, ca să se calmeze. Este aproape ora zece, ar trebui ca duba să meargă după alimente pentru masa de prânz. Probabilitate: hai să spunem 50. Probabilitatea să se mai uite cineva aici, în spate, tot cam 50. Deci am o șansă dintr-un sfert să pot ieși din locul acesta.

…Nu este chiar așa, pentru că mai este o anumită probabilitate, pe care n-o poate estima, ca absența lui să fie observată, iar ceilalți să înceapă să-l caute. Plus că, destul de posibil, în înregistrarea viselor se va observa că starea lui de somn a început mai târziu decât a celorlalți. Și, dacă e s-o luăm așa, nu cumva casca are niște senzori înglobați, care să poată semnala faptul că și-a scos-o aseară?

O șansă dintr-o sută, a spus Mișu. Poate că nu era chiar total greșit.

Aude voci.

— Hai, Bibane, că întârziem… Bibane, lasă femeile în pace…

Un chicotit de femeie (de serviciu), apoi un râs gros: Ne

vedem deseară, frumoaso.

Lumină. Ușile din spatele dubei se deschid larg. Cei doi lucrători, Bibanu și cu celălalt (să-i spunem Bibanu 2), saltă un bidon strălucitor și, se pare, nu foarte greu.

— Nu-l legăm cu chingi, să nu se verse? întreabă Bibanu (1).

— Lasă că mergem mai cu atenție. Nu e distanță mare. Conduc eu, știu mai bine drumul.

Ușile se trântesc, apoi bibanii se urcă în fața dubei, pornesc motorul.

…Am scăpat… Aproape am scăpat, își spune Ipotenuză și simte cum mașina prinde viteză, execută câteva curbe, apoi intră pe un teren accidentat.

Unde or fi mergând? Cu siguranță, nu pe o șosea normală, deci nu spre oraș.

În scurt timp, duba se imobilizează, dar motorul rămâne pornit. Se aude cum se trage frâna de mână.

Bibanii deschid, din nou, ușile din spate. Uite, acum aș putea ieși, le spun la revedere politicos și o iau la fugă. Nu cred că au șanse să mă prindă, pentru că eu am echipament de alergat și, de fapt, nu cred că-i interesează prea mult lucrul acesta. Ipotenuză se pregătește să iasă de sub prelată, apoi vede cum cei doi se îndepărtează ducând bidonul acela, despre care realizează că este un vas Dewar pentru azot lichid, așa cum a văzut tot la Facultatea de Chimie. Și aude, inconfundabilă, marea.

Iese precaut din spatele dubei, realizează că se află pe plajă, iar cei doi se îndreaptă cu bidonul spre mare. Ipotenuză înconjoară duba, apoi se îndepărtează, având grijă ca aceasta să se afle mereu între el și cei doi bibani. Terenul este accidentat, nisip întărit, cu fel și fel de tufișuri. A reușit acum, a găsit un tufiș în spatele unui dâmb, unde se întinde la pământ și constată că nu mai poate fi reperat de cei doi, în virtutea principiului reversibilității razelor de lumină (dacă eu nu-i văd, nici ei nu mă văd pe mine).

Cu toții ne-am dorit la un moment dat să evadăm, visam adesea aceasta înainte… înainte să încep să visez numai femei.

Aude, printre rafale de vânt și zgomot de valuri, vocile celor doi muncitori, i se pare că trece un timp extrem de lung până când, în sfârșit, aude portierele trântindu-se, iar zgomotul mașinii crește în intensitate și se deplasează. Așteaptă,

numărându-și pulsurile inimii, vreo trei (nu, hai patru) sute de bătăi, adică vreo 4-5 minute, timp în care, conform cinematicii punctului material (clasa a 7-a), duba ar trebui să se afle la circa doi kilometri.

Se îndreaptă spre mare. Este transpirat tot și simte nevoia să-și umezească fruntea, să-și clătească brațele și axilele.

Marea este foarte limpede, iar valurile sunt domoale. O pată alburie îi atrage atenția; se apropie; n-are cum să nu recunoască lichidul acela lăptos, care se desparte leneș în firicele, fiecare îndreptându-se într-o direcție cunoscută numai de el și, eventual, de autorul rândurilor acestora.

— Deci, nu sperma noastră îi interesează... o aruncă în mare...

Se clătește la o bună distanță de locul acela, apoi se îndreaptă spre sud, întrucât știe că spre nord ar avea destul de mult de mers până când ar ajunge (poate) la o așezare, cu siguranță mică și izolată de restul lumii.

Trece de Năvodari, răpus de sete. Nu realizase că în lumea „normală” există un lucru de care ai absolută nevoie în orice moment: bani. Își dă seama că nici acte nu are la el, așa că cel mai rațional lucru i se pare să se îndrepte spre gara din Constanța, să urce într-un tren, să-i explice conductorului situația și, chiar dacă ar ajunge pe mâinile poliției, probabil că, după anumite verificări, l-ar lăsa să plece acasă.

...Oricum, a scăpat de la ospiciul acela sau ce o fi *acolo.*

Ajunge în Mamaia, după ce a reușit să-și potolească setea într-un camping din Năvodari. Realizează că a gonit astfel, golit de orice fel de gânduri, vreo cinci-șase ore, în curând va fi după-amiază.

Se oprește în luxosul nord al stațiunii Mamaia și nu-i vine să-și creadă ochilor: peste tot numai fete și femei, toate extrem de frumoase. Probabil că este weekend, iar frumoasele acestea sunt femeile din lumea „bună” (de care avusese parte să se bucure, apoi să se scârbească în prezența Mirelei); ele își permit o scurtă escapadă de o zi-două la mare, în luna iunie. Este firesc să fie astfel, își spune el; în timpul sezonului estival, populația de la mare este formată într-o proporție ne-neglijabilă din familiști cu copii, dar acum copiii încă n-au terminat școala, iar stațiunea este destinată în exclusivitate tineretului cu bani. Dar...

Dar unde sunt tinerii cu bani? Pentru că el nu vede decât tinere.

Nu vede niciun exemplar masculin pe plajă, exceptând un salvamar cam pipernicit și un vânzător ambulant ciung. Iar, pe aleea de promenadă, iarăși, numai fete și femei, toate semiîmbrăcate, bronzate, superbe, fără cusur… *Femei cu bani.*

Bunăoară, nu i-ar strica nici lui să aibă vreo sută de lei acum la el, și-ar putea permite o înghețată și un cocktail la terasa aceea situată în mijlocul plajei. *Înconjurat de ele.* După toate evenimentele din ultima perioadă…

— Domnul… Profesor Popescu?

Nu-și poate crede ochilor.

Eufrosina!

— Îmi pare bine să te văd. Ne pupăm?

Multiplele inițieri ale unor legături din visele ultimei perioade…

— Sigur, spune ea și-i întinde obrazul. Ce faceți aici? Vă place la mare?

— Trebuie să fii orb și surdomut ca să nu-ți placă aici, spune el.

— Ce ciudat, spune ea, nu mi-aș fi imaginat…

— Ce anume?

— Să vă întâlnesc într-un loc ca acesta, bronzat și binedispus, în plină formă. Sincer, noi, fetele, credeam că ați pățit ceva… Am întrebat și la Decanat, dar, în afara amânării examenului, n-am mai obținut nicio informație.

Ipotenuză se decide să-și deschidă sufletul în fața celei mai strălucite studente pe care a avut-o vreodată.

— Nu este chiar ce crezi. Nu sunt în concediu. Este mult mai neplăcut decât atât. Am fost răpit, internat undeva, nici nu pot spune exact în ce tip de stabiliment. Iar acum am reușit să evadez.

— Ce palpitant! Nu, vorbesc serios, știu că a sunat aiurea. Și acum ce faceți?

— Acum mă odihnesc puțin. N-am nici bani, nici acte. Voi ajunge cumva la București.

— Este de la sine înțeles că puteți conta pe mine… pe noi. Nu sunt singură, suntem vreo șapte colege aici; dacă punem fiecare câțiva zeci de lei, vă vom ajuta să ajungeți acasă. Dar… probabil că vă este foame.

— Aș vrea să mănânc o înghețată și să beau un cocktail, spune el, pe tonul cel mai normal, deși îi lasă gura apă.

— Bineînțeles. Mergem… acolo?…

Și-i indică acea terasă mult-visată.

— Stați puțin, să-mi anunț colegele… Dacă vreți, luați-o înainte și comandați ce poftiți.

În freamătul mării, i se pare că aude din spate vocea Eufrosinei povestind ceva despre Ipotenuză, dar în mod sigur nu i-a mai spus „moș”.

— …Și cine sunt colegele tale? Le cunosc?…

— Sunt de la Filologie. Noile mele prietene. Ele au terminat toate examenele. Le veți cunoaște, cu siguranță. Acum, dacă nu vă supărați, aș vrea să știu ce-ați pățit.

Are tot dreptul să știe istoria de la un capăt la altul, își spune Ipotenuză, amintindu-și că totul începuse când își pusese în gând s-o urmărească pe ea, pe Eufrosina, spre librărie.

Se înserează când filoloagele încep să-și facă apariția. Puse, cu siguranță, la curent de Eufrosina despre ciudățeniile lui, se recomandă: Paula din Tecuci, Natalia din Homorod, Anabelle din Medgidia…

La fel de frumoase ca studentele de la Matematică.

— Ele ne admiră, sau cel puțin așa pretind, pentru faptul că noi învârtim spațiile vectoriale pe toate părțile, ca să găsim analogii literare, spune Eufrosina. Dacă vă amintiți, ultima dată când ne-am văzut, exact despre asta discutam.

Bineînțeles că ne amintim cu toții, își spune Ipotenuză, fără să-și dea seama de ce fraza i-a venit în minte la plural.

— Haideți să pornim de la ceva simplu: ce este o carte, din punct de vedere informațional? Este un șir de caractere alfanumerice. Iar aplicațiile acelea liniare despre care tot vorbim sunt definite pe Realitatea noastră și au valori în mulțimea acestor șiruri de caractere alfanumerice.

— Adică, aplicația liniară a dumneavoastră, a matematicienilor, este actul creației, iar nu creația în sine, spune Natalia.

— Aici greșeam, spune Eufrosina. Noi consideram fiecare carte ca fiind un element din spațiul dual.

— …Nu, spune Ipotenuză după un moment de gândire. Dacă spațiul inițial este Realitatea, atunci aveți dreptate, spațiul dual este spațiul creațiilor, nu al realităților create. Acela cred că

este bidualul. Aveți ceva de scris?

— Intelectualele au mereu așa ceva la îndemână, râde Eufrosina. Hai, „intelectualelor”, așteptăm…

Atunci Ipotenuză își reamintește că, între ei, studenții de la Filologie se consideră „intelectualii” cei mai pursânge.

Intelectuala Anabelle din Medgidia îi dă un pix, iar Ipotenuză desenează pe un șervețel, ca un prof de mate care se respectă: uite, aici este spațiul nostru real, aici este corpul de scalari format din ansamblul tuturor șirurilor alfanumerice, iar săgețile acestea sunt, ele însele, elemente din spațiul dual. Pe de altă parte, suntem cu toții de acord că lectura unei cărți îți creează ție, cititorului, o altă Realitate…

— …Iar până acum, destul de mulți am crezut că aceea este realitatea duală.

— Aici avem, de fapt, un fel de aplicație inversă, de la corpul de scalari spre ansamblul de Realități posibile. Săgețile acestea orientate în sens invers constituie și ele un fel de spațiu dual.

— Și bidualul?

— Bidualul, spune Ipotenuză, trebuie definit pe mulțimea aceasta a actelor de creație sau de descifrare (sau, dacă vrem să fim riguroși, pe ambele mulțimi luate împreună) cu valori, iarăși, în corpul de scalari. Adică povești despre diferitele modalități de creație sau de receptare a operelor literare… critică, așa cum am spus și atunci, la seminar.

— Sunt cam dezamăgită, spune Paula. Mă așteptam să găsim ceva care să se „închidă”, ca în matematică. Așa… ce-o să spunem?… că istoriografia sau critica literară reprezintă același lucru cu realitatea?

Se opriră și mai băură câte un cocktail, alcoolizat bine de data aceasta.

— …Cred că intertextualitatea sau autoreferențierea ar putea fi cheia, sugerează Natalia. Dacă A scrie despre B cum scrie despre A, de exemplu… Actul creației lui A despre B este un element din spațiul dual…

— Stai puțin! Ne apropiem, strigă Eufrosina. Zicem mai bine așa: A scrie despre modurile în care B ar putea să scrie despre cum scrie A… Și pornim de la coadă la capăt: Modurile în care B ar putea să scrie despre A sunt elemente din spațiul dual, iar A exact pe aceasta își întemeiază aplicația liniară: o definește pe spațiul dual. În felul acesta, ansamblul lumilor generate de A a

doua oară coincid cu lumea lui inițială, la urma urmei.

Sunt întrerupți de sosirea a încă trei filoloage.

Maria din Zărand.

Gianina din Dubăsari.

Corina din Câmpeni.

— Nu aveți niciun… băiat, sau „tip”, cu voi?

— Nu, râde Corina. I-am lăsat acasă. I-am lăsat… în lumea lor.

— În durerea lor.

— Ajungem la întrebarea dacă nu cumva lumea noastră nu este generată de cineva la modul intelectual, scriitoricesc. Nu Dumnezeul acela de la ora de religie, care a făcut lumea, ci o entitate, sau mai multe miliarde de entități, care ne generează, iar noi nu suntem decât un fel de informație venită de altundeva…

— Cam mistic.

— N-ar fi mai poetic să spui doar că suntem visele cuiva? sugerează Ipotenuză.

Eufrosina zâmbește.

— Au spus-o mulți alți poeți, în mai toate limbile pământului.

Zumzetul crește în intensitate, s-a lăsat seara și proprietăresele clubului au dat drumul la muzică, al cărei volum nu vor să-l reducă, în ciuda protestelor lui Ipotenuză și ale grupului de „intelectuale”.

— Cum ar arăta cineva care ne visează? sau care ne scrie în momentul de față? își propune Ipotenuză să investigheze. (Se joacă cu focul.).

— Eu n-aș insista prea mult să aflu, spune Eufrosina.

— De ce? Eroina lui Cărtărescu nu se alege decât cu o mare greutate în a mai accepta realitatea, odată ce are acces la REM… însă își continuă existența.

(Aceasta deoarece Mircea Cărtărescu este un tip tare de treabă. Sper că le este clar tuturor că situația stă cu totul altfel în momentul de față.).

— Eu îl văd așa, începe Ipotenuză, cu limba cam împleticindu-i-se. (Eu nu te văd deloc bine.) Un tip, neapărat obsedat sexual (ce vorbești), obligatoriu cu o copilărie nefericită și cu mari carențe de… afecțiune maternă (dar tu pe maică-ta ai văzut-o vreodată, îți amintești măcar cum arată? Nu, pentru că nu face parte nici din V, nici din V*). Așa că lipsa aceasta îl determină să caute afecțiune în toate femeile pe care le întâlnește, în soțiile

lui, pentru că are mai multe (nu așa multe ca tine, fraiere). Asaltat de obligații din toate părțile, din cauza universului în exclusivitate feminin care se cristalizează în jurul lui, precis are și vreo trei fete (am și un băiat, dar tu n-ai de unde să știi… și, oricum, asta nu înseamnă decât că spermatozoizii mei au găsit și alte drumuri decât pe acela al canalului), nu se poate împiedica să nu viseze și alte femei. Dat fiind că aceste fantezii îi sunt cam interzise de soția lui, care-l domină complet, pentru că este total neputincios în fața ei, în primul rând, ea este mult mai mare și mai puternică decât el (bine că nu te vezi pe tine, pipernicitule), își revarsă toate aceste fantezii în proză și… iată-vă aici, dragele mele.

Trebuie să te ridici, Ipotenuză. Ești extenuat. Prea multe aplicații în spațiul bidual, dintr-odată. Ai o nevoie urgentă la toaletă.

Chiar așa, nu-ți pui niciodată întrebarea ce este, la urma urmei, cu toate femeile astea? Nu este o lume normală, trebuie să fii de acord.

Îmi cer scuze tuturor pentru vocea aceasta auctorială, dar momentul este propice, Ipotenuză este abțiguit bine; și nu cu poșirci și cu boschetari, ci de data aceasta cu cocktailuri de bună calitate, care o să le coste ceva pe bietele studente (asta se numește nesimțire, moșule), în orice caz alcool din ăla bun, care produce acetaldehidă de puritate analitică, din aceea care se atașează de microtubulii neurali și afectează modul în care creierul se conectează la realitățile cuantice posibile.

În Evul Mediu, se spunea, mai simplu, că auzi Vocea Domnului.

Ipotenuză, întors în club, mai surprinde o discuție despre intertextualitate, dar n-o poate urmări până la capăt. Este despre faptul că, în doze homeopatice, textualismul acesta poate rezulta într-o ranforsare a realității generate…

Stai puțin, își spune Ipotenuză, pocnit până în corpul calos de acest cuvânt: generatori…

Ecranul Simonei.

— Trebuie să ies puțin, îi spune Eufrosinei.

— …iar acela, cel care ne visează pe noi…

— Sau ne scrie!

— Ia-o cum vrei… Trebuie că este un om foarte frustrat, în sinea lui. Și neapărat ascuns… așa cum…

— *...numai marea, meduzele când plimbă sub clopotele verzi.* Vreți ghilimele?...

— Vin și eu. Vă găsesc pe malul mării, spune Eufrosina.

Se îndepărtează de club Ipotenuză, cu urechile țiuind, se îndreaptă spre mare, unde altundeva? Aude câteva glasuri cristaline, deslușește niște siluete (feminine, evident) și se îndreaptă spre ele.

Femei goale. Ieșind din mare. Una câte una, pășește ușor, apoi privește înapoi și, deși nu le poate vedea privirile, Ipotenuză sesizează o umbră de tristețe în felul în care se mișcă ele. Lent, ușor, parcă abia s-ar obișnui cu mersul pe nisipul fin.

Răsar din mare, una câte una. Iar Ipotenuză nu o vede pe niciuna intrând.

Se îndreaptă spre aceea a cărei siluetă i se pare că seamănă cel mai mult cu a Roxanei. Ea îl privește în lumina lunii, nemișcată, apoi își îndreaptă o șuviță din părul ud.

— Îți place de mine? șoptește ea.

— Cum te numești?... Lasă, nu-mi spune. Te știu de multă vreme.

— Nu cred că mă știi. Nici eu nu mă știu. Hai să spunem că... sunt doar o ipostază.

Te-am visat.

— Sunt o Ipostază din laboratoarele lui Ipoteză, visată de Ipotenuză... e mai bine decât să fii meduză. Sau lăuză.

O prinde de încheietură, ea încearcă să se elibereze, însă renunță.

— Ce crezi că se va întâmpla în continuare?... îl întreabă.

— Trebuie să plec. Vino cu mine. La București.

— Dacă mai există vreun București, așa cum îl știi tu.

Ipotenuză o strânge în brațe, însă ea este rece și nu-i răspunde la îmbrățișări.

— Vreau să știu ce se întâmplă, spune el. De unde veniți voi? Ce ne așteaptă?

— Se va întâmpla ce trebuie să se întâmple. Chiar așa, de ce nu v-ați pus niciodată întrebarea: ce rost ați avut până acum, în colțul acesta din subspațiul vostru cu trei dimensiuni?

— Să... să vă visăm?

— Visele sunt darul suprem al Realității. Visele înseamnă, pentru noi, Creația.

— Să înțeleg că veniți de undeva, din spațiu? Folosiți visele

noastre ca să…

— Nu „din spațiu“ venim. Din *spații.* Nu mă întreba mai mult.

— Și după aceea? Voi pe cine veți visa?

— Nu știu. Probabil că fiecare regn se întrupează sub forma unui vis al regnului inferior. O spirală care crește nu numai în rază, ci și în numărul de dimensiuni de la o evoluție la alta…

Tace. Te vreau mult, șoptește el mut.

— Te voi săruta, moș Ipotenuză. Iar asta va fi tot. Nicio Ipostază n-a mai făcut aceasta.

Sărutul este doar un început de sărut, pentru că Ipostaza se desprinde și fuge prin valurile mititele. Ipotenuză dă să se apropie de una dintre celelalte Ipostaze, însă simte cum este apucat strâns de braț, aproape de încheietura cu umărul.

Eufrosina, își spune el. Trebuie…

Este cu mult mai înaltă și mai voinică decât Eufrosina. Îmbrăcată într-un combinezon de piele, cizme cu toc. Întors spre ea, vede insigne cu simbolul yin-yang pe sânii bine conturați din combinezon, care sunt la nivelul frunții lui.

Ridică ochii.

— Da, eu sunt, Cecilia, spune ea. Am vorbit cu… știi tu cine – și mi-a spus că te găsesc aici. Am venit să te iau acasă.

Supus, Ipotenuză se lasă remorcat de femeia aceasta cam de două ori cât el.

— Trebuie să recunosc că am făcut o greșeală, spune ea. Am bănuit că vei lipsi a doua zi de la universitate și că nu vei ajunge decât pe la ora prânzului. Așa că am rugat-o pe studenta aceea cu nume mitologic…

— Eufrosina?

— Da, ea. Să te aștepte în stația de autobuz și să țâșnească pe partea cealaltă a bulevardului. Eram convinși că o vei urma. Ipoteză aștepta; urma să te accidenteze ușor cu mașina lui și să te aducă aici, la Constanța.

— Dar pentru ce?

— Suntem parteneri cu ei într-un proiect multidisciplinar, din acelea despre care ți-am povestit când ne-am văzut ultima dată…

(Dar visam atunci, vrea să strige el. Însă eu, de exemplu, nu-mi prea doresc să-l aud țipând.).

— Pe de altă parte, tu, cu teoriile despre spațiul bidual și aplicații în realitate, în relațiile vis-realitate sau alte asemenea,

ne erai necesar în proiectul acesta.

Se îndreaptă spre o motocicletă de mare calibru.

— Însă, așa cum te știu, nu vei reuși niciodată să te concentrezi într-un mediu organizat. Așa că am ales să te internăm în instituția lui Ipoteză și să te alimentăm cu ce trebuie. Întâi și întâi, să te facem să visezi. Apoi…

Se apleacă spre el și-l sărută.

— Trebuie să te recuperăm, „moș“ Ipotenuză. Ai trăit cincizeci de ani de pomană, măcar nu-ți rata și restul eternității.

— Cecilia… știi bine că… te-am iubit din prima clipă, însă n-am îndrăznit…

— Dacă erai frustrat… Poftim, acum nu mai ești. Hai, urcă pe motocicletă, urcă în față, mergem acasă.

Ghemuit la pieptul ei, înghesuit între coapsele ei, Ipotenuză închide ochii. Cecilia se apleacă, strivindu-i de rezervorul motocicletei, și demarează într-un zgomot de început de Univers.

Niciunul nu poartă cască, iar, din când în când, Cecilia îl mângâie fie cu o mână, fie cu cealaltă. Intră pe șoseaua principală, însă în direcția opusă Bucureștiului, spre Năvodari.

— Iubito, spune el cu glas subțirel în briza nocturnă, n-ai greșit cumva drumul?

— Pe aici este mai aproape. Și, oricum, trebuie să-ți mai arăt ceva.

Opresc după rafinăria din Năvodari. Luna a ieșit cu forțe proaspete, iar peisajul cu tufișuri joase, în lumina aceea razantă, îi sugerează că de multă vreme se află pe altă planetă. Așa este, nu mai sunt pe Pământ.

— Și nici n-ai fost vreodată.

Cecilia oprește motocicleta, o pune pe cric, apoi se așază într-o parte, pe șa.

— Vreau să ne sărutăm, vreau să ne iubim cum trebuie, îi spune. Acolo, în Mamaia… era prea multă lume.

Ipotenuză se simte precum porecla lui, în timp ce femeia întruchipează cele două catete ale unui triunghi aproape isoscel (adică, ea este de V2 ori mai mare ca el). O cuprinde pe după gât, ridicându-se pe vârfuri, și-i savurează sărutul insațios, întrerupt numai de câte un „te iubesc”. Cecilia îl mângâie viguros pe spate, îl ridică de la pământ cu un singur braț, îl ciupește din ce în ce mai tare, îl apucă de fese, își strecoară

palma sub șortul lui.

Înțepătură, apoi câteva furnicături.

— Ce-a fost asta? o întreabă.

— Zi-mi mai bine că mă iubești.

— Te iubesc.

— Și că vei merge cu mine, oriunde, în lumea asta. Și în toate lumile, de altfel.

— Mergem unde vrei tu.

— Urcă pe motor, atunci.

Simte că nu se mai poate împotrivi. Strâns între coapsele Ceciliei, simțindu-i sânii monumentali deasupra umerilor, urmărește cu satisfacție drumul, care se îndreaptă spre nord, apoi părăsesc șoseaua înspre mare, pe un drum îngust, însă bine întreținut… Simte, din senin, fiorii aceia de panică, simte gustul de fier în gură, mirosul dimineții din care tocmai scăpase.

— Aici?!... Nu… Suspină el. Nu vreau. Dă-mă jos, Cecilia. Te rog, oprește…

Cecilia oprește numai în fața ușii cu telecomandă.

— Cecilia Vasilescu sunt. Vi l-am adus înapoi pe Ipotenuză.

Vrea să se smulgă, să fugă, însă constată că tonusul muscular i-a pierit de tot. Rămâne prizonier între coapsele Ceciliei, pe motocicletă, până când se opresc în fața Pavilionului A.

— Chiar vrei să vezi că nu poți face nimic, tataie? Uite, fugi acum, dacă poți.

Face vreo trei pași mai rapizi, apoi constată că nu poate să se deplaseze cu mai mult de un pas la zece secunde. Constată, de asemenea, că forța musculară a Ceciliei este de cel puțin douăzeci de ori mai mare decât a lui, după cum îl ridică și-l poartă ca pe o păpușă. Urcă scările de la intrare în pavilion fără să le atingă cu picioarele.

— Ne-ai dat emoții, moșule, spune Simona cu un zâmbet larg. Apoi, către Cecilia: este cuminte acum?

— Ca un copilaș.

Amândouă îl ajută să se așeze pe un pat cu rotile.

— Ușor… hai cu mama… sus picioarele. Hai să ne descălțăm… Uite, punem acum cămășuță de noapte, așa, legăm mânuțele, apoi picioarușele.

Ipotenuză simte iarăși vălul acela întunecându-i privirea. De la răsuflarea Simonei, probabil.

— Mergem în Corpul M, da? Uite, îți pune mămica o pătură pe

tine, să nu-i înghețe odorul.

Corpul M este luminat în întregime. Ipotenuză vede ca prin ceață încăperea în care este împins cu patul. Albă cu linoleum roz.

— Vorbim acum, da? o întreabă Cecilia pe Simona.

— Să-l lăsăm puțin. Să-și revină. Să se adapteze. Of, bine că ni l-ai adus înapoi. Era dintre cei mai prolifici Generatori pe care i-am văzut până acum...

Câteva mese de laborator, destul de joase. Vede trei cilindri de vreo jumătate de metru diametru și cam un metru și jumătate înălțime; Ipotenuză face eforturi să-și adapteze privirea și deslușește că acești cilindri conțin sisteme nervoase centrale, cu encefalul în partea superioară și măduva spinării în continuare. Encefalele sunt împânzite de firișoare, care se pare că și susțin, din punct de vedere mecanic, întregul sistem. Firișoare roșietice de sânge sunt direcționate, când și când, spre emisferele cerebrale de un ansamblu de pompe și valve. Deasupra, pâlpâie câteva luminițe. Mai vede și un fel de antene, ca de recepție prin satelit.

Creierii au și globii oculari conectați.

Fascinat de groază, Ipotenuză realizează că ochii aceia îl privesc. Cu interes, cel din dreapta, precum unul din boschetarii care-l ascultau, pe vremuri, prin spelunci. Cu dispreț, cel din mijloc (acesta sunt eu, ca să nu existe dubii). Cu indiferență, cel din stânga (un cititor oarecare, probabil).

Încearcă să se zbată Ipotenuză, evident, în zadar. (Ia spune tu acum, care-i ăla neputincios? Și aparține lui V sau lui V*?).

Iar în partea inferioară a măduvei spinării aferente fiecăruia, deslușește aparate genitale masculine, conectate la măduva spinării și susținute de niște tije subțiri și albastre.

Unul din acele penisuri se înviorează brusc (nu veți afla niciodată al cui).

În încăpere intră din nou Cecilia și Simona.

— Te pupă mama, spune Cecilia și-l sărută pe obraz. Ne vedem curând... știi tu unde. Să știi că nu sunt geloasă. Visează cât mai multe femei, voi veni și eu, din când în când, la tine. Dacă ți-e dor, strigă-mă. Așa cum ai făcut până acum.

Simona manevrează o seringă mov.

— Vise plăcute.